

# Good Boys Gone Bad...

## Contents

|                                                                                    |          |
|------------------------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Good Boys Gone Bad...</b>                                                       | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Điểm Mặt Thiên Sứ ! . . . . .                                         | 1        |
| 2. Chương 2: Ôi ! Dạy Học ! . . . . .                                              | 5        |
| 3. Chương 3: Hai Chàng Trai Cùng Hai Nhóc Tì ! . . . . .                           | 9        |
| 4. Chương 4: Huy Vs Nguyên . . . . .                                               | 12       |
| 5. Chương 5: Ai Là Sói ? . . . . .                                                 | 16       |
| 6. Chương 6: Nhật Vs Tuấn . . . . .                                                | 21       |
| 7. Chương 7: Hình Học: Hai Đường Thẳng Cắt Nhau . . . . .                          | 26       |
| 8. Chương 8: Mua Tình ? . . . . .                                                  | 31       |
| 9. Chương 9: Broken . . . . .                                                      | 34       |
| 10. Chương 10: Bước Ngoặt . . . . .                                                | 39       |
| 11. Chương 11: Tiếng Bão ! . . . . .                                               | 43       |
| 12. Chương 12: Lốc ! . . . . .                                                     | 48       |
| 13. Chương 13: Sâu Thẳm . . . . .                                                  | 53       |
| 14. Chương 14: Bão Và Tình Yêu . . . . .                                           | 60       |
| 15. Chương 15: Trần . . . . .                                                      | 66       |
| 16. Chương 16: Trùng Hợp . . . . .                                                 | 71       |
| 17. Chương 17: End . . . . .                                                       | 75       |
| 18. Chương 18: Extra: Quán Trà – Mưa – Duyên Hay Nợ – Đàn Ông Và Lỗi Lầm . . . . . | 81       |

## Good Boys Gone Bad...

---

### Giới thiệu

Hiếu không bao giờ có thể tưởng tượng được tên Long này lại như vậy? Và hắn cũng không thể hiểu nổi Bảo quen với tên

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/good-boys-gone-bad>*

### 1. Chương 1: Điểm Mặt Thiên Sứ !

Hồ Chí Minh về đêm thường không được yên tĩnh cho lắm ....

–KHÔNG ... đói lắm rồi, đói quá ... đói quá ...!

– Nín ngay, tao không biết, mày làm đổ hết mì mà?– Tao không biết, Tao đói ... tao đói ... ĐÓI ... ĐÓI ... ĐÓI QUÁ RỒI ...

– Im đi, mày làm thì mày tự chịu ... tao không biết ...

– KHÔNG ... tao chết mất ... tao chết mất thôi ... Đói ...

Thằng Hiếu nằm trên sàn nhà lăn qua lăn lại. Chân tay nó khua loạn xạ ngẫu trong không khí và la hét gầm trời gầm đất cốt chỉ biểu lộ cho mọi người biết là nó đang đấu tranh dữ dội với cái bao tử của mình. Ừ thì sẽ hiệu quả hơn khi diễn tả cơn đói mà theo nó là sắp làm nó kiệt sức mà chết là im lặng. Vì làm cái quái gì khi gần chết lại có sức để la lối om xòm như vậy. Bảo nhìn nó ngao ngán. Bảo biết rõ thằng Hiếu này sẽ mè nheo thêm ít nhất là vài tiếng đồng hồ nữa hoặc lăn lộn tới sáng luôn nếu không có cái gì được đút vào mồm nó.

Mà điều đó thì thật khủng khiếp. Đối với Bảo thì việc nghe tiếng mè khóc hay xem phim kinh dị lúc mười hai giờ đêm cũng dễ chịu và ít đáng sợ cũng như tra tấn hơn cái cảnh tượng một đứa mặt độc mỗi cái quần ... Ồ, lót, chu mông, ưỡn ẹo, lăn lộn mà rên rĩ giữa phòng khách thế này. Để gì mà hàng xóm không nghĩ là đang có một cuộc mây mưa tình ái nào đó đang diễn ra ở nơi đây mà theo cường độ âm thanh thì đây thật sự là một cơn bão lớn đầy nhục dục – nếu chỉ xét về khía cạnh của tần số chữ ” không” và ” á “.

Mà điều đáng nói dã man ở đây là cái tên phiền nhiễu này [ cái thằng đang lăn lộn ấy ] đã quấy phá cả 2,3 tiếng đồng hồ rồi và chưa có dấu hiệu ... thuyên giảm.

Bảo cũng đã thề là đã thấy hai bà hàng xóm nào đó đứng trước nhà thăm thì to nhỏ với nhau, mà cái điệu bộ ấy thì không cần đoán cũng biết là mấy người đó đang thắc mắc tại nó là người hay là ... mà có thể ” làm mưa, làm gió ” vài tếng đồng hồ không dứt.

Đáng buồn là thằng Hiếu hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề đó. Nó có cần quan tâm ai bàn ra tán vào cái sự rên rĩ của nó có phải là do sung sướng cực độ hay không? Điều nó quan tâm bây giờ là bụng nó đã kêu gào vô cùng thảm thiết rồi. Nó cần gấp một thứ gì đó để thỏa mãn hoặc nó sẽ hóa rồ mà làm một cái gì đó động trời. Như vắt sữa thằng Bảo chẳng hạn...

Không! Nó đùa đấy.

– Tao đói ... ơ ... ơ ... đói quá ...

– Mày nhìn đi ... thằng Huy và thằng Nhật sợ mày quá đã đi mua đồ ăn rồi!

– KHông biết ... TAO ĐÓI ... ĐÓI ...

– Á ... chắc tao chết với mày quá ...

Kính kong – Có chuông reo.

– Đấy tại nó về rồi. [ Bảo thở phào. Sắp thoát rồi ]

– Đồ ăn ... là la lá la lá ... Đồ ăn ... Giờ ăn đến rồi đầu thai có rồi ... [ Hót hơ hót hải chạy như bay ra ngoài cửa ]

...

– Chào Hiếu, quỵên rũ nhỉ ...

Không phải Nhật cũng không phải Huy.

Hừ, cái giọng nói này cùng cái mùi Romanol nức mũi đến nghẹt thở ...

– Ra là ông Long ... kiểm Bảo à ... [ nó ngao ngán ]

– Tất nhiên cưng à.

Tên Long cười một cách đều giả mà không quên lấy tay xoa nhẹ lên ngực nó, hấn nắm nắm cái ... chỗ nhạy cảm trên đó và rút nhanh về trước khi nó kịp lên tiếng chửi rửa một câu nào đó. Đồ bẩn thiếu!

– Bảo có người kiểm nè! ...Hiếu quay đầu vào gọi và bước vào trong nhà. Nó hoàn toàn chẳng chịu nổi một thằng háo sắc như tên Long này ở gần vì dăm ba phút hấn lại sờ mó nó rồi nói những thứ tục tiểu nhất có thể. Đại loại như:

– Mông em sắc chắc thật ... anh muốn cắn vào nó quá ...

– Em muốn anh liếm người cho không ...

– Anh chạm vào chỗ xxx được không ... trong có vẻ nó đang @\$!%# [ 1 từ khó diễn tả ]

Tên khốn nạn đó hoàn toàn biết là dù có một ngàn năm nữa thì nó cũng không bao giờ ngủ với hần, nhưng không hiểu sao hần cứ ve vãn nó mãi [ đương nhiên không chỉ riêng mình nó ]. Có lẽ do cái thói quen bần tiện của mình mà hần sẵn sàng xỏ ra những câu chữ như vậy. Dám nói mấy cái đó đã thấm vào tận tủy và len vào tận cùng cái đầu óc bả đậu của chính hần rồi. Mà chính hần cũng lấy làm thích thú với cái phong cách như vậy, cứ như thể cái kiểu nói chuyện:

– Em sẽ không thấy ai có cái đó bự như anh đâu ...

Là một mốt rất thời thượng.

Lạy chúa, Hiếu tin chắc, nếu còn đứng gần hần với độc mỗi cái quần lót bó sát rạt này thì thế nào cũng có chuyện không vui. Và Hiếu cũng không hiểu làm sao Bảo có thể quen với tên Long này hai tuần mà không bị gì.

Nói thật cái vấn đề ” Bảo quen với Long” không làm nó mấy quan tâm vì dù sao Long cũng là dạng đẹp trai lại là hotboy của lớp nên nó cảm thấy dễ hiểu khi hai đứa quen nhau.

Nhưng điều thật sự làm nó quan tâm là ” Bảo chưa bị gì cả “. Tên đó chưa làm gì Bảo? Đang nói tên Long dê già như vậy mà Bảo vẫn an toàn. Hoàn toàn trong trắng và y nguyên, không mất tem mà con nguyên bảo hành.

Lạy chúa, điều này thật khó giải thích hơn chuyện huyền bí về tam giác quỷ hay kim tử tháp hoặc đại loại những vấn đề khó tin và không có lời giải đáp của thế giới. Nó là một sự thật đánh thẳng vào sự thật. Cứ như thể cái quy ước một cộng một bằng hai bị bác bỏ vậy. Hiếu tự hỏi là làm cách nào và bằng cách nào, tên Bảo có thể giữ mình với một thằng khốn tả ma không thể tưởng.

– Anh kiểm tôi chi ... chúng ta hết rồi. [ Bảo lạnh lùng ]

– Thôi mà cưng, cưng không biết mình hấp dẫn lắm à ... em iu ...

Sock, hấp dẫn thì Bảo có chứ ” em iu ” thì ...

Hiếu cười thầm, trong khi nghe lôm cuộc nói chuyện. Đúng là Bảo hấp dẫn thật vì hiện tại thằng đó cũng mát mẽ bằng nó. Nếu nó mất một cái quần con màu đen thì tên kia cũng chỉ còn mỗi cái quần tà lồn [ quần đùi ] trắng mỏng tanh mỏng te và ngắn đến không còn có thể ngắn hơn.

Và tên Long với những ý nghĩ trần tục của mình thì đang cố gắng nhìn xuyên qua lớp vải quần với vẻ thèm thuồng hiện rõ ràng trên khuôn mặt. Cá 1 ăn 100 là toàn bộ máu của hần đang được tập trung về đôi mắt để tiếp nhiên liệu cho hần nhìn, giờ này ước vọng duy nhất của tên Long là làm cái quần ấy biến mất hoặc chí ít là cái quần mỏng tanh đó tàng hình đi cho rồi.

Hiếu thấy tức cười khi nhìn khuôn mặt tên Long biến sắc tím. Thật là một cuộc đấu tư tưởng ghê gớm để hần không vô lấy nhóc Bảo, lột sách mọi thứ mà khám phá và thỏa mãn cái dục vọng của mình.

Bảo cũng nhận ra điều đó, thằng nhỏ lùi lại vài bước ...

– Kiểm tôi chi?

– Nhớ cưng mà ... nhớ cưng ... cưng không biết là anh yêu cưng nhiều lắm sao ...

– Nhớ tôi? Yêu tôi? Hay yêu cái này ...

Bảo với tay, vuốt nhẹ vào vùng cấm của tên Long. Nó khẽ xoa nhẹ nhàng. Rõ ràng là thằng nhóc của hần đã thức từ lâu rồi và đang vùng vẫy trong đó. Hiếu cũng ngồi bật dậy.

– Chà chà ... Bảo hôm nay xung ta [ Hiếu nghĩ thầm ]

Tên Long mặt ngáy ra với cảm giác vừa rồi. Hần nhìn xuống bên dưới, cái nơi mà Bảo đang xoa đó rồi nhìn lên ... giọng hần run run như thể bắt được vàng ...

– Ra... ra... cứ..ng ... cũng muốn ... nể..u ... như.. thể ... nếu cưng muốn ... [ Long thở không ra hơi ]

– Muốn? ... này ừ thì muốn.. [ giọng Bảo lạnh lùng ]

Bàn tay Bảo đang vút ve cậu nhóc của tên Long nay thành linh cuộc chặt lại và Bảo dùng hết sức bình sinh tống vào đó một cú ... mạnh khủng khiếp ...

Binh [ Hấn văng ra xa va vướng vào cái thềm nhà ]

Bịch [ khụy chân quỳ bệt xuống ]

Á [ La lên khi bị một cú quá mạng ]

Á... Á... Á... Á [ Rên rĩ ]

Nếu diễn tả quay chậm thì tên Long ấy văng ra xa, môi hắn chu ra hai mắt nhắm lại vì đau, hai tay ôm chặt cậu nhỏ. Chân Long khụy xuống đất và hắn nằm lẩn ra. Mặt hắn nhăn nhó đau đớn không diễn tả được, muốn chửi rửa cái gì đó nhưng cũng chỉ phát ra chữ ” á, á ” thôi. Nước mắt nước mũi văng tề le. Đáng đời!

Rầm [ Bảo đóng cái cửa cái rầm ]

– Mày làm gì anh yêu mày vậy ... [ Hiếu chọc ghẹo ]

– Không có giỡn nhậy đâu nhá ... Gr ... [ Giọng nói lộ vẻ rõ ” Nếu mày chán sống mày cứ tiếp tục ” ]

– Rồi rồi. Không dám nói nữa. Mà làm sao mày thoát khỏi lão ta hay thế.

– Không muốn nhắc tới.

– Tùy ... tùy ... la là lá la lá ...

– Tiên sư mi Hiếu ... ta giết mi ...King kong – chuông cửa lại reo.

– Coi bộ anh yêu mày dai quá đấy Bảo.[ Hiếu châm chọc ]

– Ai là anh yêu. [ Bảo liết một cái ]

– Tao nghĩ mày đánh thiếu lực. [ Nó đánh trống lảng ]

– Thôi tội lỗi ta.

– Mày quan tâm tình yêu của mày đấy à.

– Tao đang ức chế lão ta nhá ... đừng để tới phiên mày. [ Muốn đánh nhau phải không ]

– Ở ở ... Nhưng cũng phải ra tiễn lão về chứ Bảo.

-Uhm, đánh thêm một cú là lão về thôi. Hết cách rồi. [ thở dài ngao ngán ]

Rồi Bảo chạy ra mở cửa với tiếng reo hò của Hiếu- Cố lên.. cố lên ... cố lên anh Bảo ... cố lên ...

– NÀY CHƯA BIẾN À ... [ Nó mở cửa và tung thêm 1 cú đánh mạnh hơn lúc nãy ]

Cú đánh mạnh đến nỗi nạn nhân bay ra một khúc vấp phải cái thềm lộn mấy vòng ra ngoài sân cỏ. Rõ ràng là đau quá mạng rồi. Có thể ảnh hưởng tới con cháu sau này mất thôi [ ảnh hưởng thì đã sao ]. Nạn nhân đang tím tái lại, sùi bọt mép và không thốt thành lời. Đầu đập xuống đất, mông chổng lên cao, hai tay bấu chặt cái đó và thở không ra hơi ...

– Ố ... tao tưởng ... tao tưởng ... ông Long [ Bảo áp úng ]

– Tưởng với bỏ ... mày đón tiếp tao với thằng Nhật tuyệt vời thật, xem tí tao là nạn nhân rồi ...

Huy cười khi khi, sách bịch đồ ăn lên và đi vào trong nhà mà không quên cười nham hiểm ...

– Bảo ơi là Bảo ... thế nào thằng Nhật cũng rape mày cho xem ... mày làm nó tổn thương rồi ... [ Huy tàn nhẫn nói ]

– Mày đừng đùa Huy ... [ Bảo sợ hãi ]

– Tao cầm tay cho thằng Nhật rape mày[ Hiếu nãy giờ im lặng lại lên tiếng tham gia cuộc vui ]

– Tao cầm chân [ Huy cười khi khi ]

– Tụi mày làm gì thế, toàn uke hết mà [ Bảo rên rĩ ...]

– T...iên ... sư ... mày ... Bảo. Có là ...uke ... tao cũng ... cho mày mai ... ê mông ... không ... lét ...đ..i ... nổi ... [ Nhật đã thở được. Thều thảo cay đắng ]

– Không .... Không cứu ...Tụi mày đi chết hết đi [ Bảo chạy vào trong ]

4 đứa này lại quấy tới khuya ...Một ngày lại qua ...

Tất cả hôm nay còn trong trắng ... nhưng ngày mai ... không ai nói trước được gì?Đúng là HCM về đêm không yên tĩnh gì cả ...

## 2. Chương 2: Ôi ! Dạy Học !

Mặt trời đứng trên cao báo hiệu một ngày mới .... mà trưa bà nó rồi chứ ...

Nhật khê mở mắt, nó thấy đầu óc nó quay quay và nhức nhối không thể tả, như có ai đó khoan vào đầu nó vậy.

Lồm cồm, Nhật ngồi thẳng dậy và nó nhìn lại cái chiến trường khủng khiếp trên sàn nhà. Vỗ bìa vắng tá lả xà ngang, chỉ ít cũng hơn một kết bia chứ chả chơi còn đồ ăn thì vung vãi khắp mọi nơi và mấy tên kia thì lăn dài trên nền nhà. Thật là quá quấy rồi. Toàn là sâu bọ.

Nhật đứng dậy vào nhà tắm đánh răng rửa mặt thật sạch, rồi nó bước ra cầm cái điện thoại, gọi cho một tiệm piza gần đó mang gấp hai cái đến, nó phải chuẩn bị thức ăn cho mấy con sâu này.

– Mấy tên lười biếng ... dậy mau ... dậy [ Nhật đá vào mấy cái xác chết nằm trên sàn nhà ]

– ...

– Đây có dậy không đây ... lệ lên [ Nó đá mạnh hơn và mấy tên này không có dấu hiệu sẽ tỉnh ]

– ...

– Bực rồi nhá ... Long tới kìa ... [ Hù dọa mới sợ ]

– Á ... Á ... chạy bà con ơi ... chạy chạy mau ... [ 3 tên đó giật mình la thất thanh ]

Cách này luôn có tác dụng tức thì ^^”– Tụi bây lệ lên, trể hết rồi đây. [ Nhật lè nhè ]

– Tiên sư mi, Nhật. Hôm nay chủ nhật, trể với trẻo gì.[ Huy nhăn nhó ]

– Hôm nay thứ 2 mà. [ Nó giãy nảy ]

– Cuốn tạp chí Yaoi hôm qua mày đọc là xuất bản thứ mấy. [ Hiếu cầu nhàu ]

– Thứ 7– Thì hôm nay là thứ mấy? [ Bảo nói ]

– Chủ Nhật ...

– Mê mấy anh trong đó quá rồi đâm ra lú lẫn hả Nhật ... [ thằng Huy nói một cách thương hại]

– Thì tao lộn ... không được à ... [ nói bừa ]

– Thôi thôi ... hôm qua mơ thấy anh nào đây nè ... [ Bảo tíu tít ]

– Đúng đúng ... tao thấy cái quần mày ướt kìa Nhật. [ Hiếu hứng chí đá thêm vào ]

– Gr ... tao rape hết tụi bây ...– 1 chấp 3 sao cứng ... [ 3 thằng đó cù nhây với nó ]

Nó tức giận [ quê quá mà ] chạy tới vật 3 thằng xuống. Mấy con sâu hình như đoán trước hành động của nó nên tản ra hết. Nó chỉ bắt được thằng Huy, vật thằng này nằm xuống sàn còn mình thì ngồi dè lên người nó.

– Sao ... giờ thì mày muốn kiểu nào ... [ Nó cười theo cái kiểu ” đùa nữa đi cứng rồi ông đây cho chết “]

– Ấy dà ... không giỡn đâu nhá ... [ Huy vùng vẫy ]

- Tiếp luôn đi Nhật, cứ xem là thể dục buổi sáng ... cổ lên, cổ lên ... [ 2 tên còn lại la lối om xòm ]
- Á ... á ... tha tao ... Nhật bắt đầu bằng bài thể dục đầu tiên ... mang tên ” Bóp ... long chảo thủ ” [ trời ạ, con thua mấy thằng này rồi ]. Một đòn giống như nhồi bột mì vậy, nạn nhân đương nhiên sẽ la trời la đất nhưng không phải vì hưng phấn mà vì đau thấu xương luôn.- Tha tao... Á ...
- Chưa chưa ... lần sau còn tái phạm không ...
- Tha tao ... Á ... tao không dám tái phạm nữa ... á ...
- Nhớ nha ... còn tái phạm thì hơn thế này nhiều ... [ Nó dùng nhiều sức hơn ]
- Biết rồi ... Á ... Á- ÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA .....

Sặc, Nhật ngừng tức thì ... Huy cũng ngừng la tức thì ...

Vì đây không phải là ... tiếng của Huy. Tụi nó liếc về phía cửa thì ra người mang bánh piza đã đến. Tên Bảo mở cửa cho hắn vào mà tụi nó không để ý ...

Cuối cùng là tên mang bánh piza thấy một cảnh tượng ... hấp dẫn không nên được thấy. Tại sao lại không nên được thấy? Vì tính chất mất mẻ ở đây. Thằng Hiếu thì mặc độc cái quần lót đen, thằng Bảo mặc quần tà lỏn. Còn Nhật mặc một cái tam giác màu trắng nhỏ xíu trong khi Huy có phần trên nhưng lỗ thủng phần dưới. Hỏi trên đời tên nào lại có thể bình tĩnh trước cảnh tượng đó, nếu không phải là vật thể vô tri thì cũng là phường thú vật [ mà nhiều khi thú vật cũng thích ấy chứ ]

Tội tên bán hàng. Mới sáng sớm đã thấy một cảnh tượng thần tiên nên máu cam chảy ra ít nhiều. Có lẽ tên đó tu cả đời nên hôm nay mới thấy được các đại nam nhân \*\*\*y thoát y và chưa kể có màn action giữa thanh thiên bạch nhật [ theo hắn thôi ]. Thiếu điều hắn còn muốn lăn đùng ra xỉu nữa chứ, nhưng có lẽ vì quá sock mà hắn chỉ đứng như trời trồng thế này.

- Anh mang Piza tới à ... [ Bảo đứng ở cửa hỏi hắn ]
- ... [ Há hốc mồm ... nhìn Bảo từ trên xuống dưới ... dừng lại một tí rồi nhìn từ dưới lên trên ]
- Anh mang piza tới à ... [ Hỏi lại lần nữa, sợ đột nhiên tên này có vấn đề về tai ]
- À ... Á .... [ lại nhìn từ trên ... xuống ” ... ” ]
- Anh bị làm sao à? [ Bảo bực mình ]
- À ... Á ... A [ Há hốc mồm, không nói thành lời ]

Nhật cũng bỏ tên Huy ra, kiểm tẩm vải che cho nó rồi lạng quạng đi ra cửa. Nó mới nghĩ ra một sáng kiến tồi tệ, rất ư là dã man.

- Này anh, anh giao piza à ... [ Nhật đẩy Bảo ra, đứng chống nạnh một cách khiêu khích ở cửa ]
- ...
- Anh có vẻ mệt mỏi ở chỗ này nhỉ ... [ Nó đưa tay chỉ chỉ vào bắp tay tên giao bánh, rồi kéo lê ngón tay xuống gần rốn ]
- Ô ... ơ ...
- Anh có vẻ không được khỏe ... [ Nó nhìn tên đó đăm đúi ... rồi chớp chớp mắt ]
- Ờ ... Á ... Á ... Á [ Không hiểu tại sao lại bỏ chạy ... có vẻ phần khích quá rồi ]

Nhật cười khì khì. Mấy tên này đúng là dê, thấy đẹp một tý là nhìn lia nhìn lịa, cho đáng, tụi nó dù sao cũng ghét nhất cái kiểu hờ một tý có cơ hội nhìn body tụi nó là nhìn hoài, nhìn tới khi nào dần dần ra luôn. Người như vậy không tốt chút nào, không thể là một seme tốt được. Đoạn nó hí hửng cầm hai cái bánh Piza vào trong.

- Này ... tại sao không trả tiền cho hắn ... [ Hiếu liếc mắt ]
- Sao phải diễn cái vở \*\*\*y đó ra ... [ Huy thắc mắc ]

- Ăn chùa là sao ... [ Bảo hạch ]
- Tên đó ... bị sao đó tụi bây nhỉ ... [ Đánh trống lảng ]
- TUI TAO HỎI TẠI SAO KHÔNG TRẢ TIỀN ...Lộ rồi. Dùng tới cái hạ sách này vì nó lỗ tiêu xái hoang phí vào các cuộc đi chơi nên bây giờ ... nhả túi. Mà cái bao tử thì luôn luôn quan trọng hơn. Cứ coi như tên đó trả lễ lệ phí nhìn người đẹp đi ...
- Không, tui tao không chấp nhận ... mày làm vậy là không được ... [ cả 3 đồng thanh ]
- Chứ giờ tao biết làm sao ... [ nó giãy nảy ]
- Không được ...
- Chứ tao hết cách rồi ... [ nó giãy tiếp, sắp chuyển qua ăn vạ ]
- Còn cách ... Mày biết mà ... [ 3 con sâu cười nham ... nhở ]
- Không ... đừng ... đừng mà ...
- Chấp nhận đi cưng ... đây là phương pháp cứu mày đó [ 3 con sâu lộ rõ vẻ thích thú ]
- Không ...- Không thì chết đói tới đầu tháng. Không đi chơi ... không có yaoi đọc ... không có bar biếc gì hết ... mày chịu không ... [ Đưa ra dẫn chứng hùng hồn ]
- Không ... thà giết tao đi cho rồi ... [ nó rên rĩ ]
- Vậy làm đi ... [ 3 con sâu đó đã thắng ]

Ồi cầu chúa phù hộ cho bồ tát ... Vậy là nó tới bước đường cùng rồi ...

Nó phải đi làm thêm sao TT

Không.

Cuối cùng nó cũng phải đi làm. Điều này đồng nghĩa với việc có trách nhiệm và tốn một khoản thời gian vô ích. Đúng là tới bước đường cùng ai cũng khổ. Mà cái đám kia hình như có chuẩn bị trước hay sao đó. Nó vừa nhận lời là có công việc cho nó làm luôn. Gia sư, dạy một tên sắp thi đại học. Xem nào, tên Tuấn.

- Cháu chào cô. Cháu đến dạy em Tuấn. [ Nó lễ phép chào bà chủ TT ]
- Tuấn đang ở trên phòng đó cháu. Cố giúp cô nhá, nó lười biếng lắm.
- Cháu sẽ cố.

Nhật thở dài. Lười biếng ư? Khổ tới nơi rồi đây. Mấy tên lười khó chịu lắm và dễ gây ức chế, không khéo nó phải tăng sông máu mà chết mất. Đại loại là như ba con sâu ở nhà, chỉ một tay nó dọn dẹp không chút đầu. Nếu không có nó, cái nhà thành ra cái chuồng lợn hay chuồng bò gì đó rồi.

- Chào Tuấn ... anh là gia ... sư ... Á ... [ mở cửa đi vào trong ]
- Á ... Á ...

Nhật nhảy lùi lại và nhắm hai mắt, trời ơi cái gì thế này? Quả báo ông trời phạt con hay sao, về cái chuyện hồi sáng con chọc tên bán pizza và ăn chùa hai cái bánh. Nhưng mà ông trời tính lải cật cổ rồi. Dù sao con cũng không đến như vậy. Như cái tên Tuấn ấy.

- Sao không gõ cửa ... [ Hấn ta la thất thanh ]
- Tôi không cố ... ý ... tôi không biết ... là đan..g ... bận .... [ Nó bối rối ]

Tên ấy không mặc đồ. Tên ấy ... để cả cái " ... " ra. Trời ơi, nó nhìn thấy cái đó, đang trong tình trạng chiến đấu. Rất bực.

Không bình tĩnh, loại hình ảnh đó ra khỏi đầu. Cái đó như trái chuối thôi, bình tĩnh .... bình tĩnh ... mà hấn đang tự sử ... Đang mây mưa một mình. Chắc đuôi mắt quá thôi, nhìn cái gì không nhìn lại thấy cái cảnh tượng trần tục này thế này. Biết làm sao bây giờ.

– Vào đi ...

Nó rón rén, mở cánh cửa từ từ ... hình như không còn mây mưa nữa ...

– Tôi tên Nhật, là gia sư của cậu ... xin lỗi ... chuyện vừa rồi nhá ...

– Thấy hết rồi sao? [ hai mắt chúm sáng ]

– Không, không thấy gì hết.

– Thật không? [ Mừng thầm ]

– Thật mà, không nhìn thấy cậu mây mưa một mình đâu?– ...

Sặc ... giấu đầu hở đuôi ...

– Nhìn thấy hết rồi à ... [ Liếc mắt ]

– Ờ thì ... nhìn ... thì cũng có sao ... tôi cũng có, cậu cũng có ...– ...

– ...

– ...

– Tên Nhật à, bao nhiêu tuổi thế ...

– 19 ... hơn cậu một tuổi ...

– Vậy à ... thôi bắt đầu học đi.

Nhật mừng như bắt được vàng. Nó lật đặt ngồi xuống bàn học. Xấu hổ quá rồi. Tự nhiên nó thấy xấu hổ. Bình thường nó có thể này đâu, tự nhiên lại xấu hổ thế này.

– 19 mà thấp hơn tôi ...

Thấp, nó cao 1m77 đấy. Tại hần cao quá thôi, tầm cũng 1m8. Cái đó là do hần đột biến chứ nó thì cao hơn khối người.

– Da lại mịn màng này ...

– Học đi ... Nói cái gì thế– ...

Sao tên đó cứ nhìn nó nhĩ? Hần ngồi gục xuống bàn học, không chịu nhìn vào bài vở mà cứ nhìn chăm chăm nó. Mặt nó dính cái quái gì ư? Hay là tên này điên rồi ...

– Giờ tôi là thầy cậu ... Cậu có chịu học không?

– Ờ thì học ...

Nói đoạn hần ngồi thẳng dậy, nhìn vào bài và bắt đầu học. Công nhận, Tuần thông minh thật, nó dạy tới đâu là hần nhớ tới đó, kiểu này cỡ nào cũng đậu đại học thôi, cần gì phải học gia sư.

– Thôi hết giờ rồi. Nghỉ, mốt học tiếp. [ Nó liếc cái đồng hồ rồi thu dọn tập vở ]

– Nhà ... Nhật ở đâu?– Này này, anh Nhật nghe chưa, tôi lớn hơn một tuổi đấy?

– Anh?

– Lần sau phải gọi là vậy hay gọi bằng thầy đấy?

Xong nó đóng cửa phòng lại để tên Tuần mơ màng. Hần có mơ màng vì ai bao giờ đâu, kể cả bạn gái của hần.

– Anh ư? Ai nói vậy ... chứ? Nói đoạn, hần ta lại vào nhà tắm, bật vòi nước lên ... tưởng tượng ra một khung cảnh mà hần muốn. Cuộc mây mưa nữa lại bắt đầu, một mình hần tưởng tượng với ... một người mới [ ai cũng biết là ai đó ]. Bắt đầu lại công việc dang dở lúc này. Tiếng rên mỗi lúc một lớn hơn và hưng phấn hơn, hôm nay hần phấn khích đặc biệt ...– Hát xì ... Ai nhắc mình vậy ta ... [ Nhật cầu nhàu ]

Nó chạy tung tăng trên con đường ... hôm nay nó làm thầy giáo rồi ...

Phải về sớm, tối nay đi bar ...

Từ trên cao ... từ cửa sổ căn phòng ... Tuấn quần cái khăn tắm ... hần nhìn dáng người thầy giáo của mình chìm trong nắng chiều ...

– Thầy không biết là thầy gốc lăm à ... hẹn một gặp lại thầy. Em điên đảo vì thầy lâu lăm rồi ...

– Nhưng người làm anh sau này có thể là em đấy, thầy gốc.

Mới gặp nhau mà điên đảo từ lâu lăm là sao? Hôm đó nắng rất vàng ....

—— o0o ——

### 3. Chương 3: Hai Chàng Trai Cùng Hai Nhóc Tì !

– Về rồi sao Nhật, ngày đầu tiên ấn tượng lăm không? Huy đón đầu Nhật khi thằng này mới lạng quạng bước vào nhà. Nó cũng thắc mắc không kém về cái ngày đầu tiên đi làm của thằng kia.

– Ổn ... tạm ổn ... Mà tên đó khá thông minh không đến nỗi khổ sở lăm ...

– Bộ không có chuyện gì xảy ra à? [ Bảo ngồi hẩn dậy, nãy giờ cu cậu chỉ nằm trên ghế im im ]

– Sao lại có chuyện gì? Có chuyện gì chứ? [ Nhật ... không hiểu gì cả ]

– Ờ ... vậy thôi ... [ Bảo đánh trống lảng ]

– Thằng Hiếu đâu rồi. [ Nhật thấy vắng vắng ]

– Qua nhà lão Duy rồi. [ Huy thở dài ]

Từ khi hai tên đó dính với nhau hôm đi Karaoke thì dạo này trở nên thân bí khác lạ. Tung tích lão và thằng Hiếu trở nên bí hiểm khôn lường. Đại loại là khi Hiếu đi vắng thì lão cũng mất tích mà khi Hiếu về nhà thì lão cũng ló mặt ra. Có thuộc loại ngu nhiều đời mới không biết điều đó có nghĩa là gì. Hai tên đó thuộc dạng tôn thờ chủ nghĩa tự do và bí mật. Tất cả diễn ra thần bí đến nỗi không ai biết. Thật sự là Huy cũng không biết tình trạng của Hiếu như thế nào. Đã bị lão dắt lên núi chưa, hay là lèo phèo dưới chân núi rồi.

Mà số nó khổ. Thấy người ta vui vẻ bên nhau nó lại ghen tị. Nó muốn tìm kiếm một tình yêu cho mình lắm chứ, nhưng không hiểu tại sao đi qua nhiều nơi nó toàn thấy ” lũ nhóc đầu to, mình to mà óc nhỏ như hột lựu “. Hoàn toàn không thể lọt vào mắt nó. Nó muốn kiếm một chỗ dựa thật sự kia ...

Nó đã bao giờ biết mùi vị của nụ hôn đâu. Thật, nó như vậy đó. Ăn nói mạnh bạo nhưng vẫn mù tịt nhiều thứ. Huy không dám nhận với mấy con sâu kia là nó chưa biết hôn. Chưa được hôn và vẫn đang tối ngày mơ màng được hôn kiểu Pháp. Năm nay nó 19 rồi, nó là sinh viên của Đại học Mỹ thuật và chưa có mối tình nào? Ý là một mối tình thật sự để tiến xa hơn nữa, để được sưởi ấm và nhá nhem cảm xúc chứ không phải những buổi gặp gỡ vài ba ngày là goodbye my love.

Có lẽ đó sự bất thường của Huy chăng? Ai cũng đã có người yêu và hôn, và tiến bước gần hơn tới cái lãnh vực mà người ta chỉ làm khi không mặc đồ. Còn nó đây trơ trọi. Đến cái cảm giác hôn như thế nào cũng không biết? Quý thật, nó kém gì mấy con sâu kia đâu, nó thuộc dạng đẹp nhất nhì trường rồi [ quây nhất nhì luôn ] ... Nó sở hữu một đôi mắt nâu và khuôn mặt thanh tú ... một làn da mịn màng không có tí sẹo hay ... tí vết nào ... Hoàn toàn trong trắng ... từ ngoài vào trong. Có lẽ là ý trời!

– Chuẩn bị lẹ rồi đi? [ Bảo nhắc nhở ]

– Tao xong rồi, còn thằng Nhật thôi [ Huy chán chường ]

– Thôi, tao không đi đâu ... [ Nhật thở dài ]

– Sao thế? Mày mắc chứng gì vậy. [ Huy bức bối ] – Thằng học trò nó nhẩn qua gấp, bài vở gì đó [ Nhật ngán ngẩm ]

– Kệ bà nó đi. [ Bảo quát ]

– Tao làm thầy giáo mà ... thôi hai đứa mày đi đi.

Ồi giờ ơi! Đến cả tên Nhật cũng đi chơi riêng. Cỡ nào cũng sẽ lên núi mất thôi, để gì tên Tuấn buồn tha Nhật. Mà thằng Nhật này hay thật, nó không biết gì hay giả vờ không biết ta. Huy nghĩ thầm, làm cái quái gì mà có công việc cho nó làm ngay tức thì. Thật ra là cách đây vài tháng, tụi nó lạng ở Planet chơi và tên Tuấn gặp gỡ được Nhật ở đây.Ừ thì đại loại là lúc đó có chút ẩm ướt nên tình cờ sét ở đâu đánh trúng tên Tuấn, làm đầu óc nó mê mẩn thằng Nhật. Từ đó mà chàng ta suốt ngày theo dõi, bám theo tụi nó từ bar này sang bar khác, cùng nhiệm vụ tẩm quất bất kể ai tiếp xúc với Nhật trong ngày. Nay cũng tròn 5 tháng rồi, chú ta mới một hai lần kế nghỉ binh, đứt lốt cho tụi này [ Thật ra chỉ có Bảo và Huy thôi ] để tìm cách đẩy Nhật dạy thêm nhà hắn. Đa đoan thật!Nhưng tụi nó giúp hắn. Ấu thì hắn cũng chung tình, và tên Nhật nghiêm thể thì ai mà theo nổi, phải giúp tí chút [ mà mình còn có lợi ] thì thằng bạn mới hạnh phúc được ^^

Huy lại thở dài ... Nhật cũng tìm được người mê mẩn. Có lẽ sẽ tiến xa đây.Còn nó vẫn dậm chân tại chỗ, chán nhể ...

Bảo cũng chán. Nó cũng muốn kiếm một tình yêu. Cuộc tình vừa rồi với lão Long thật là thất bại. Chẳng có tí gì gọi là lãng mạn. Và lão thì lãng mạn cho can. Không thể tin được một chiều mưa rơi lất phất, hoa bay lá tả, trời mát rười rượi lại xanh trong, gió vi vu mang theo làn hơi lạnh đầu mùa, thật lãng mạn khi đi bên nhau, dùng cơ thể sưởi ấm cho nhau, cùng tung tăng trong công viên dưới một rừng lá thác đổ. Vậy mà lão nỡ lòng nào dẫn nó vào một quán cafe bụi nào đó, bật flim khiêu \*\*\* lên xem. Lạ chúa, không thể tin được lại có tên bạc nhược đến thế. Nếu còn dính líu với lão không biết nó sẽ biến thành cái gì.

Đoạn, Bảo và Huy dắt nhau đi lên taxi. Đi bar để thư giãn ấy mà ...

Thư giãn ... I don't think so ....

Tụi nó đến hơi sớm, mới 10h thôi. Điều này đồng nghĩa với việc khách lác đác và nhạc mới lên, chưa có ai ra khởi động một cái gì cả. Huy kiếm một cái bàn gần chỗ của Dj. Đâu phải là sàn nhảy nên không gian để cuồng loạn bị thu hẹp lên trên lối đi giữa ba dãy bàn, gần cái bục của Dj. Nhiều đó là đủ.Huy kêu hai chai rượu nặng và hai ly cooktai, phải ít nhất nửa tiếng nữa mới thực sự náo nhiệt. Nó và Bảo có lẽ nên tranh thủ nốc rượu trước. Ngà ngà say thì dễ quậy hơn.

– Oái ... anh làm cái gì thế ... [ Bảo la thất thanh ]

– Xin lỗi ... tôi vô ý quá ... xin lỗi cậu ...Một tên bồi đi ngang qua, vấp té và đổ hết cả ly rượu pha vào người Bảo. Cái mùi rượu xông lên bám hết vào người nó. Cảm giác thật bực mình ...

– Anh mới vào làm à.. ướt hết rồi ... [ Bảo tức giận chạy vù vào nhà vệ sinh với hi vọng là lau hết cái thứ dung dịch nặng mùi này ]

– Nay ... để tôi lau cho ... [ Tên bồi bàn hấp tấp ]

Có lẽ tên ấy thấy có lỗi. Hoặc là hắn đang hoảng sợ. Có lẽ lắm, bar thường là dành cho những tay không mấy hiền lành, nếu xui xẻo hắn có thể bị quánh rồi không chừng.

Tên bồi bàn rút cái khăn trắng trong túi áo ra, hắn chấm chấm vào ít nước từ romine rồi lau nhẹ trên chiếc quần của nó.

Bảo nhìn kĩ hắn, cũng tầm 20 thôi. Mái tóc tua tủa của thể loại Hàn Quốc hiện tại trông khá trẻ trung. Nhìn tự độ nghiêng này, Nó bỗng thấy có chút xao xuyến. Những giọt mồ hôi chảy trên khuôn mặt hắn ta chạy dài xuống cằm, ướt nhẹ nhàng xuống đất. Đôi mắt đẹp và sâu. Mồ hôi túa ướt cả áo, bết lại dính sát vào người khoe ra tấm lưng trần rắn rỏi ...

Hắn lau nhẹ nhàng xung quanh chân nó, lâu lâu lại xích xuống phía dưới. Vết rượu hồi nãy khá nhiều, nên hắn vô tình lau xích qua chính giữa, cạ cạ vào vùng nhạy cảm mà chính hắn cũng không để ý ... điều này làm nó chột bật lên một tiếng nhỏ. Hắn giật mình quay lên nhìn nó. Bốn mắt chạm nhau, rồi nó bùng mặt, thấy hái má mình nóng hổi. Cái tư thế nhìn từ dưới lên lại gợi cho nó một hình ảnh mát mẻ của quynh Yaoi hồi sáng ...

– Thôi ... được ... rồi ... anh đi làm việc đi ...

Bảo bước vội ra ngoài. Nó để lại tên bồi bàn với cái nhìn ngơ ngác đến kì lạ. Bảo không đi về chỗ Huy. Nó kiếm một cái bàn cách xa đám Dj để suy nghĩ. Đôi mắt nó mơ màng. Nó đang phân vân, tự nhiên nó cảm thấy hồi hộp thế này.

Đôi mắt đó nhìn nó ...

Lạ lùng quá nhỉ ... rất nhiều người nhìn nó hằng ngày mà ...

Những giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt ... trượt nhẹ nhàng theo má ... bám víu trên chiếc cằm để rồi từ từ rơi xuống ... Cả những đường nét mà chiếc áo sơ mi bó sát lại phô ra tấm lưng rắn chắc ...

– Cậu uống nước chứ ...?

Bảo giật mình quay lên. Lại là tên bồi bàn khi nãy ...

– Coi như tôi mời nhá ... Tôi mới đi làm lần đầu nên hơi hấp tấp ...

– Không sao ... tôi đang buồn ...

– Tôi ngồi nói chuyện được không ... Cậu tên gì?... Tôi tên Hùng ...

– Tôi tên Bảo.

...

Huy càu nhàu. Cái tên Bảo chết toi đã biến đi đằng nào rồi. Thật không thể chịu nổi, bỏ nó lại một mình thế này. Còn quá đáng hơn khi nó fone di động qua thì bảo là đang bận, cứ chơi thoải mái đi không cần quan tâm. Bận cái giống gì mới được chứ? Thật tình, từng đứa một biến mất để nó một mình như con ... ch lát thế này. Huy nốc rượu, đây là ly thứ sáu rồi. Mà là loại rượu mạnh, nhiều đó cũng nặng hơn cả mười chai bia cộng lại hoặc hơn thế chứ không ít. Nó đang rơi vào một thời kì khủng hoảng nặng nề về tình yêu. Nó luôn muốn mình là người đầu tiên trong cái đám sâu bọ này thưởng thức hương vị của yêu. Có lẽ đó là một kiểu chứng tỏ hay đại loại gì đó, nhưng đến giờ, hôn hít nó còn không biết là gì thì như thế nào? Đầu phải chỉ chu môi ra và chạm vào nhau, mút qua mút lại. Còn cảm giác nữa chứ. Nó đã nghe nhầm cái lỗ tai về các mối tình của Nhật, Bảo và Hiếu và khát khao thế nào khi chúng kể về cảm giác lưỡi cuộn vào nhau. Hay việc cảm nhận hơi ấm từ làn môi một người nào đó.

Trời ạ! Nó chưa có người yêu ... nó chưa hôn và nó 19 rồi đấy. Không phải là nó không thể, chắc nó khó tính quá. Nó luôn đá văng những thứ con gái mê neho và một lũ con trai xấu xí. Hay là nó nên kiếm đại một tên nào đó hôn hít cho thỏa thích rồi sút vào lỗ như bao đứa khác?

Không ... ‘

Tiếng nhạc nhức óc bùng lên. Vậy là đêm đã bắt đầu ...

1

2

3

bounce with me bounce with me bounce with me bounce with me

Bài Run to You được remix lại nghe rất là đập và phê. Huy nghe thấy tiếng bass là tìm nó lại đập mạnh. Máu nó bắt đầu nhộn nhạo theo giai điệu. Không hiểu sao, khi nghe thấy thứ âm nhạc này là người nó lại từng tưng. Tức là muốn nhảy ấy mà, lắc lư, điên cuồng với âm thanh. Huy bước ra sàn. Hơi men ngà ngà làm nó lạng chạng, nó lắc lư theo điệu nhạc mỗi lúc một dồn dập và điên dại. Và rồi từ cái chỗ lắc lư nó chuyển hẳn qua luôn quay cuồng nhảy. Những vũ điệu latin cuồng loạn và bốc lửa. Thân hình nó lượn, đập liên hồi. Nó không biết là nó đang làm gì nữa, nó chỉ biết mình đã nhắm mắt lại, toàn thân nó rung lên theo từng âm bass và nó mê. Toàn thân nó đang đập lên rồi lại xuống theo những vũ điệu không mấy nhẹ nhàng mà mỗi lúc một nhanh hơn. Người nó cọ sát vào nhiều thân thể vì sàn nhỏ quá ...

Huy có vẻ bạo hơn ngày thường ... hôm nay nó chỉ có một mình ... nó uống quá nhiều rượu rồi ...

Rồi một vòng tay luồn qua eo nó. Mông nó chạm vào một vật thể nóng nóng. Đơn giản chỉ là lời mời một điệu nhảy thân thể của chốn vũ trường, bình thường có lẽ nó sẽ từ chối, nhưng hôm nay không hiểu sao nó lại chấp nhận, nó đưa đẩy mình theo làn nhạc và mê mải theo cái mở âm thanh đấy ... dưới ánh đèn chớp tắt liên tục ... Huy không còn biết gì nữa ... thân thể nó cọ sát một cách mạnh bạo và gợi tình ...

Rồi Huy quay lại nhìn bạn nhảy của mình. Một tên con trai, mái tóc kiểu cách và đẹp, khuôn mặt ánh lên nét sáng sủa ... Nhưng hần đều giả, cả khuôn mặt toát lên vẻ ” con nhà giàu có tiền của và ăn chơi trác táng “. Nhìn nụ cười đều của lũ công tử xài tiền như nước, bất giác nó cảm thấy hối hận khi nhảy với hắn. Hắn mặc đồ rất khiêu khích, áo tay dài body màu đen và cái quần lưng xệ cũng màu đen nốt. Khiêu khích ở đây là cái quần xệ quá nửa mông, mỗi lần hắn cúi xuống là lại lộ ra phần nửa cái quần lót hiệu màu xám bó sát người. Làm cái gì mà ra vẻ thế nhỉ? Đúng là truyền đi được một thông điệp từ bộ đồ đấy ... ” tôi đang khát tình ”?

Dù Huy nghĩ là không nên nhảy nữa, nhưng nó vẫn nhảy. Gã đấy có chút đều giả nhưng vẫn là dạng đẹp trai, cái nhìn của gã gây ngất nó. Nó càng nhìn càng thấy thu hút và có thể chấp nhận được. Hay là nó chưa bao giờ cảm nhận sự ve vãn? Nó mâu thuẫn với chính nó ... Nó tiếp tục phó mặc cho nhạc và vũ điệu thân thể ...

Bỗng hắn dừng lại ... kê sát đầu vào gáy nó, thở nhẹ vào đó trước khi thì thầm ...

– Ra chỗ khác được không ... nơi này ồn ào quá ...

Nó trở về bàn rượu, và muốn từ chối lời mời đó. Như vậy có thể là quá đủ rồi. Nhưng có cái gì đó phân vân ... Huy nốc thêm nữa chai rượu nặng. Rồi ra quầy tính tiền...

Không ... hắn đã trả rồi, trước khi có thể từ chối thêm một lời đề nghị, hắn đã nắm tay nó kéo đi ...

Và nó đi theo ... Hồ Chí Minh về đêm luôn nhiều cảm bấy ....

— o0o —

#### 4. Chương 4: Huy Vs Nguyễn

— o0o —

Hắn dắt Huy đi ra cửa. Huy hoàn toàn thấy việc này không ổn. Thật sự không ổn và hoàn toàn không ổn một tí nào cả. Chuyện này giống như đang ăn một món kem tươi với nước sốt cà chua vậy. Sẽ là một sai lầm tệ hại nhất thế giới và đáng bị đem ra bắn bỏ hoặc đá vào tàu vũ trụ phóng lên mặt trăng. Có lẽ, nó phải thoát ra trước khi quá muộn, mà quá muộn ở đây có nghĩa là sẽ có một cuộc mưa mùa cuốn trôi tất cả những trong sáng của nó.

Khoan! Mà đầu óc nó còn quái gì trong sáng để cuốn trôi. Huy nghĩ thầm. Còn chẳng chỉ là cái tem bảo hành chưa bóc thôi, chứ tâm lý là kiến thức là hoàn toàn đầy đủ.

Nó lại nhìn hắn. Phải nói sao nhỉ – Đẹp – một từ chưa diễn tả được tình trạng hiện nay. Hắn là một tên con trai rất đẹp! Hoàn hảo! Mái tóc hắn mềm mại rũ xuống ôm lấy khuôn mặt trắng trẻo của bậc công tử. Đôi mắt hút hồn người khác và nụ cười đều đến không ngờ. Một cái đẹp hào hoa, giả dối và trác táng. Tại sao nó lại bị một tên nguy hiểm từ đầu đến chân này mê hoặc? Hay là nó thật sự thuộc phường hám trai, háo sắc ...

Không!

Vậy là nó đã đến bước đường cùng, sẵn sàng hôn hít với mọi loại người?

Không!

—

Hắn kéo Huy vào xe. Một chiếc thể thao màu đen rất sang trọng. Nó không biết đây là loại xe gì. Vì đến mỗi cuối tháng là tụi nó lại khóc ròng ăn mì gói cầm hơi thì lấy đầu ra động lực để nghiên cứu xe này xe nọ. Hơn hết là loại xe này không thuộc dạng tầm tầm bậc trung mà làm việc vài trăm năm tụi nó có thể

may ra mua được. Tóm gọn lại thì có xe hơi khẳng định được chủ nhân của nó [ chiếc xe ấy ] không phải là người cuối tháng phải gặm mì gói rồi. Thật không biết lũ sâu kia sẽ nghĩ sao khi biết nó đi “ăn chơi” [ có vẻ như vậy ] với một tên công tử con nhà đại gia chỉ mới gặp ở bar, mà nó hoàn toàn chưa biết tên mà bị tên ấy dẫn dắt đi khắp nơi này giờ. Ấy là chưa nói tới cái quần lót xám xệ hết nửa mông và một chiếc xe hơi sang trọng.

Người ta phải luôn nghĩ tới một điều: giàu thì đồng nghĩa với xài sang, tiêu xài hoang phí ... vùng tiền như nước, ăn chơi sa đọa. Còn đểu thì hám ý sâu xa là sở Khanh, đồn mạt, bất chấp thủ đoạn, lòng dạ thâm hiểm. Từ đó ta có giàu mà đểu thì thật sự là một mối lo của toàn xã hội. Hoàn toàn đúng vậy, đó là một công thức lâu đời, đúng trong mọi trường hợp của tất cả các thời đại.

Vậy điều đó chứng minh được rằng, nó thật sự ngu khi đâm đầu vào hấn. Và thật sự ngu ngốc hơn là nó hoàn toàn nhận ra hấn thuộc cái đẳng cấp mà ” người gặm mì gói mỗi cuối tháng ” không nên dính vào ngay từ cái chạm mắt đầu tiên. Đúng là đến con heo cũng thông minh hơn nó

---

Chiếc xe lướt nhẹ trong màn đêm, Huy không biết phải nói gì. Nó như bị một cái băng keo bịt lăm dán chặt vào miệng và làm nó cảm thấy bối rối. Sự hoát bát thường ngày bị lôi tuột đi mất tiêu, không còn một dấu tích nào thể hiện rõ tính chất không sợ trời, không sợ đất, nói năng bộp chộp và rất ư \*\*\*y của chính nó. Đến nỗi nó không dám nhìn thẳng vào mặt hấn, cứ như sẽ có vài lực thôi miên sẽ làm mặt nó đỏ ra không thua gì một bức tượng đá bằng cẩm thạch.

Nó lại nhìn ra cửa sổ xe. Từng dãy nhà chạy qua trước mắt nó. Trung tâm thành phố luôn nhộn nhịp, không có khoảng thời gian gọi là nghỉ ngơi mà luôn bừng sáng bất kể là ngày hay là đêm. Nó thích như vậy, nơi này thật tuyệt chẳng bù với nhà nó. Màn đêm ụp xuống là không gian tối đen, vắng lặng và cô đơn. Tất cả còn lại là tiếng xé gió của vài tên điên nào đó đang phóng văng mạng trên con đường lạnh tanh, được bao phủ bởi bóng đen và cái lạnh âm ỉm.

– Lướt đàn! Sợ mẹ gì nó, mày cứ lấy cho tao. Hai trăm chai không thành vấn đề. Thăng Nguyên này mà thích thì không sợ gì cả.

Ra hấn tên Nguyên.

Tên cũng đẹp đấy chứ. Ất hấn cũng phải có khối em chết mê chết mệt, tay ôm tay bấu hấn. Hoặc vùng tiền ra một cái, thì một hàng dài như đường quốc lộ các cô kiều diễm và tươi mát cho hấn lựa chọn. Tại sao lại là nó? Chưa kể nó và hấn đã quen gì nhau đâu? Nếu có may ra chỉ là một lời mời khiêm nhả của cái chốn vũ trường điên loạn. Chỉ có vậy, đơn giản là vậy, như hạt cát giữa sa mạc mệnh mông ... không hơn không kém.

Nói tóm lại, nó và hấn là hai hoàn toàn khác nhau, là hai thái cực xa cách và hai tầng lớp hoàn toàn tương phản. Điểm chung duy nhất là cùng tới cái cái vũ trường này, nhảy cùng một điệu nhảy trong cùng một bài nhạc và vào cùng một đêm. Vậy đó ... thật là một liên hệ “sâu sắc” ...?

Mà ... qua cái đoạn đối thoại hồi nãy. Nó thấy chắc chắn đây không phải là một công tử ” tốt bụng, thích làm từ thiện cũng như có hứng thú làm ăn “. Và thật sự nghiêm túc cho một vấn đề nào đó, hướng chỉ là việc như thế này ... Có lẽ, nó nên bước xuống xe, ngoắt một chiếc taxi, leo lên đó và phi về nhà một cách bình yên. Để rồi quây với ba con sâu thêm một tý, sau đó uống một cốc sữa, ngâm chân trong nước ấm và lăn đùng ra ngủ. Ngày hôm sau thức dậy, có thể nó sẽ kể cho ba con sâu kia nghe rằng ...

Nó đã có một giấc mơ kì lạ ...

...

Huy nhìn vào khoảng không ... những làn gió mát rượi tạt vào mặt nó, mang theo bụi và khói của phố xá đông người.

Đã bao lâu rồi nhỉ?

Một ... hay hai năm gì đó! Người ta thường nói thời gian luôn di chuyển không bao giờ ngừng nghỉ ... và nó xóa nhòa những thứ gọi là ... niềm đau.

Người đó đã đi xa lắm rồi. Xa và cách biệt, như thể mặt trời và mặt trăng vậy. Có lẽ nó ngu thật? Nung nấu một tình cảm suốt 5 năm rồi nhìn nó bay về với cát bụi.

Chỉ nhìn, không níu kéo, không làm gì cả. Không chiến đấu, không đầu hàng, không có vết thương nào ...

### CHỈ LÀ MỘT THẲNG NGỐC CHUYỀN HÁ HỐC CHỜ MỘT SỰ BỐ THÍ

Chờ đợi, hi vọng một ước mơ viễn vông suốt năm năm rồi giương cặp mắt ếch ra nhìn mọi thứ tan biến.

Nó luôn dối mình. Huy nói:

– Đây là chấp nhận sự thật ... những thứ không thuộc về mình thì sẽ ... không phải của mình.

Nhưng đó là nguy hiểm cho sự buông xuôi của chính mình. Thật sự nó là kẻ nhát gan, là kẻ yếu đuối, đến cả cầm kiếm lên chiến đấu cho tình cảm của mình cũng không dám, chỉ đứng ngậm ngùi nhìn từ xa như một ... như một ... thằng NGU...

Và trên thế gian này ... kẻ hèn nhất là kẻ thất bại ... tình yêu không có chân. Nó sẽ không kiếm bắt kì ai nếu người ta không tìm nó. Nếu bạn muốn được yêu ... bạn hãy giành lấy.

...

Huy thở dài. Nó chán chờ đợi rồi. Nó muốn được ai đó đánh thức nó dậy lúc sớm mai, ôm nó vào lòng trong những đêm lạnh giá, hôn nó thật nhẹ nhàng khi bình minh thức giấc và là nơi nó giấu mình trốn tránh lúc hoàn hồn về nhà. Nó cần sự bảo bọc, cần một ai đó ân cần, một sự chở che ... một sự an toàn, vỗ về mang lại hơi ấm sau rất nhiều đêm dài.

Đối với nó ...

Nếu tâm hồn là một vùng đất, thì con tim nó đã hóa thành sa mạc ... Không có nguồn nước của sự yêu thương và không còn bóng dáng của bất cứ một loài cây mang tên hạnh phúc. Quanh năm chỉ còn ngày nắng, đêm âm u lạnh giá ... một nơi tan hoang và quạnh hiu ... hoàn toàn trống trơn.

Điều an ủi đối với Huy là ba con sâu luôn động viên nó. Nhưng mỗi khi một mình là nó lại thấy tê tái. Buồn, không biết làm gì cả. Chỉ nằm một chỗ suy nghĩ, miên man về một vấn đề vốn không tồn tại ...

– Cuộc sống này ... tình yêu dành cho ai?

Huy lại suy nghĩ, nghĩ rất nhiều thứ, linh tinh và xa xôi đến kì quặc. Có lẽ là nó nên về, hôm nay như thế là đủ. Mọi nó mấp máy ...

– Xin.. cho ... đừng ...

Nhưng một cái gì đó đổ lên vai nó.

Nguyên đã ngủ. Không biết từ lúc nào. Đầu hấn gục vào vai nó, những lọn tóc rũ xuống khuôn mặt xanh xao, dưới khóe mắt ẩn hiện nét thâm quầng do thiếu ngủ. Trông hấn bây giờ ít có vẻ nguy hiểm hơn. Đôi mắt vốn dĩ luôn tạo ra một sự đăm đăm rất ... gian trá nay lại trở ra mũn mĩn như đang giận dỗi, cực kì đáng yêu. Làn gió nhẹ rung rung những sợi mi mảnh mai mềm mại và cả mái tóc đen đem theo một vị ngọt ngào...

Gió hiu hiu ... hai khóe mắt nặng nề kéo nó chìm vào bóng đêm... một giấc ngủ.

Đêm phù phiếm.

...

Huy mở mắt. Khung cảnh đập vào mắt nó là một màu đen. Một cái trần nhà cao, với các đường viền màu trắng. Một chữ gatifi to đùng giữa không gian cái trần.

Why Not?

Tại sao không? Con chữ rất lạ. Rất đằm chiu. Có chút đứt rời nào đó, như đẩn đo, nửa như lo lắng, mông lung.

Huy đang nằm trên một cái giường màu đen và các cái gối màu trắng. Căn phòng này chỉ hoàn toàn dung hợp hai màu đó lại với nhau. Mọi đồ vật đều mang trong hai sắc thái trên. Hừ! chủ nhân của nó thật là một con người kì lạ.

Nó nằm lăn quay trên chiếc giường, vùi đầu vào những cái gối bông mềm mại.

Tại sao nó lại ở đây?

Một mùi thơm thoang thoang trong cái đám gối bông đó làm nó thích thú. Nó cứ vùi đầu vào đấy. Rất dễ chịu, như thể nó đã thích cái mùi này lâu lắm rồi, nghe rất quen.

Nguyên bước từ phòng tắm ra, nó đoán vậy. Đơn giản vì hần ướt. Mái tóc rối xù lên, không được mượt mà như lúc nãy, nhưng điều đó không quan trọng, những giọt nước còn sót trên tóc và cái cách mà nó rối xù cũng mang một vẻ đẹp khó tả. Hần không mặc gì trừ độc mỗi cái quần lót xám. Nước từ mái tóc chạy dài xuống tấm lưng và body chuẩn ...

Hần nhìn nó ...Nó nhìn hần ...

Có cái gì đó ngộ quây trong người nó?Tim ... Tim nó đập loạn xạ, người như muốn vật ra sốt.

Nguyên đến gần bên Huy. Ánh mắt hần vẫn không rời khỏi đôi mắt nâu. Bàn tay hần nhẹ nhàng nâng chiếc cằm bé xinh của nó. Hai đôi mắt chạm nhau, như đan vào nhau.

Rồi nó nhắm mắt lại. Đôi môi nó chạm nhẹ vào một vật mềm và ấm. Đôi tay nó ôm lấy bờ vai rộng lớn. Người nó sát vào một vật mềm mại và dịu dàng.

Nguyên đặt Huy nhẹ nhàng xuống nệm, đôi môi tham lam của hần múp nhẹ làn môi mỏng manh của nó. Từ từ và chậm rãi, như thể thật lâu cho một sự khám phá. Nó không có phản ứng gì, đúng là nụ hôn thật tuyệt, không cần phải biết hôn, đến khi cần thiết ta có thể học chúng nó tức là gì. Đôi tay Huy siết chặt bờ vai kia, như thể nếu buông ra thì tất cả sẽ tan biến. Nụ hôn thật ngọt ngào và nồng nàn đến cháy bỏng. Nó đang lướt trên con thuyền của sự hạnh phúc và phiêu lưu cùng cảm giác mê li. Đôi môi nó cuồng nhiệt tham gia một vũ điệu cầu kì, mới mẻ nhưng cũng như đã quen rất lâu.Hần tách khoe miệng nó ra. Lưỡi hần tiến sâu vào bên trong. Sự dè mê, làm nó gần như lịm đi tức thì. Hai cái lưỡi quấn vào nhau, cái cảm giác ngọt ngào vươn tận những sở thích xa xôi nhất, làm nóng tới tận cùng những tế bào lạnh lẽo nhất, mang đến cái vương vấn ... cái mong lung ...Huy dứt ra khỏi nụ hôn. Hơi tiếc nuối, nhưng nó hết hơi rồi. Thở hổn hển, mắt nó chạm vào hần, trong đôi mắt hần là bóng hình nó cháy bỏng, như tung tăng và khiêu khích. Hần siết chặt nó trong vòng tay, lần mò xuống cái cổ của nó, bàn tay hần trượt dài xuống bắp đùi và xoa bóp nhẹ nhàng.

Hần là một con quỷ xấu xa đáng yêu. Cứ mỗi lần hần hôn lên cổ nó, hít lấy làn hơi nơi đấy và cắn nhẹ nhàng vào đó là nó muốn bật lên, những tiếng rên nho nhỏ của nó làm hần thích thú. Bàn tay hần không còn vút ve những chỗ bình thường. Nay nó đã len lên chỗ thật đặc biệt. Ngay từ cái va chạm đầu tiên, toàn thân nó như bị giật một cú va chạm mạnh, các cơ căng đều ra và hoàn toàn không chủ ý, nó bật ra một tiếng rên lớn ...

– Dừng mà ...

Như đã nói, Nguyên là một con quỷ xấu xa. Hần cứ tiếp tục vuốt ve, bàn tay hần linh động mở cái cúc quần và lột phẳng nó đi. Trước khi Huy thật sự có phản ứng gì, nụ hôn của hần đã ngẫu nhiên từng tiếng rên của nó. Tay hần luồn sâu vào lớp vải quần mỏng manh còn sót lại. Xoa xoa một cách từ từ, chính hần cũng như lịm đi với cái cảm giác này.

Rồi hần vùng dậy, ngồi hần lên người nó. Cuốn đi những gì vương vãi trên người nó và hần. Nguyên nâng người nó lên, rồi sau đó ... nó cảm thấy. Hần đang cố xâm nhập nó.

– Đau ... Không ... Dừng lại ... Đau ...

Khóe mắt nó chảy nước. Nó khóc, thật sự là rất đau. Hần dừng lại, nhìn nó, nở một nụ cười triu mến. Tại sao sự đều giả có thể biến mất thể này, hay nó nằm mơ. Mơ một giấc mơ kì lạ, hần đang rất dịu dàng ...

Rồi nó khép mắt lại ... mộng mị kéo nó vào giấc ngủ ...

– Này ... nhóc ... ngủ là sao ...

Nguyên đánh vào đầu mình. Ngủ là sao, chưa tới đâu hết mà. Thật là khiến người ta bực mình. Hấn đứng lên nhìn nó một cách tiếc nuối. Mà hấn đang làm gì thế này?

Đã lâu rồi ... hấn không hạnh phúc đến thế ...

Đoạn hấn ... bước vào phòng tắm. Cũng phải tự giải quyết thôi, không thì suốt đêm khỏi ngủ ... [ đọc giả tự tưởng tượng ... hấn giải quyết cái gì và ra làm sao:kaka: ] ...

Chú cừu con đã có chủ ...

— o0o —

## 5. Chương 5: Ai Là Sói ?

Sáng. Mặt trời nằm chính giữa đỉnh đầu đang ngao nghễ ban phát ánh nắng gay gắt xuống nhân gian. Giữa một không gian đan xen hai màu đen trắng.

Huy nắm đó, ôm lấy cả mái tóc và khuôn mặt Nguyên đang cố vùi vào ngực nó làm nũng. Khung cảnh im lặng, nên thơ và ấm đến lạ lùng ...

Well I wonder could it be

When I was dreaming 'bout you baby

You were dreaming of me

Call me crazy, call me blind

To still be suffering is stupid after all of this time ...

...

Như một bản năng Huy với cánh tay về nguồn của tiếng động. Điện thoại nó reng. Mới sáng sớm tỉnh mơ mà ai gọi thế này.

– Alo? [ Nó ngao ngáng trả lời ]

– ÁAAAAA ... ghê nhá, Huy nhà ta đã thành người lớn rồi ... Sao, vui vẻ không? cảm tưởng như thế nào? [ 3 con sấu hét lên trong cái fone ]

– Vui vẻ gì? Tụi mày rảnh quá. Mà ” người lớn ” là sao? Tao không hiểu?– Mày ... đi đâu suốt đêm qua mà có vẻ mệt mỏi quá? [ 3 con sấu cười hí hí ]

– Đi chơi. Mà ở nhà thì xuống đây nói chuyện, tụi bây gọi điện thoại thoại làm gì? Ra đây nói chuyện nè.

– Ở nhà nào? Mày có đang ở nhà đâu? [ Lại cười khì thế, giọng điệu có vẻ phần khích lăm ]

Ý ... mà khoan? Nó đang ở đâu thế này?

Huy nhìn lại. Tên Nguyên vẫn đang dụi đầu vào ngực nó, mà vẫn xoa xoa một cách nũng nịu.

...

...

Dây thần kinh của nó bắt đầu suy nghĩ ...

...

...

Với cái trình độ đại học của mình ... thì có nhầm mắt cũng biết ” cái quái gì đã diễn ra bên cạnh một thằng cha như thế này ” ...

...

...

Máu nóng bốc lên nào từng chút một ... và bùng phát như một trái tên lửa ...

– Anh đi xê tui ra.

Nó đập hấn một cái. Không hiểu có phải tại vì ngủ đủ giấc hay không mà hôm nay nó đập mạnh thật, có thể đá chết một con voi chứ huống chi là người. Kết cuộc là cái tên đó rơi cái bịch xuống sàn, lăn lóc một hồi để đâm vào cái chân bàn nào đó và đầu cũng đập vào cái còn lại.– Ôi da ... đau quá ...

Nguyên la lên. Không có gì hoàn hảo để đánh thức một ai đó dậy bằng cách đập người đó văng xuống giường và lăn long lóc để đập đầu. Mặt hấn nhăn tít lại – một bình minh sau khi được ôm người đẹp suốt đêm là ăn ngay một cái chân bàn đau đến nỗi đom đóm con mắt. Hai tay bấu chặt cái chỗ đập đầu, hấn nhăn nhó trông thảm thương đến tội nghiệp. Dám cá là ít nhiều thì cũng tổn hại phần nào đến cái sợ hãi nho nhỏ của hấn. Nguyên không nói được thành lời, có lẽ là do đau lắm đây.

Nó thấy hơi lo lắng. Nguyên cứ nằm đó, ôm chặt cái đầu bị thương và nét mặt có vẻ như thể bị ai đó hành hạ ghê lắm. Đoạn hấn bắt đầu lăn lộn và kêu gào như heo bị thọc tiết.

– Huy, mày đang hành hạ anh nào mà ghê thế ... [ này giờ nó vẫn mở điện thoại ]

– Mạnh tay vào ...

– Tao ủng hộ mày bạo hành ... Yeah ...

Cúp máy. Nó lật đật xuống chỗ hấn.

– Sao, có sao không? Có chảy máu không? [ Lay lay ... ]

Và đột nhiên. Nguyên chồm dậy, vòng tay qua, ôm chầm lấy nó. Dán cho nó một cái hôn dài và sâu và không quên kèm theo một cái cắn yêu nhẹ nhàng vào môi dưới.

Nó hoàn toàn bất ngờ và không kháng cự một cái hôn ngọt ngào cho một bình minh bắt đầu ngày mới. Huy cảm thấy âm ẩm ở môi mình. Đáng lẽ ra thì phải đẩy ra hay cố sống cố chết vùng vẫy kháng cự thì mới là ... trai ngoan. Nhưng nó thì chẳng có vẻ gì là ngoan cả, cái môi của tên này chắc được tẩm hêrôin hay sao ấy. Lúc đầu còn có ý thức kháng cự được nhưng càng lâu càng đắm chìm vào nó, càng bay bổng với cảm giác ngọt ngào, ẩm ẩm và ẩm ướt. Bàn tay Nguyên lại lần sâu xuống bên dưới, chạm vào một vật vốn đang mềm nay muốn tỉnh giấc và bắt đầu lên xuống đều đặn.

Đối với hấn, không hiểu sao nó lại có một sức quyến rũ kì lạ như vậy. Nó làm hấn luôn trong tình trạng muốn và muốn nhiều hơn nữa. Có lẽ tuýp người của hấn là vậy. Một kiểu người đáng sợ với cái kiểu thích cuồng nhiệt và \*\*\* chưa có bao giờ là đủ. Nếu cho đó [ tức là cái ham muốn của hấn đối với nó ngay bây giờ ] là kiểu cách của một cậu công tử đang thêm thường một món đồ quý thì cũng không phải.

Vì sẽ chán. Hấn đã có nó, ở gần như vậy, ít nhất là 60% đi, nhưng chưa có dấu hiệu gì cho thấy đây là cái kiểu ” ăn bánh trả tiền, mưa xong thì đi tắm “.

– Này ... khoan đã ...

Huy đặt đôi tay lên khuôn mặt Nguyên, kéo anh ta ra xa bằng một nỗ lực phi thường để trở về thực tại. Cái thực tại ở đây là để có một cuộc mây mưa thực sự chứ không nữa vờ như hồi hôm qua [ Dù say nhưng nó vẫn nhớ mang máng cái kết thúc vui vẻ của hôm trước] và cái tem quy bấu mang trong mình 19 năm qua sẽ trực chỉ thùng rác.

Và nó có kết quả, Huy đã kéo hấn ra xa được một tí. Một tí tức là khoảng cách từ môi này [ vị trí đầu ] tới vị trí cuối [ tức là môi dưới ] chỉ sên sên một sợi tóc hoặc bé hơn một chút. Nó chung là dứt ra nhưng không ra hẳn. 2 lần môi như hai đầu âm dương của một cục nam châm vậy. Cứ nhích ra rồi khẽ chạm vào nhau trong một phần ngàn giây rồi lại thêm thường muốn đâm bổ vào nhau. Một trò mèo vờn chuột dai dẳng kích thích những giác quan của 2 con người. Nhịp nhàng và đầy mem say. Hơi thở của nó và hấn như hoà vào nhau, bám víu lấy nhau. Đôi môi như muốn vụt bay ra để chạm vào nhau, ngấu nghiến những làn hơi nóng và cái ẩm ẩm đầy mê li của một loại kẹo ngon nhất thế gian. Mà cũng phải công nhận, Huy phải có thần kinh thép lắm mới giữ cho tay mình yên vị trên khuôn mặt vốn đều của hấn. Tức là không cho hấn

có thể sát vào cắt đứt khoảng cách ” sêm sêm một sợi tóc ” mà chuốc nó mê mết bằng nụ hôn tằm bạch phiến, và cũng ngăn không cho mình vướn người ra nếm thử cái thứ mềm mềm đỏ đỏ kia. Để say vào một tiên cảnh, chốn bồng lai vốn nhiều mưa và bão.– Tại sao lại khoan?

Hắn thở hổn hển, trán hắn chạm vào trán nó, tóc hắn rủ xuống mặt nó và đôi môi kia lại khê chạm vào môi nó theo từng con chữ. Hai mắt Nguyên lừ đừ như một tên say, và ánh mắt hắn không rời khỏi đôi môi nó. Những cái chạm nhẹ khiến cơ thể hắn khê co giật và nóng lên từng phút một. Đương nhiên, điều đó chứng tỏ hắn cũng đang rất bình tĩnh để không cắt đứt cuộc trò chuyện này bằng một hành động ” nồng nàn ” nào đó.

– Tại sao anh ... lại làm thế này ... với ... tôi? [ Nó thều thào ]

– ...

Hai mắt chạm nhau. Đang rừng rực lửa lại say mem tình. Đôi môi hắn rướm ra hết cỡ để chạm vào môi nó, chỉ còn tí nữa thôi, chỉ còn tí nữa ... là thuốc dập chết nó. Vậy mà ...

– What ... [ Hắn há hốc mồm ]

– ...Nó thấy hai mắt hắn bỗng biến mất cái thứ lửa ham và muốn đó, nhanh như thể người ta lấy thùng nước đá đổ ập vào. Và bất thành linh, hắn nhảy ra xa nó như thể nó một vật vốn không tồn tại trên trái đất này từ kỉ băng hà nào đó đó rồi.

– What are you TALKING ABOUT?

– Là sao? tôi nói gì sai à?

– Chính cậu ... chính cậu quyến rũ tôi mà ...?

– Tôi? Tôi quyến rũ anh? Hồi nào? Anh nghĩ sao vậy?

– Chứ cậu nhảy trong bar? Nhảy với tôi? Lại lên giường? Là cậu muốn mà?

– WHAT MEN! Anh là người mời tôi nhảy mà? Mà tôi theo anh hồi nào? Chính anh lôi tôi theo ... Oh MEN, tôi đang nói CHÍNH ANH lôi tôi theo đấy nhá! Chính anh bị sắc đẹp tôi mê hoặc rồi quyến rũ tôi ... CHÍNH ANH ... [ nó nói như hét vào mặt hắn ]

– Ô ... ơ ... vậy là tôi bị sắc đẹp của cậu mê hoặc ...

– Đúng ...

– Thôi, cho xin đi ...

Tên Nguyên trở lại cái vẻ đều đều vốn có của mình. Hắn đi xung quanh Huy như xem và đánh giá một món hàng đang được trưng bày trong một showroom với con mắt của các nhà phê bình nghệ thuật.

– Hấp dẫn à? ... đâu có?

– ...

– Mất nhỏ nhè ... [ To hơn mắt hắn ]

– ...

– Lại hay cau có. [ Giờ chẳng lẽ cười ]

– ...

– Không có ngực lại không có mông ... [ Nó chưa muốn đi tập tạ ]

– ....

– Không hấp dẫn tẹo nào?

– Nói đủ chưa.

Huy ngồi bật dậy. Nó đứng đối diện với Nguyên. Nó đã bị xúc phạm một cách quá đáng. Nếu nhịn thì nó không mang tên là Huy. Dù sao từ đó đến nay, nó, trong 4 con sâu, Huy vẫn là người mau miệng nhất và ... kinh dị nhất. Người nào dám đối chọi với nó, thì dù sớm hay muộn, không bằng cách này thì bằng cách khác sẽ phải hối hận ... Và hình phạt nhỏ nhoi thì cho can. Nếu tính về khía cạnh để bụng và thù dai. Huy là vô đối. – Vậy là bị lừa gạt rồi ... Anh sợ khanh ... tôi phải làm sao đây?

Nó ngồi phịch xuống sàn nhà. Chân khụy lại, hai tay ôm chặt đùi, đầu úp vào gối mà khóc lóc.

– ...

– Chê người ta gì mà lảm thế ... đã làm gì đâu nào?

– ... [ bắt đầu thấy da gà, da beo nổi lên ]

– Sao mọi người có thể đối xử với mình như thế ...

– ... – Đầu phải muốn vậy đâu mà ...

– Đây ... [ cố hết sức để ... lên tiếng ]

– Anh quá đáng lắm ... Anh nở lòng nào nói được như thế ...

– Đây ... nhóc ... này ... – Nếu không muốn chịu trách nhiệm thì thôi ... cần gì nặng lời vậy .... híc híc ...

– Tại tôi vô lý quá ... tôi lỡ lời ... mà tôi có làm gì cậu đâu? – Lỡ lời kiểu gì vậy? [ Càng rên rĩ lớn hơn ]

– Không, xin lỗi mà ... [ xích xích lại gần ]

– Đừng có qua đây ... tôi xấu mà, anh không cần đến gần tôi ... – Thôi được rồi. Là tôi sai được chưa. [ Lay lay vai ]

– Thôi, bỏ tay ra. Anh đi ra chỗ khác đi.

– Nào, cái này là do tôi có mắt như mù. Cho tôi xin lỗi.

Nguyên ngồi xuống, lấy tay xoa nhẹ đầu nó. Tự nhiên, lại ăn vạ thế này. Thật tình thì hắn không có phương pháp nào có thể đối phó hiệu quả với cái màn ... rợn da gà như thế này. Khả năng phòng thủ của hắn chưa bao giờ gặp một địch thủ như thế. Nếu đem vào một ả mắt xanh mỡ đỏ, hay một cô gái kinh nghiệm chốn vũ trường hoặc gan hùm, bạo dạng thì cùng lắm làm khó hắn vài giây rồi đầu vào đấy. Chứ cái kiểu ... này thì. Chỉ có chúa phù hộ cho bồ tát.

– Đầu phải muốn làm gì thì làm đầu nhá ... Huy ngả người về phía Nguyên. Đầu vùi vào ngực hắn, còn tay mình thì kéo tay hắn vòng qua sau lưng mình.

– Ó ... này ...

Hai má hắn xuất hiện màu đỏ tới tận mang tai. Cảm giác như thể đang xông hơi trong phòng tắm vậy, nóng rát. Giọng nói hắn ngượng nghịu. Cảm giác trên da thịt Nguyên lại rõ hơn bao giờ hết. Hắn cảm nhận thấy cả thân hình nó chạm vào người hắn, vào ngực, vào đùi hắn. Làn hơi từ cơ thể, chính xác là từ cái cổ trắng trắng của nó bốc lên đang xâm nhập vào não, làm tê liệt cái khứu giác vốn kén chọn của hắn. Tay chân Nguyên không còn nghe lời nữa, chúng cứ xụi lơ ra và tê dần theo những nơi mà tấm thân của nó chạm vào. Cái nóng nóng từ cơ thể nó phát ra tiêm vào người hắn một niềm đam mê hoang dại thuộc loại kì lạ nhất thế gian mà dám nói là không ai giải thích được.

– Đừng ... có ... chọc ... ghẹo ... nhóc nữa mà ...

Nó áp môi mình vào tai hắn và thổi nhẹ bằng một thứ âm thanh và hơi thở gợn nhất có thể. Làm cho mọi sợi lông cảm giác trên người hắn bật dậy tức thì. Như một bản đồng ca cầu kì. Đám lông lá phản chủ đó thì nhau dựng lên như được mua chuộc từ trước, làm màu đỏ từ mặt nay còn đỏ hơn không thua quả cà chua chín. Và như là muốn chọc cho trái bom đang đỏ kia phát nổ, môi nó cũng không quên áp lên vành tai hắn để kì lên, bò xuống theo từng con chữ. Tất cả như một cú đánh khủng khiếp của một tên đồ vật nào dọng vào óc hắn. Nguyên thấy người nhẹ tênh và lâng lâng, toàn thân như thể trên mây. Hắn chưa biết tiên cảnh là gì? Và càng không biết ý nghĩa của chốn bồng lai. Nhưng nếu chốn tiên cảnh hay đảo bồng lai

được tuyệt vời như cái cảm giác hiện tại thì dù có tu muôn kiếp, tu vạn kiếp để thành tiên thành phật, để được hưởng trọn vẹn những món man xác thịt âm ẩm và dễ chịu này. Hắn cũng cam lòng.

– Đây ... này ... này ... [ Trong vô thức ... khe khẽ rên lên ]

– Sao thế ... Anh ... không thích nhóc à ... [ Ngước đầu lên nhìn bằng ánh mắt long lanh ... lấp lánh đầy ... mê hoặc ]

Nó lại tiếp tục cái kiểu đó. Thở nhẹ vào tai hắn nhưng lần này không quên các động tác kích thích. Tức là ngoài thở thì còn khẽ liếm vào vành tai hắn. Lưỡi nó vừa chạm vào thì người hắn bỗng bật lên khe khẽ, mồ hôi túa ra trên khuôn mặt nay đã đỏ như mặt trời. Và hàm răng va vào nhau lập cập một cách không kiềm chế được. Máu nóng bốc lên từ từ và cả cơ thể hắn cũng đơ trở lại. Hơi thở trở nên nặng nhọc và Nguyên cảm giác muốn rên lên một tiếng ...

Huy ngồi trên đùi hắn, lúc này bỗng cảm thấy một sức nóng tràn lên người mình. như một con quái vật trở mình đang đòi hỏi một đặc ân của thượng đế ...

– Đừng mà ... tính ... tính quyền rũ tôi hả ... [ thở hổn hển, miệng lắp bắp ]

Nó nhìn hắn, hai mắt mở to và miệng khẽ cười. trong 1 phần ngàn giây thoáng qua, có thể tưởng tượng ra khuôn mặt nó là bản sao hoàn hảo của hắn về sự đều đặn.

– Chưa tỉnh à?

– ... [đúng là chưa hoàn hồn ]

– Anh là một tên bệnh hoạn. Tôi xấu đấy! Sao anh lại như thế này ...

Nó cười một cái rõ ranh ác vào khuôn mặt tên con trai vốn đều giả nầy nhìn ngây ngô đến tội nghiệp. Rõ ràng trong màn kịch cừu con và sói ác này. Tự nhiên con sói vốn nanh ác lại bị con cừu hiền lành mà không “ ngoan “ làm thịt một cách ngon lành và nhanh nhất có thể. Và cũng không thương với tiếc ... Nó cho tái diễn cái màn action của chap đầu tiên. Tức là nó sẽ hạ thủ vào chỗ đó của hắn một cách không thương tiếc. Nhưng lần này là đập thay vì đâm. Đã nói như trên, không biết có phải là vì ngủ đủ giấc hay không mà hôm nay nó đập mạnh hơn ngày thường. Cho nên, người bị hại chỉ có chết điếng tới á khẩu.1

2

3

– ÁAAAAAAAAAAAAAAAAA .... Tôi sẽ ... cậu .... [ Muốn trào nước mắt, tê tái ngiền rần ]

– Ngốc ... dễ gì. Câu đó tôi nói quen rồi. Anh chỉ là tay mơ thôi ....

– ... Đau ... hức ... cậu chết với tôi ...

– Hên là anh chưa làm gì tôi, không thì ....

– Hức ... á ... cậu ... đã man lảm ... hức ... được lảm, tôi cứ tưởng cậu hiền ... ừ ...

– Đó là anh tưởng, tôi có nói tôi hiền đâu ... Ngốc ...

...

...

...

Sóng gió là từ đây ....

Một cặp là như thế ...

Ở một nơi rất xa ... một cặp khác cũng rắc rối không kém ....

Nghe đồn là Tuấn và Nhật ....

## 6. Chương 6: Nhật Vs Tuấn

— o0o —

Người ta hay nói, nam thanh nữ tú ngồi chung một phòng thể nào cũng có lửa. Nó thì không cho là vậy. Nhật lau bầu. Nam thanh ngồi chung với nhau cũng có chuyện như thường. Nó đang bị đặt trong một tính huống ngặt nghèo và hết sức dễ giận:

– Bỏ ra ...

– Bỏ cái gì?

– Tay, không có giỡn đâu nhá.

– Giỡn gì đâu?

– Tôi nói em nghe không?– Thì em đang học mà thầy.

Nó điên đầu với tên học trò này mất. Vậy ra nãy giờ nó tưởng tượng ra à? Tên Tuấn này học hành thì chẳng ra cái giống ôn gì cả, hần chỉ toàn hỏi các cái thứ linh tinh gì đâu không, đã vậy lâu lâu, nó còn thấy chân hần lại cạ cạ vào chân nó và tay cứ lăm le chạm vào tay nó.

– Học gì! Làm bài lệ lên ... LÀM NGAY ...

– ...

Tuấn cuối xuống giả bộ làm bài mà không quên len lén liếc nhìn ông thầy nhóc của mình. Mái tóc dài dài rũ xuống trán, quả đầu tua tủa như chôm chôm nhìn yêu cực, cái má thì phúng pha phúng phính, môi thì yêu không tả. Nhất là khi tập trung hay bực mình thế này. Hàm răng lại bấu vào môi dưới, trề cái môi trên ra, nhìn nhọn nhọn mà xinh khủng. Hần cứ muốn cạp một cái thật ngon cho đã thèm.

Ấy chứ, mà ngán một bạt tai và làm đổ bể lâu đài tình ái mà hần mới xây dựng [được phần móng ] nên mới kèm chế. Không thì, cái gì đến cũng đã đến ...

Hần ngáp một cái rõ dài, liếc Nhật. Nó đang ngậm đuôi cây bút chì bấm, nét mặt danh lại theo các con số của một công thức toàn dài dòng dai dẳng ...

Hần nhìn ra cửa sổ, con mây bò trên nền trời xanh lơ ... phải con mây! Con mây đang bò ... [ tại sao là con thì nên đi hỏi hần ” ]

Đó là một tối, khoảng chắc là sau khi thi xong được một, hai tuần gì ấy. Hần dám chắc như thế vì cuộc sống lúc đó không khác gì tù nhân. Xe không, điện thoại không, tiền không, đi chơi không, nói chung là kiếp giai không [ trai không có gì ]. Mà cũng không có gì khó hiểu, vì môn Văn và Hoá trường kì ăn gậy thì cái việc bị cấm túc há ra còn dễ hiểu hơn “Á, con cá biết bơi! “.

Mà vì thế, đương nhiên, đó cũng là một cực hình khủng khiếp với cái loại người ưa náo nhiệt như hần. Tuấn chẳng ăn chơi trác táng, cũng không nghiện ngập rượu chè, lại càng không đánh nhau u đầu mẻ trán, duy chỉ có hội họp đàn đúm, sì tai sì trét, thời trang với phụ kiện mới làm hần động lòng. Hôm đó hần trốn ra khỏi tù quả là một kì tích khó tin, vợ được con Novo, hần tạm thời vi vu với 1 khoảng tiền kha khá còn tích góp trước khi bị bắt giam vài tuần trước. Được hưởng cái cảm giác hít bụi thật là sau một thời gian dài quả là tuyệt vời chẳng khác gì chết đi sống lại. những rõ ràng ông trời hay ghen với những ai hạnh phúc. Lỗ hổng duy nhất còn sót lại là chả có con ma nào đi với hần. Tất cả các chiến hữu đều chung số phận quản giáo.

Oán đời, Tuần phóng trên Nam Kỳ, kiếm một quán nhâm nhi ly café. Hần dừng lại tại 1 Club tên Planet.

Thật thì cafe sống không phải gu của Tuấn nhưng hôm nay, hần cần một chỗ đơn giản. Bỏ qua Chợt Nhớ, hần thích 1 cái gì đó dừng hoa hoè và đậm một tí. Dừng xe tại cổng, hai tên bảo vệ sẵn sỏ đến dắt xe cho hần. Tuy không được vui vẻ với kiểu đón tiếp này, lấy đại tấm thẻ xe, hần vẫn móc vài tờ bạc bo cho 2 tên ấy. Bước vào bên trong, hần rẽ trái, đi xê ra cái lối dẫn lên chỗ uống café vườn mà đèn thì nhau chớp tắt. Tuấn rẽ vào một quầy sang trọng, trả tiền phụ thu cho đêm diễn. Tiếp tân kêu một ả phục vụ có cái váy ngắn cũng cớn và cặp móng lép xẹp dẫn hần vào bên trong. Tuấn ngồi một bàn gần quầy rượu, đối diện cái

sân khấu nhỏ. Còn sớm, chưa mở màn. Leo lên cái ghế một chân cao kều. Hấn kêu một đĩa đồ ăn nhẹ và một chai bia kiểu mới. Mắt hấn vẫn dán vào màn hình xanh của chiếc điện thoại N82, ngó ngoáy bấm. 15 phút sau, nhạc nổi lên, một MC có đôi mắt mập ú, cái cằm tướng hơi buồn cười đầu tiên là tay này nhìn y chang một con cú mặc áo vét màu xanh sậm với cái nơ tím. Bằng giọng oan oan, ông ta giới thiệu một nhóm tên Sôcôla, non xanh lè giống ba con vẹt với cái mào màu vàng. Họ ra rã trên sân khấu cái thứ ca nhạc mà chỉ có trời mới biết là của ai sáng tác. Những lời ca tình yêu nào nùng thấm vào cái tấy, làm tan nước đá. Lắc đầu ngao ngán, hấn khui chai bia và rót ra ly một dung dịch màu café sữa sền sệt mà cô phục vụ bàn với cái áo trẻ tới tởn vừa giới thiệu là bia ngoại.

Chỉ có khi nhạc tắt, hấn mới rời mắt khỏi màn hình tin nhắn và cần một miếng khoai tây chấm chấm nhẹ vào bờ. Bờ gặp nóng chảy ra bám lấy miếng khoai, tí sau gom góp đường và tan trong miệng.

Không có tin nào nhắn lại, cả chục đứa, cứ như thể ngủ tập thể vậy. Ước chế, Tuấn lảm nhảm một câu chửi chó mèo gì đó rồi nhấp môi vào ly bia. Cái vị lành lạnh, đắng đắng, ngọt len xuống khe cổ họng, loại bia này kể ra cũng không đến nỗi tồi.

Trên sân khấu, lão MC lại biến mất lần thứ hai, để lại cho sân khấu chìm vào khoảng không, mãi lảm bảm, hấn cũng không biết ai là người tiếp theo, ngã người về sau, Tuấn ngáp một cái rõ bất lịch sự. Ồi, một ngày nhàm chán...

Vừa lúc đó, bốn tên đi vào ngồi cái bàn đối diện. Hấn thoáng lơ đãng nhìn rồi lại ngó không chớp mắt. Rất lạ, khác ở chỗ là đa phần khách ở đây đều đã dầm tuổi, hoặc dẫn theo một, hai cô em xinh tươi gì đó. Bốn đứa này còn rất trẻ và sì tai.

Một nhóc mặt nhìn dễ thương. Không, không phải nhìn dễ thương mà cực cực dễ thương. Mắt to, răng khểnh, má lúm một đồng tiền sâu, tóc rũ trán, tóc mai dài qua tai một tí, nhóc ấy mặc áo tay dài màu xanh lơ và quần jeans, càng chú ý thì càng thấy nhóc ấy xinh cực.

Hấn muốn thử nói chuyện với tên nhóc ấy, xin số phone cũng được. Một tên thì mặc áo tay dài màu xám, có nón đội motip híp hóp, quần lửng, nhìn cũng tầm tạm.

Một nhóc mặt áo tay dài màu đen, áo sơ mi khoác màu hồng sọc trắng, mái tóc modem cắt ngắn, tia tủa và xù ra. Nhóc này có nét đẹp rạng, dễ mến và đáng yêu. Tên cuối cũng dễ thương khủng khiếp, áo sơ mi kiểu rock, áo ghilê đen, caravat đỏ, tóc chải keo cầu kì. Nhìn như một ngôi sao nhí ấy.

Tuấn ngồi thẳng dậy, hấn đang suy nghĩ bằng cách nào mới có thể làm quen được với mấy nhóc. Nếu mang bia qua luôn thì có số sàng quá không? Đang mơ màng thì ...

– Nhật, ngồi lại nhá. Tao dẫn 2 thằng khốn này đi ăn vài thứ rồi mới vào xem. Hai thằng này còn ngồi đây, mày khỏi coi ...

– Rồi đi lẹ đi ...

Tên nhóc mặc áo tay dài màu xanh kéo tên mặc áo rock và cả tên áo tay dài màu đen, áo khoác màu hồng đi ra cửa rồi biến mất. Chỉ còn lại tên nhóc mặt áo tay dài xám, đội nón kín, không nhìn rõ mặt.

Tuấn thở dài. Cái gì đâu? Toàn đi mất. Hấn lại ngã lưng về cái ghế, mơ màng nhìn lên sân khấu. Ca sĩ lại đến trở rồi. Hấn khẽ liếc về tên bàn đối diện. Màu da trắng nổi giữa bóng tối sân khấu, không hiểu sao tên này trắng thế. Tên nhóc ấy sấn sấn hai tay áo lên, lớp da nõn nà hiện ra dưới thứ ánh sáng yếu ớt của những ánh đèn neon màu tối. Chúng nổi lên như đối chọi với khung cảnh. Tên ấy vẫn nhìn lên sân khấu, không để ý sau lưng rằng có người nhìn mình.

Cuối cùng, khoé mắt hấn mơ màng, từ từ nhiều lại, hình ảnh người con trai ấy mờ dần dần ...

Hello! Is it me you're looking for?

I can see it in your eyes, i can see it in your smile.

...

...

...

Hắn khẽ giật mình. Tiếng nhạc, xoáy vào tai hắn, không biết đã ngủ bao lâu. Là Kasim, cũng hay thật. Kasim Hoàng Vũ cũng hát ở đây sao ...

Hắn nhìn lên sân khấu, Kasim đang say sưa với cây đàn gita, giọng anh khoẻ thật, rất hay và mượt mà ...

Hello!

Is it me you're looking for?

I can see it in your eyes, i can see it in your smile. Tuấn nhìn về phía bàn đối diện, mấy tên này vẫn chưa về nhưng ...

Nhóc bình thường hồi này đã kéo cái nón trùm xuống. Mái tóc cắt đỉnh nhưng nó có nét cuốn hút rất kì lạ. Nhóc ấy nhìn nghiêng cười rất đẹp, lạ và đẹp. Mắt màu nâu nhạt, trong bóng đêm mà hắn cũng nhận ra đó là màu nâu ... Môi cũng xinh, cũng có nét quyến rũ rất kì. Mũi lại thẳng tắp, má hồng hào và cao. Trắng đến khó tin ... Áo ôm lấy cái cổ trắng, hoàn hảo với sự cân đối, cái quần lửng để lộ bắp đùi xinh kì lạ ...

Nhật đang trống tay lên cầm, mắt nhắm nghiền theo tiếng nhạc, mỗi âm thanh đều được tai nó ngấu ngiến ...

You're all I've ever wanted and my arms are open wide

cause you know just what to say and you know just what to do

And I want to tell you so much....

Tim hắn đập từng hồi ... từng nhịp ... Lần đầu tiên ấy. Cái ý muốn làm quen và cười đùa mãnh liệt hơn bao giờ hết. Tuấn chỉ muốn nhảy xổ ra hỏi thăm nhóc ấy tại chỗ. Tim hắn đập nhanh hơn nữa ...

Nhật đang cầm ly nước, môi nó chạm vào thành ly. Tuấn không bỏ sót bất cứ cử động của làn môi nào, người hắn như hoá đá, hắn nhìn làn môi đó ... nhìn làn da đó ...

Cái cảm giác này khác xa khi nhìn những tên dễ thương khác. Cái ý muốn làm quen thật sự. Một cách thật sự. Một cách hơn thế nữa. Tuấn không hiểu. Hắn nhìn từng cử động của tên nhóc ấy, từng chút một ...

Tim mỗi lúc một nhanh, nhanh thật nhanh ...

Tai sao thế, hay hắn bệnh rồi. Tuấn nghĩ, phải bệnh rồi. Hắn bị mệt quá thôi, chỉ do mệt quá thôi ...

Tiếng chuông điện thoại đổ. Nhật nghe điện thoại rồi bỏ ra ngoài. Tự nhiên, như bị ai hối thúc, hắn cũng đứng lên. Lát sau đã đứng trước cổng của căn nhà có bốn người ở, lấm bầm, hắn ghi nhớ số nhà này, cười một cái tươi, đột nhiên, Tuấn thấy thật thoải mái, muốn tắm một chút và ngủ ngay.

And I want to tell you so much....

I love you.

Trên phố, trong Planet, trong khi Tuấn lái xe đuổi theo chiếc taxi của Nhật, Kasim vẫn hát... Và lần đầu trong đời, hắn gặp loại tình trạng này, phải chạy theo một ai đó, dù không hiểu là tại sao ...

I long to see the sunlight in your hair

And tell you time and time again, how much I care.

Sometimes I feel my heart will overflow.

Hello!

I've just got to let you know

Cause I wonder where you are, and I wonder what you do

Are you somewhere feeling lonely, or is someone loving you!?

Tell me how to win your heart, for I haven't got a clue.

But let me start by saying...

I love you

Tuần cười thầm. Hắn lại quay nhìn bảo vật của mình. Hắn chỉ muốn vòng tay qua ôm eo nó, xiết nó thật mạnh vào lòng.

Nhe răng cười.

Miệng rộng tới tận mang tai.

– Nè, cười gì đó.

– Kệ

– Lo học đi!

– Này, chủ nhật này ...

Giọng hắn có chút bối rối.

– Chủ nhật thì sao?

– Cậu có rảnh không?

Nhật nhìn hắn, cầm cuốn sách giáo khoa gõ lên đầu hắn một cái.

– Thứ nhất: lo học đi, thứ hai: ai là cậu, gan quá ha, thứ 3: học đi rồi tính tiếp.

– Sao rồi, đi được không, đi đi mà?

– Trả lời rồi thì học ha.

– Hứa.

– Ừ thì đi, làm gì mà phiền thế không biết.

– Rồi hứa đó nha, hứa rồi đó – Tuấn nhảy cẫng lên. Rõ ràng hắn trẻ con quá mà.

Hắn quay tròn Nhật. Quay tròn một hồi thì lỡ đà té cái ầm xuống cái giường gần đó. Người Tuấn đè lên nó. Hai môi chỉ còn cách nhau một tí. Hơi thở của hai người phả vào nhau, ngực của nó mềm mại chạm vào ngực hắn. Người hắn nóng lên từng chút một, mắt hắn nhìn thẳng và mắt nó. Mê dại một cách chỉ có thứ ngu mới không biết hắn đang nhìn cái gì.

Nhật cũng nhìn hắn. Ánh mắt Tuấn như ngấu nghiêng đôi mắt nâu của nó. Hắn thở mỗi lúc một khó nhọc. Bao lâu rồi nhỉ. Có lẽ là khá lâu. Hắn tiến sát lại gần. Đầu hắn cúi xuống nhẹ nhẹ. Mắt vẫn nhìn, nhìn mãi, hơi thở nóng tiếng sát đến nhau. Tiếng tim đập dội bình bình như thể chúng đang nằm bên tai. Người hắn đổ mồ hôi, từng giọt một chạy dài trên gò má ...

Hắn tiến từ từ ...

Chỉ còn một chút ...

Rất sát ...

Hai sống mũi chạm nhau ...

Làn môi người nằm trên sắp chạm vào làn môi người nằm dưới ...

– Này, gì thế. Buông ra.

Nhật hoàn hồn. Nó nhanh chóng đẩy tên ấy ra và lết lại cuối giường, lưng tựa vào tường. Má nó đỏ rực và tâm trí rõ ràng còn rối loạn. Không hiểu sao cái cảm giác bất lực cứ bám lấy nó, chỉ có phút cuối cùng lí trí mới kéo nó về thực tại.

– Không, nghe này.

Và cũng thật nhanh. Không biết lấy cái bạo dạn này từ đâu. Sau khi bị xô ra, Tuấn xỏ đến, hai tay hắn đặt mạnh lên tường, qua cổ Nhật, khoá cho mặt hắn và mặt nó đối diện nhau. Người hắn run lên, tim đập điên cuồng. Hai má đỏ bừng như say và đôi mắt rất triu mến.

– Cậu làm gì thế! [ Nhật hốt hoảng ]

– Này nhóc, nghe nhé ...

– Ai là nhóc, tôi là thầy cậu ...

– Tôi không quan tâm, cậu nhóc.

– Nhưng, sao lại.

– Bỏ ra.

Nhật dùng tay mình gạt cái gọng kiềm trên vai ra nhưng không khả thi, nó cứng như bám dính vào bức tường xi măng vậy. Hơi mạnh bạo, Tuấn nâng mạnh hai gò má, đầu hắn nghiêng qua một bên và tiến lại gần một lần nữa.

– Này, không có giỡn đâu, bỏ ra.

– Tôi hoàn toàn không giỡn.

– Cậu đùa quá đáng rồi.

– Tôi không đùa.

– Giỡn kiểu này chỉ khiến người khác bực mình.

– Đã bảo là không đùa mà!

Bình tĩnh đang dần chở lại với Nhật. Đặc biệt là sự lạnh lùng vốn có của dòng họ nhà sâu. Nó nghĩ nó biết nên làm gì lúc này rồi.

– Vậy, cậu không giỡn chứ gì ...

Nó đẩy mạnh một cái, thoát ra khỏi kìm kẹp của hai cánh tay Tuấn. Rồi sau đó vòng lại, Nhật đổi vị trí của hai người. Hai tay nó khoá hắn lại. Dồn hắn vào sát tường, và tư thế thì y như khi nãy hắn thực hiện. Cổ hắn đang nằm giữa hai cánh tay nắm nà và mặt thì nhìn nhau.

– Giỡn đấy à!

Nhật biết mà, tên này sợ liên chứ gì. Muốn đùa với nó thì trò này quá rồi. Dòng họ nhà sâu tại nó mấy chò mèo này thì thực hiện hoài hoài. Mấy tên con nít chỉ được cái khoái đùa, chứ khi dính vào rồi lại sợ, muốn thi với nó còn sớm mười năm đó chú em.

– Không, tôi tưởng cậu muốn làm thật. [ Nhật nhếch mép cười ]

– Sao ...

– Sao sợ chưa, hay còn dám thử nữa không. [ Đắc chí lắm ]

– Giỡn đấy à – Hắn ngơ ngác hỏi lại.

– Thật thứ giỡn gì.

Nó cắn nhẹ vào tia hắn và thả thả cái giọng ngọt ngào đến gai ốc. Nó muốn xem tên này nói xin lỗi và hứa không bao giờ tái phạm như thế nào.

– Sao, hôn ha? Sao, cảm như hén rồi, sợ rồi phải không? Tha đấy, sau này cậu mà hôn với thầy mình như ...

Nó vừa nói vừa buông tay ra, quay đầu lại. Cười một nụ cười đắc thắng, rồi tính đứng dậy. ai ngờ, một bàn tay nắm lấy tay nó, kéo mạnh nó về phía sau và ...

Hai mắt Nhật căng tròn. Người nó tê ra từng chút một, từng chút một. Sự lạnh lẽo của nó đóng băng tại chỗ.

Tuấn không đợi tên ấy nói thêm. Môi hắn đã ngậm chặt môi nó. Mắt hắn nhắm nghiền lại và tay ôm lấy mái tóc của nó. Lưỡi hắn đang bò trong khoang miệng của nó, cuộn lấy lưỡi nó, làn môi nó bị bào mòn từng chút một.

Người nó tê tê, máu nó gần như ngưng chảy. Cảm giác dễ chịu hơn mang trong cơ thể, mắt nó díp lại từng chút một. Tuần tham lam mút từng tế bào môi, hưởng trọn cái cảm giác âm ỉ ngọt ngào. Bàn tay hắn vút ve cái lưng nồm mà bao lâu nay hắn chỉ tưởng tượng được ôm.

Nhật muốn đẩy tên này ra, nhưng không hiểu sao tay chân cứ đơ ra như tượng. Mà cái cảm giác này dễ chịu lắm cơ. Nó cứ lâng lâng.

Hắn bắt đầu lê lười xuống cổ, gặm miếng thịt trắng ngần và bàn tay vuốt ve nơi ngực nó. Chầm chậm, người hắn đè nó xuống giường, tay luồn cả vào trong áo ...

Kẹt ...

– Anh hai ơi ... ăn ... á Xoảng ...

– ...

Cái gì thế này. Tuần giật mình, hai mắt hắn trợn tròn cả lên, Nhật thì chỉ muốn chui xuống đất.

Bàn tay hắn vẫn còn trong áo nó, người hắn đè lên người nó, hai người nằm ôm nhau trên giường [ có vẻ thế thôi ] và còn hôn nhau.

6 mắt nhìn nhau.

1s

2s

3s

– MOM ơi! CỐ cái này hay lắm nà – Con nhỏ la thất thanh.

Tuần đập tay vào đầu nghe cái cọt. Rên lên 1 tiếng rõ t

– Oh shit!

— o0o —

## 7. Chương 7: Hình Học: Hai Đường Thẳng Cắt Nhau

Tuần nhìn con Thơ ... mà lòng muốn giết nó ghê. Không biết mẹ hắn lúc trước có lộn không mà đặt tên con nhỏ này là Thơ. Không có một tí nào gọi là chất thơ cả, đừng nói chi đến hiền dịu.

Hỏi thử xem, có con em trời đánh nào cứ me ngay lúc anh hai mình hành sự lại phá đám không. Đã thế còn bô bô cái mồm mách người này, kể người kia. Làm như mọi người trong xóm không biết chuyện gì đang diễn ra thì nó không vừa lòng thì phải. Mặt tên Tuần thoát xanh thoát đỏ, còn thằng Nhật thì thoát đỏ thoát xanh. Hắn xanh vì thẹn, vì bị mất hứng giữa chừng, đỏ chót lên vì tức muốn xịt khói ra lỗ tai. Còn nó đỏ vì ngại ngùng, nhất là trong tình trạng mà chỉ có con bồ mới không biết dân chúng trong này đang làm cái chi. Hắn găm gờ nhìn nhỏ Thơ, như cái nhìn mà ác thú nhắm tới con mồi.

– Đừng liếc, im lặng, không đứng lên, giữ nguyên tư thế, cầm chửi, có thể thương lượng – Con Thơ hùng hồn tuyên bố.

– Mà ...

– Này cô bé – Nhật thấy mình cần lên tiếng – Anh nên im lặng. Anh có thể nói nhưng những gì anh nói sẽ làm mọi chuyện ... nguy hiểm ở nhiều mức độ. Tin em đi. [ Con nhỏ đốp lại một câu và nó im luôn, để cho hai anh em nhà này nói ]

– Mà diễn cái trò gì thế – Tuần rít lên.

– Trò gì? Trò vui mà! – Con nhỏ hí hửng trả lời.

– Mà nên nghĩ đến hậu quả đi.

– Vớ vẩn, nếu anh tạo được cái hậu quả gì đó thì sẽ không lịch sự hỏi han đâu!

- Thôi, mày ngoan ngoãn chút đi ...
- Cái gì?
- Cứ nể tình, thương tao đi.
- Còn cái vụ hôm qua ...
- Tao không cố ý.
- ...
- Tao biết mày không cố chấp đâu. Không bao giờ nhập nhằng mọi chuyện, phải không?
- ...
- Tao biết mày buồn lắm.
- ...
- Điều đó rất quan trọng ...
- Đừng ...
- Biết là mày đau khổ nhưng mà ...
- Thôi mà, thôi ngay, THÔI NGAY ...
- Nhưng có những thứ không thuộc về mình đâu nên đừng ...

Nhanh như cắt, đã chuẩn bị từ trước, hắn phóng ra khỏi giường, đập cái bịch xuống nền, hắn nhắm ngay con người đang đứng phía cửa và ước ao là túm được con nhỏ. Chỉ cần túm được nó, thế nào, hắn cũng có cách buộc nó phải im lặng ... vĩnh viễn.

Nhưng ...

- Hê hê, kịch tẻ quá đi anh yêu. Con nhỏ đã phóng tuốt ra xa, đang nhún nhảy gần đầu cầu thang, miệng cười một nụ cười ranh ác mà chỉ có loài sói mới có.
- Gr ...
- Anh nghĩ thằng đó làm em đau khổ được à? Không nên dùng bạo lực. Lỗi vi phạm này sẽ khiến mọi thứ rối lên một tí ấy. Tốt nhất là nên cẩn thận.
- Mày ...
- Xuyt, Tuần này ... [ Nhặt núp núp một góc xa nói nho nhỏ ]
- Gì?
- Cậu cứ xông ra đi?
- Hả?
- Thì cậu xông ra đi, tôi sẽ xông ra sau.
- Làm sao mà được? [ Hắn quay vào phòng ngồi phịch xuống cái giường ]
- Làm sao mà không được? Hai người lộn mà, cậu khoá tay con bé, còn tôi sẽ bịt miệng con bé lại. Vậy là ổn.
- Khờ dễ sợ - Con Thơ dựa lưng vào cánh cửa, mắt nheo nheo lại như thể không tin được.
- Khờ thật - Tuần tiếp lời một cách ngao ngán.
- Ai đời lại bàn kế hoạch mà để cho người khác nghe thấy.
- Đã thế, cậu ấy nghĩ tao có thể nhanh hơn cái âm thanh từ cổ họng mày đấy.
- Thầy anh mà!

- Không thể tin được cậu ta dạy môn Toán.
- Nhưng bù lại thì dễ thương.
- Đương nhiên.
- Anh của em giỏi ghê, rất có mắt nhìn người.
- Còn phải hỏi.
- Thời buổi này hiền hiền, ngu ngơ như thế thì hiếm như lá mùa thu. Anh may mắn lắm ấy.
- Mà bót nói đi. Muốn gì?
- Vào đề rồi à?
- Điều kiện?
- Không nhiều!
- Nói rõ ra?
- Thực tế. Tiền! Tiền im lặng, tiền bịt miệng, tiền bí mật, tiền bảo mật, tiền chịu đựng, tiền bồi dưỡng và một vài việc nhỏ nhỏ khác.
- What ...!
- Ít mà!
- Ít cái búa, tao không có bị điên, càng không bị bệnh. Cái này là tổng tiền, làm gì mà lắm thế?? Im lặng, bí mật, bảo mật. Không phải nó chung một cái á?
- Sao lại chung. Nghe nhé, im lặng có nghĩa là im ngay bây giờ, không la lên cho thiên hạ biết. Bịt miệng nghĩa là có đánh chết cũng không khai cho ai nghe hết và bí mật thì đúng với tên nó, không viết hay hay diễn tả ra, nhưng để đảm bảo không có cái gì rò rỉ qua văn đàn hay một ai đó thì cần phí bảo mật. Chịu đựng một bí mật khủng khiếp thế thì nên được bảo hiểm và bồi dưỡng lắm chứ.
- Ranh con! Sao mày quá đáng thế?
- Quá đáng. Ai quá đáng. Ai đi khai báo bạn trai của người khác. Ai méc má vụ cúp học. Ai phá nát đồng poster trên tường. Và ai là người khoe con 1 đầu tiên của người ta. Ai? AI HẢ?
- ...
- Con Thơ điên tiết làm một tràng liên thanh như đại bác bắn giặc. Giống như thù oán tích góp lâu ngày nay vỡ oà ra không khác chi sóng thần. Và những người lỡ mang thù với sóng thì chỉ có hai chữ ... “chết chắc”.
- Giờ sao? Yes or NO – Rõ ràng không thể chọn được chữ “No” khi âm vực của nó nhói tai một cách nguy hiểm.
- Rồi ... rồi ... Yes. Mày đi được chưa.
- Danh dự chứ?
- Danh dự.
- Liếc một cái rõ sắc. Nó ngúng nguẩy biến mất tiêu bằng ... đường cầu thang.
- Tuần lăm bầm. Hắn điên tiết đấm cái cửa rầm một cái rồi phịch xuống cái ghế kế bên Nhật.
- Nó thì đang bực mình. Không hiểu nó bị xoáy vào cái gì nữa. Hai anh em nhà này quái không tưởng, nó thấy giống như mình đang bị đùa giỡn không bằng ấy. Cứ như một món đồ chơi, ai muốn làm gì cũng được. Xoay qua rồi xoay lại như cái chong chóng. Chỉ là một món đồ chơi ...
- Không khí trong phòng đặc quánh lại như keo, ngọt ngọt đến khó thở. Mặt nó sa sầm, đôi lông mày cau lại và môi bặm chặt. Tuần cũng nhận ra sự thay đổi và nguy hiểm hiện tại, hắn giả đồ hỏi một câu thăm dò:
- Học tiếp nha thầy?

Đáng tiếc, trong những hoàn cảnh khác nhau, lời nói có những ngữ nghĩa khác nhau. Chính hắn cũng thấy mình ngu như ... heo, khi hỏi một câu quá ư là hàm súc. Chữ “ học tiếp “ chọi tai một cách kinh khủng. Làm thế nào mà ông thầy của hắn lại không nghĩ tới việc rằng hắn lại muốn ... một lần nữa. Và đang sỗ sàng đề nghị. Nét mặt Nhật lại đen hơn một tí và bàn tay bấu thật chặt. Hắn len lén nhìn ông thầy của mình. Ai ngờ Nhật cũng đang liếc hắn. Tia nhìn của nó lướt qua mắt hắn thiếu điều muốc rạch một đường da. Rồi nó lại chăm chú vào bài toán dài lòng thông bao nhiêu là số. Bàn tay bấu chặt hơn một chút.

Tuấn vò đầu, bứt tai. Hắn phải làm sao đây trời. Hắn đánh liều liếc nhìn lần nữa.

Nhật đang tập trung, cây viết chí nguy ngoáy viết. Dù giận, cau có nhưng cái nét dễ thương vẫn khiến hắn ngất ngây. Môi bặm vào nhau, trề môi trên ra. Hắn thích nhất là điểm này của nó. Hắn cứ ước ao rằng mình có thể liếm, nhai nhai cái thứ mỏng manh đo đỏ kia một cách say mê.

Môi hắn đầu tiên sẽ chạm thật nhẹ nhàng, sẽ cảm nhận được cái nóng bỏng của một “ cặp môi gần “. Rồi hắn sẽ nút sâu, nút sâu. Bàn tay sẽ luồn qua mái tóc ghì sát đầu nó vào hắn. Sẽ thưởng thức kĩ càng làn môi đáng yêu đó hơn nữa. Hắn sẽ ngấu ngien nhai, sẽ dùng lưỡi lướt nhẹ nhàng, sẽ cảm nhận hơi thở nóng ... Nó đang ở trước mặt hắn. Cái môi trề yêu ấy cứ nhan nhản trước mặt. Tuấn muốn ôm Nhật.

Muốn nghe tiếng nó rên khe khẽ, muốn tên hắn được rên lên. Muốn có cái cảm giác nơi gáy. Muốn nhận cái nhiệt của một thân thể khác. Hắn thèm khát bộ ngực trắng muốt, gò má nồn ấy, làn môi mỏng manh ấy.

Đối với hắn, Nhật đẹp lắm. Mái tóc đỉnh của nó đã dài ra một tí, mặc dù không sành điệu thời trang của lũ trẻ bây giờ, nhưng vẫn làm nó sáng sủa ra rất nhiều, vầng trán cao không bị một cái mái hay đám tóc lò xo nào che khuất, nét rạng rỡ thông minh đến chói chang. Mũi rất cao và mắt “ rộng “. Khuôn mặt thanh tú và rất quyến rũ. Nhật đeo kính, càng làm nó trở nên hồn nhiên lạ. Đó không phải là nét dễ thương, cần bảo bọc hay chở che, càng không phải là nét đáng yêu, yếu điệu trong sáng hay tổn thương. Nhật có tướng của người cứng rắn, nét đẹp của một seme công tử không vướng bận tới ăn chơi. Nhưng nó quá hồn nhiên, nụ cười thật đẹp. Tuấn thích điều đó.

Hắn lại cười.

Rồi quay người lại.

Nó hoàn toàn không để ý và hắn tiến sát tới mặt nó. Không chần chừ, Tuấn ngậm luôn cả cái môi trề đáng yêu ấy.

Hắn không cần biết gì nữa. Hắn không chịu đựng nổi rằng cái làn môi ấy cứ phồng phờ trước mặt hắn mà hắn không làm gì được. Nhưng, nhưng như thế là một hành động ngu dốt nhất, Nhật đẩy một cái rầm. Tuấn bật ngửa ra sau và té lăn quay xuống sàn, đầu đập vào thành giường. – Cậu làm cái quái gì thế – Hắn tức giận la lên. Tay vẫn xoa xoa chỗ bị đập đầu.

– ...

– Cậu điên à?

– Anh xem tôi là cái gì thế?

– Hả? [ Hắn bắt đầu bối rối ]

– Anh xem tôi là cái gì? Anh muốn làm gì thì làm hả?

– Tôi ... Không ... cậu ...

– Tôi chỉ làm thầy cho anh chứ không phải làm \*\*\*!

– Không phải?

– Tôi không phải là đồ chơi, tôi không phải là búp bê, để anh muốn làm gì thì làm?

– Tôi không xem cậu là búp bê, hay đồ chơi.

– Vậy xem tôi là gì mà anh cứ tùy tiện đè ra hôn hít?

– Cái đó không phải là tùy tiện.

- Có phải tất cả mọi người đến đây anh đều làm thế?
- Không phải..
- Anh làm mọi thứ tự nhiên như thể đó là chuyện bình thường?
- Tôi chỉ hôn một mình cậu thôi, cậu hiểu không??

Mặt hắn đỏ đến tận mang tai, nom như quả cà chua chín vậy. Có thể xem đây là một lời tỏ tình chẳng hạn.

Nhưng như đã nói, trong hoàn cảnh khác nhau thì lời nói có những ngữ nghĩa khác nhau. Trong hoàn cảnh này, ít ai có thể hình dung đây là một lời tỏ tình hay là một lời phân trần của một kẻ mười mười là có tội.

- Vậy ra tôi là người đầu tiên? Sẽ còn nữa chứ? [ Nó rít qua kẽ răng ]
- Không như cậu nghĩ đâu, ý tôi là ...
- Anh đã ngủ với bao nhiêu người rồi? Toàn bộ họ đều đến đây dạy phải không?

Chát ...

Tuấn tát Nhật một cái, mạnh đến nỗi mắt kính của nó văng tạt vào góc giường. Một bên mặt nó đỏ bừng.- Tôi xin lỗi, tôi về ...

Nó phóng ra ngoài, rồi biến mất.

Hắn muốn giữ nó lại, bàn tay hắn với tới chụp lấy nó, nhưng trượt mất. Đáng lẽ nên đuổi theo, nhưng hắn lại chỉ đứng một chỗ, ngu ngơ trông theo dáng nó.

Lát sau ...

Trên cửa sổ, Tuấn thấy, giả dờ cười chào mẹ nó, sau khi bà đóng cửa lại, Nhật chạy mãi về phía xa. Hắn chờ bóng nó khuất xa rồi kéo màn xuống.

Điên tiết, Tuấn dậm một cái lên tấm gương. Hình dáng hắn vỡ tung rơi loang loáng xuống nền phòng.

- Mày đáng bị lắm ...

Bàn tay hắn rướm máu, vài mảnh kính cứa vào tay. Đi lại góc giường, hắn nhặt cặp kính của nó lên. Kéo ngăn tủ để đồ, hắn bỏ vào trong và đóng lại.

Rồi hắn ngồi phệt xuống sàn nhà, dựa lưng vào thành giường, hai tay bấu chặt đầu. Tuấn dậm bàn tay đầy máu xuống mặt đất rồi gào to, nghe âm thanh không rõ ràng vì hoà cả uất hận và nước mắt ... nhưng lẽ mờ có thể đoán được là ...:

- Tôi thích cậu mà!

Hắn khóc. Máu chảy từ tay rơi xuống sàn tí tách như nước mắt. Lát sau, con Thơ lên, nó thở dài cầm theo một mớ bông băng. Rồi nó thu dọn chiến trường. Mama lên thì không hay đâu.

Tuấn không biết rằng chính nó cũng khóc. Lúc xe chạy gần tới nhà, nước mắt nó cũng rơi. Không phải vì đau vì tát đâu, mà đau vì nhói đau đó trong lòng và nước cứ trào ra.

Hai hôm sau ...

- Chào thầy.
- Chào cậu.Nhật vẫn đến dạy Tuấn. Nhưng không khí có gì đó khác.Không ai nói gì, mặc dù chuyện hai hôm trước không thấy nhắc tới.
- Bài này làm thế này.
- Ồ.

Chỉ hững hờ như thế. Rồi hắn quay đi, không thèm liếc lấy một cái. Không cười cười điên điên một mình như hôm nào.

Nó thấy có một mình mình à. Thật trống trải. Tim nó nhói lên. Đau.

Nó cúi xuống nhìn vào bài toán. Rồi liếc về phía bên phải.

Hắn vẫn chăm chú làm. Nó quay đi, tiếp tục công việc của mình.

Ai cũng hững hờ.

Chiều buồn, nắng tắt, hai đường thẳng cắt nhau? Ước gì chúng trùng nhau ...

## 8. Chương 8: Mua Tình ?

Hiếu mở mắt. Cái lạnh tràn vào da thịt nó – rét buốt. Căn phòng tối, trông ra chỉ thấy một sợi chỉ xanh sậm của bầu trời lúc sớm. Tiếng máy điều hoà cũ kĩ rè rè nghe rõ trong khoảng vắng. Hơi lạnh ép chặt hai cánh mũi nó, đè bẹp mắt không khí làm nó cảm thấy khó thở. Môi nó hơi khô và cổ họng đắng kinh. Tóc thì ngứa và da thịt cứ nhơn nhớt.

Tuy đã thức nhưng cơn buồn ngủ vẫn đeo bám nó dai dẳng tựa Némésis tìm kiếm những nguồn của tội lỗi. Thèm thêm một giấc ngủ, Hiếu nhích đầu cao lên trên gối, kéo tấm chăn lại cho thật khít, nó lấy tay luồn những nếp chăn vào bên dưới thân thể mình, cốt cho cái lạnh không len vào làn da nó. Ngộ nguẩy một hồi, bàn chân nó đặt lên một thứ mềm mềm, ấm áp. Cảm giác thoái mái lan tràn trong cơ thể, nó cứ giơ chân lên xuống để cho cái bắp chân mình lại cạ cạ vào cái thứ mềm mềm, ấm áp kia. Rồi chân nó quặp và ôm cứng ngất bắp chân của ai đó, khê khàng, nó vòng tay qua bên cạnh, đầu ngả vào lòng, ôm chặt bờ ngực nóng bỏng, bàn tay nó xoa xoa nơi ngực nở nang, chạm nhẹ vào đầu nhũ cương cứng, nó mơ hồ xoa nhẹ bằng ngón tay. Sau đó, nó chìm vào giấc ngủ, ... một lần nữa ...

Tiếng nước chảy và cái nóng đánh động nó. Như sau một buổi cày game, Hiếu thấy người nó đuối một cách khó tả nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo. Miệng nó đắng chát và cơ thể đang hồi thúc kêu gào một vài tia nước nóng. Nó bật dậy. Rồi sau đó thả người xuống. Toàn thân ê ẩm và bàn tay rưng rưng như thể mất hết cảm giác hoàn toàn. Và nó thấy mình thật ngu ngốc khi bật dậy một cách đột ngột vào sáng sớm. Giống bị sốc vậy, nó cảm thấy choáng. Lười ngồi dậy, Hiếu xoay người lại để cho có thể nhìn thẳng vào nhà tắm. Nó đang nằm ngang với chiều của cái giường.

Cửa nhà tắm mở, nước từ vòi sen rơi lộp bộp xuống nền gạch màu xám đen. Ông chủ cái khách sạn này quả là không có khiếu trong vấn đề xây dựng, màu đen chỉ khiến chúng nhìn dơ hơn mà thôi. Mà xét cho cùng cũng không quan trọng, đây có phải là NewWord đâu, nó chỉ là một cái hotel cùi nằm gần Lăng Gia Cả.

Khói nóng bốc lên, làm tấm kính trong nhà tắm đọng một lớp hơi nước.

Mùi một thứ xà phòng xa lạ, thơm hõn như Romano lan khắp phòng. Nó ghét mấy mùi như thế, nồng nặc và khó chịu.

Người đang tắm xoay mặt vào trong. Hiếu ngấm hần. Mái tóc đen đang trôi theo từng tia nước. Dòng xà phòng chạy từ tóc cuốn tròn xuống bả vai rồi eo. Bàn tay đang xoa xoa trên cặp mông tròn. Bờ vai rộng, và lớn lắm, dễ dàng ôm trọn một ai đó. Rồi hắn quay người lại, cặp mắt nhắm nghiền tận hưởng dòng nước nóng. Thân hình không nhiều cơ bắp nhưng vẫn rất rắn rỏi, cánh tay nhìn thật vững chãi. Nó chỉ muốn vùi đầu vào bờ ngực ấy và vuốt ve. Vậy đấy.

Hắn khoá vòi nước lại, túm cái khăn lông gần đó lau sạch sẽ người rồi bước ra.

Bàn tay hắn vò nát mái tóc. Rồi hắn nhìn nó. Cười một cái rất dịu dàng, đến tận bây giờ nó cũng không thể hình dung làm sao hắn có thể cười tươi đến thế.

Giả bộ nũng nịu, Hiếu lẩn mình vào đám chăn mềm. Như thể e lệ, nó tỏ ra mình là một người nhút nhát rất ư là khiêu gợi, một điệu bộ ngây thơ ít khi nào thừa.

Duy vẫn lờ thễ đi vào trong phòng. Máy lạnh đã tắt từ lâu nên hắn không cảm thấy một hơi lạnh nào tấn công làn da trần. Bước đến đầu giường, trên cái bàn gỗ nhỏ để điện thoại, hắn lấy gói thuốc lá rồi cầm bật lửa châm một điếu. Duy ngồi lên trên giường, chân duỗi thẳng và lưng tựa vào tường.

Ánh mắt hắn mơ màng nhìn khắp một lượt căn phòng, sau đó dừng lại trên “một đồng” đang nằm ẩn dưới tấm chăn. Nhoẻn cười một cách thích thú, lấy điếu thuốc ra, Duy rít một hơi dài rồi thở ra làn khói trắng.

Căn phòng tuy không còn bật máy lạnh nhưng dù sao cũng là phòng kín, không tiện cho mùi khói thuốc, hắt rít được một hơi rồi lại nhấn đầu mũi vào gạt tàn.

Bàn tay Duy đặt lên cái khối đang phồng lên giữa giường. Đoán là gò má, vuốt nhẹ nhàng, hắt lê ngón tay chạy dài xuống cổ, mơn trớn làn da nơi gáy. Cái vật bên trong đám chăn bông khẽ run, rồi từ nằm nghiêng, Hiếu lần lại nằm ngửa.

Hắn thích thú lê về phía ngực, dùng đầu ngón tay chạm nhẹ từng phần, chủ yếu là vẽ vài đường rồi lê xuống bụng. Vài lần hứng chí, Duy nhấn nhẹ vào cái đám da thịt mà không-thấy-cũng-biết là mềm mại đến chừng nào, nó run lên khe khẽ. Bàn tay hắt từ từ trượt xuống, rồi xuống nữa, đến khi cái vật nóng ẩm nằm gọn trong tay thì dừng lại. Lớp chăn nệm khẽ nhúc nhích. Duy nhắm mắt, hơi thở nặng hơn một chút. Vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán hắt. Trên môi, một nụ cười thoáng hiện ra.

Hắn mân mê thứ ấy, bàn tay di chuyển một cách nhịp nhàng, hắt xoa xoa nơi bắp đùi mơn mẩn da non. Từng nhịp một, từng nhịp một. Các lớp nệm không còn khẽ run nữa mà đang dậy một đợt sóng các nếp gấp. Rồi bất ngờ, Duy đưa tay ngược về chà xát vùng bẹn. “Vật” trong chăn như thể muốn nhảy bật lên. Hắt nằm xuống kế bên nó, đầu chìm sâu vào gáy nó, qua lớp chăn dày, nó vẫn cảm nhận hơi thở của hắt đang nhấn chìm nó vào đám mê, toàn bộ các sợi lông nơi gáy dựng đều lên như lông nhím.

Duy ôm nó vào lòng, một tay đặt lên làm điểm tựa cho nó nằm, tay kia vẫn ôm nó cứng ngắt và trượt xuống xoa xoa nơi nóng bỏng giữa hai bắp chân. Rồi thấy vướng víu, cái chăn trở nên thật đáng ghét, hắt luồn tay vào bên trong, chạm phải cặp mông tròn mịn màng của nó, dúi đầu vào gáy nó sâu hơn. Bàn tay hắt trượt xuống bắp đùi trắng, sau đó lại ngược lên vờ vẽ những núm vú tròn đỏ đang từ từ cứng lên.

Người Hiếu tê liệt lại, như thể ăn đủ một liều thuốc mê, sức lực nó chìm vào cõi hư vô, và mềm nhũn ra chả khác gì một đồng đậu hủ cỡ lớn.

Bực mình, chưa đủ thỏa mãn, Duy giật phắt tấm chăn ra khỏi người nó. Dưới ánh sáng mờ mờ len vào được phòng, thân hình nó nổi bật lên như một pho tượng kiêu diễm. Hắt nhìn nó, nét bất ngờ và bị mê hoặc hiện rõ trên khuôn. Hắt ngu người, hai mắt trở nên đờ đẫn, và mồm há hốc ra. Không phải lần đầu tiên hắt thấy tấm thân nó, nhưng cũng như lần đầu tiên, hắt mê muội đến ngây người, và không thể nào kềm chế được. Hiếu khẽ cười, nó ngồi dậy rồi chồm lên sát Duy. Làn môi nó chạm vào môi hắt và đẩy hắt nằm xuống giường, Cảm giác trong nó dâng trào như thể một cơn sóng xô bờ của vô vàn cảm xúc, cuộc mây mưa lại bắt đầu, vốn như hồi đó giờ, chúng vẫn là một cơn bão lớn và chỉ kết thúc khi không thể còn có thêm một hạt mưa nào nữa.

Duy vào nhà tắm lần thứ hai. Hiếu ngồi dậy, lưng tựa vào tường, nhìn hắt tắm. Tay cầm điều thuốc, nó thổi một làn khói trắng từ khuôn miệng xinh.

– Hư hỏng – Hắt nói vọng ra, nét nhìn giận dữ. Nước vẫn chạy trên tấm thân trần của hắt.

– Muốn hút à – Nó nhếch mép, tỏ vẻ như thể muốn nói “anh là cái thá gì?”

– Không.

Rồi hắt im lặng, bắt đầu kì cọ người. Tiếng da thịt chạm vào nhau âm vang trong căn phòng nhỏ.

– Có tắm cũng không xoa hết đâu – Nó lắc đầu cười hắt như thể thương hại.

Hắt khựng lại tức thì. Đôi mắt nâu sâu thẳm chìm vào màn nước. Hắt nhìn nó, nét đau thương hắt dài trên khuôn mặt, có chút cam chịu, ánh nhìn ấy xoáy sâu vào đôi mắt đen đang nhìn hắt. Rồi như bất lực, tiếng hắt cất lên đầy đau khổ:

– Sao cậu luôn thay đổi?

Như sao rơi, như pha lê vỡ, ánh nhìn Duy thanh thoát, như lời trách móc, đây không phải câu hỏi vì hắt đã biết câu trả lời từ lâu.

– Tiền nè – Nó vơ cái quần jeans gần đó, móc đại vài tờ bạc.

Duy bước ra khỏi nhà tắm, mái tóc vẫn ướt nhẹ nước, chúng chảy tràn xuống khuôn mặt, lấm tấm trên thân, rơi xuống cả sàn nhà. Hắt nhìn nó tức giận:



Không biết trôi qua bao lâu, chỉ có thể hình dung là rất lâu, nó mới từ từ chuyển động. Gần như có một khối nam châm, chân nó thay vì bước tiếp ra đường lớn, nó lại tiến gần tới tên ấy.– Anh chờ khách?

Nó không biết tại sao mình lại mạnh dạn đến thế và cũng không biết rằng mình có phải thêm muốn đàn ông đến thế không. Nó đang làm gì thế này? Lý trí nó la hét ầm ỹ rằng nó có bị điên không hay ăn nhầm thứ gì, nhưng cũng chính những lời đó bay ra khỏi mồm nó một cách không thể níu kéo. Đôi mắt đó vẫn hút lấy ánh nhìn của nó.

– Không ... à đúng – Hẳn khê lúng túng, rõ ràng là muốn nói gì đó nhưng sau cùng lại lạng ra từ khác.

– Đi – Những lời nói lại phóng vèo vèo như tên lửa.

Rồi hôm đó, Hiếu ngủ với Duy lần đầu tiên. Sáng hôm sau nó trả tiền cho hắn, nhưng không hiểu sao, nó lại lấy số điện thoại của hắn. Tiếp tục một quan hệ mua bán lâu dài...

Người phục vụ đặt cái bánh Pizza xuống bàn, mùi thơm kéo nó về thực tại. Màu bánh vàng sậm như màu mắt hắn. Lắc đầu, nó cúi xuống ăn.

Chính nó cũng bối rối về cách cư xử của mình. Mỗi lần giặt mình thức dậy sớm, khi mà bầu trời vẫn còn một màu xanh đen tối tăm và lạnh lạnh, lòng nó bồi hồi lắm, nó chỉ muốn ôm lấy bờ ngực rộng lớn của hắn. Nhưng khi mặt trời đứng bóng, nó lại ghê tởm chính mình, lại nhìn hắn, lại nghĩ đến lý do tại sao tại sao chuyện mây mưa này xảy ra.

Và nó cũng sợ.

Hiếu gần như là anh cả của đám sâu bọ. Đám sâu này dù sao cũng còn rất sạch, sạch một cách toàn nghĩa. Và như bao người anh khác, ai lại muốn những đứa em mình trót những chàm. Nó cũng không muốn những đứa em mình nhìn nó như thể nó nhơ nhuốc lắm. Cả bọn không biết nó hút thuốc, không biết nó đã đi mua mây, mua mưa cả tháng nay và đã lên giường “lần đầu tiên” cả năm rồi. Mà chuyện này rõ ràng không hay ho gì, tất cả đều không phải nhỏ.

Hiếu thở dài, tại sao nó lại làm thế? Nó không hiểu, không hiểu, hoàn toàn không hiểu.

Mà hệt hăng thật, có cái gì đó trống trải.

Đây chỉ là cuộc tình mua vui? Một cách mà hai thân xác đang cần để giải tỏa tâm lý?

Nó thật là hư hỏng ...

Tối nay, nó vẫn fone cho hắn. Không biết tại sao, những lần sáng sớm như thế trôi qua, mà hắn vẫn đến, vẫn trung thành phục vụ vị khách thất thường là nó.

Và chính nó cũng không hiểu, tại sao lại tiếp tục fone gọi hắn? Rõ ràng là một sự thôi thúc kì lạ mà có chết Hiếu cũng không hiểu?

Chuyện còn dài!

## 9. Chương 9: Broken

Hôm nay là một ngày mưa.

Một ngày thật kì lạ. Lạ theo đúng nghĩa của nó.

Trái với tiết trời lúc sáng – nắng – nắng đổ lửa và không gợn một áng mây. Ánh sáng gay gắt đến nỗi trên đường chỉ lác đác còn vài người, mà ai nấy đều lăm le tận rằng nào bao tay và khẩu trang. Thing thoảng có một, hai tên điên nào đó lông bông chạy tè tè giữa lòng đường không khác chi cái chảo gang to tướng. Hoặc thử thách làn da, hoặc điên hết biết, mà nói chung thì sớm muộn gì cũng sẽ đẹp mã như những chú bán hàng ở khu Độc Lập. Mà quan tâm làm chi? Ờ mà quan tâm làm gì nhỉ? Chốc chốc lũ chúng nó lại nhìn nhau xét hỏi như thế. Phải, chúng nó là 4 con sâu đang bám kén trong nhà mà mặc dù rõ ràng hôm nay là chủ nhật.

Khu nhà này lắm cây xanh nên không đến nỗi hầm quất queo như địa ngục. Nhưng sự im lặng và rẻ rẻ của chúng nó cũng làm khung cảnh đậm ra chán nản đến “chảy mồ hôi”. Ngay đến cái SuperBolt ở đầu đường, cứ vù ra nào là máy lạnh, nào là bowling, lại còn nhảy pump để giải trí và tránh nóng, nói chung là có tấn tần tất mọi thứ mà chúng nó lại chọn cái phương án bám lì trong căn nhà cúp điện thế này.

Rõ là khó hiểu!

Dân chúng khu sân bay này vốn ít khi chịu đựng cái tệ nạn ... mất điện nguyên ngày nên khi nó xảy ra thì tình hình chỉ có thể là ... bi đát. Một người hàng xóm đáng kính từ sáng sớm đã ra rả tụng điện thoại đến mòn cả ống nghe cho công ty điện lực rằng nếu cứ tiếp tục cái đà này thì sớm muộn trong vòng 10 phút nữa cũng xảy ra án mạng. Buồn thay, cái điệp khúc này cứ diễn ra 15 phút một lần và mỗi lúc có vẻ như đuối dần hơn. Cuối cùng, chỉ khi có hơn 40 người sẽ chết thì các vị hàng xóm đáng kính sau khi tốn hao quá nhiều nước bọt vào một buổi sáng sớm cũng ngoắt taxi dong thẳng về một phương trời mát mẻ nào đó.

Tóm lại, cả khu phố nom chỉ còn bốn thằng điên ru rú trong căn nhà nóng và chán.

Không gian yên tĩnh đến ... ngứa người. Thằng Nhật đang nằm vật ra sàn nhà, hai chân gác lên ghế salon, còn tay thì hờ hững dang rộng ra, đầu ngược về phía cửa sổ. Mấy đứa còn lại đều thấy rằng, đã bốn hôm rồi từ khi nó đi dạy tên Tuấn mà về sớm thì ngày nào nó cũng vật vờ ngắm cái cửa sổ như thế. Nó cứ nhìn trời xanh, nhìn đã một hồi lại thở dài, sau đó lại nhìn tiếp. Hôm nay, nét mặt thằng Nhật có phần u ám hơn trước. Tay phải cầm cứng ngắc cái điện thoại màu đỏ trắng, nó đang đợi một điều gì đó, mà chính nó cũng không hiểu.

Chốc chốc lại nhìn đồng hồ, nó thở dài, rồi lắc lắc đầu rũ bỏ vài ý niệm. Nó lại tiếp tục nhìn ra đường.

Hôm nay nó có hẹn mà!

Thằng Hiếu cũng về từ sớm. Nó cứ đi mãi, một tuần lại về được hai, ba ngày. Tụi chúng nó chỉ biết là nó đi chơi với lão Duy – cái tên đẹp trai lỗ tai bấm mà tình cờ thấy khi đang vi vu trên Nguyễn Tri Phương. Thằng dòi Hiếu này cứ mãi nói về chủ nghĩa bí mật, đậm ra khi anh cả về nhà với khuôn mặt chù ụ, chẳng thằng em nào hỏi thăm. Vì chúng nó biết, tên ấy sẽ trốn mãi vào phòng và nốc ít nhất vài chai “nước mắt quê hương”. Chắc chắn có sự cố!

Không biết xảy ra chuyện gì nhưng mà vừa về Hiếu lại ngồi xụi lơ ở ghế salon thế này thì rõ là chuyện lớn. Đầu ngược lên trần nhà, vài phút, nó lại nhìn cái điện thoại trên bàn xem nó có rung lên không. Được một lúc, nó lại ngẩng đầu lên hít thật sâu. Cứ thế cũng vài tiếng đồng hồ, đậm ra ai cũng nản, chính nó cũng nản, nó muốn nhắn tin nhưng không hiểu sao nó lại chờ ...

Chờ ai đó lại nhắn tin cho nó ...

Thằng Huy thì nằm trên cái võng xanh mắc giữa bức tường nhà bếp và một vách của phòng khách. Hai tai đeo headphone, nó đang lim dim mắt và miệng lẩm bẩm lời một bài hát. Đó là sở thích vốn có của con sâu nhạc rock này. Nhưng tuyệt nhiên bất động. Kì lạ ở điểm đó, hồi đó giờ chỉ cần nghe tiếng bass thôi là người nó đã lại lắc lư rồi. Huống hồ cái mp3 đấy toàn là rock nặng. Nó cứ nằm im thín thút, ừ dột như con mèo lười, không hươ tay múa chân làm vài đường sóng tay như bình thường. Cái vẻ ừ dột chán chường cứ bám chặt lấy cái mặt thường cười nhiều đến khó hiểu của nó. Nên nếu cứ cái đà này thì nhiều khi thằng Huy thành một nhà ... triết học vĩ đại chứ chẳng chơi ...

Mà nhìn là biết, bệnh tương tư ấy mà ...

Bảo thì rõ ràng đang lo lắng. Cực kì lo lắng là đằng khác, nó ngồi dựa vào tường, nhìn hết thằng Huy đến thằng Nhật rồi quay ra thằng Hiếu. Rốt cục cái đám điên vốn hiểu động nguyên ngày nay ... đều biến thành toàn triết học với bác học ngồi suy nghĩ chuyện đời làm nó đậm ra hoảng. Không biết có nên gọi xe cấp cứu tới không? Nếu ai nói chuyện này bình thường thì nó lại thấy trăm phần bất thường. Mà bất thường một lúc đến ba đứa thì đến dị thường mất thôi. Nhưng dị thường theo cái kiểu này thì có chết nó cũng không thể nào hiểu nổi.

Mà chính nó cũng có điều bất thường ấy chứ. Nó cứ mút đầu ngón trỏ miết. Từ sáng sớm nó đã muốn hỏi lũ dòi bọ này vài việc cực kì quan trọng mà giờ đây việc đó thật là khó khăn. Nó cần có một lời khuyên thật tỉnh táo. Mà xem ra trong cái nhà này chỉ còn mỗi nó tỉnh táo.

Ấy mới chết.

Vài tiếng sau, khi mà trời bắt đầu dịu lại. Cả đám ấy mới bắt đầu cục cựa, nhưng vẫn không ai nói gì ...Cục cựa theo kiểu là thằng Nhật từ chèm bẹp trên sàn nhà nay chèm bẹp trên cái võng, còn thằng Hiếu lặn vào chỗ thằng Nhật vừa đứng lên trong khi đó Huy từ võng mò ra cái ghế salon và bắt động trên đấy ...

Thằng Bảo siết chặt cái điện thoại di động, dấm nó gọi 114 lắm ...

Chiều ... màu trời biến đổi như phản ứng thần tốc với thời gian. Mây từ xa kéo đến kín đen cả nền xanh. Chốc lác, không khí rớt như xe mất phanh. Ý là cái nhiệt độ ấy, khi nãy còn oi bức như muốn nướng chín mọi thứ nay dấm ra lạnh đến tê tái lòng người.

Gió từng đợt, cái màn cửa sổ tung bay trong gió, chúng, thứ không màu ấy đi tới đâu là ăn sâu vào da thịt tới đó, làm những tấm thân bất động sáng giờ cũng phải nhú mảy khó chịu.

Bảo vội đóng cửa sổ lại thì lúc đó cũng là khi mưa chạm xuống đất. Nhanh đến bất ngờ, không từ tốn như mọi khi, chỉ ào một cái là màn trời là một bức tranh của độ nhất gam màu sẫm.

– Tụi mày buồn thế? – Bảo chống tay nơi bệ cửa sổ, mắt nó vẫn nhìn ra con đường vắng đang ngát tràn một màu xám xám ảm đạm. Giọng nói chìm vào tiếng rào rào nhanh và mạnh.

Nhật nhìn Bảo. Ánh mắt nó buồn lắm kìa, như thể cơn mưa ngoài hoá ra chỉ là những giọt nước của một vôi bông sen nếu cần so sánh. Miệng nó khê mở ra, xong lại thôi. Nhật thở dài.

– Mày từng nhớ ai chưa – Huy thì thầm, tiếng nó như thể tiếng gió.

– Cả khi chuyện đó như thể gió bay ... – Hiếu gác tay lên trán, chỉ nhìn thấy các cơ mặt nó cử động, quai hàm cắn chặt lại.

– Tụi mày đang yêu à? – Bảo vẫn nhìn ra ngoài. Vài tia sáng ngoằn ngoèo uốn lượn kì dị trên kia.

– Có thể hoặc không – Chỉ có Huy lên tiếng. Cả Nhật và Hiếu đều nhắm mắt lại.

– Tao nghĩ đã từng qua đêm cả rồi?

Không ai nói gì, tiếng mưa rơi nặng hơn. Căn phòng tối nhanh. Ánh sáng bị rút đi như trượt ra ngoài. Bỏ lại bóng đêm đơn côi. Thời gian cũng rất lâu ...

– Tao cũng ngủ rồi.

Rồi đèn sáng. Có điện rồi. Căn phòng bừng lên, cảnh vật hiện rõ mồn một và ... sáng. Đột ngột, nên dấm ra không quen mắt mà cảm thấy chói chang. Rồi, tụi nó nhìn nhau. Nhật đứng phắt dậy. Như cái gì đó kiểu không-thể-nào-có-chuyện-đó-được. Nó nhìn trần trối thằng Bảo, đôi mắt nó mở bự chảng, nó muốn rống lên cái gì đó ... nó sợ!

Hiếu khóc. Hai mắt nhắm chặt, nước mắt lặn dài thành 2 đường trên gò má ...

Huy đưa tay bụm miệng lại. Tiếng nức nở khê lên qua khê tay.

Bảo nhìn Nhật, nó cười thật ngượng ngịu ...

– Tao xin lỗi ... – rồi nước mắt rơi ...

Nhật lắc đầu, nó bỏ chạy, chạy vào phòng mình, khoá trái cửa, nó lặn vào trong đồng chăn màn, nó khóc.

Mưa vẫn còn rơi.

Rất lâu sau đó ...

Huy đứng dậy. Nó là người trở lại thực tại nhanh nhất. Nó cảm nhận khá rõ ràng. Nó kéo tay Bảo lại, cả thằng Hiếu nữa. Rồi Huy ôm 2 thằng vào lòng. Cả hai vai nó cảm nhận được những giọt nước nóng hổi.

– Nó sẽ hiểu mà, tin tao đi – Huy nói vậy nhưng chính nó cũng không tin vào điều đó.

– Tụi tao có kinh tởm không? – Đôi mắt đỏ hoe của Hiếu nhìn Huy, dài và âm u, như thể đây là vực thẳm.

– Về việc qua đêm ấy hả?

– Tao ngủ với người tao mới gặp mà không cần biết gì hết – Hiếu vẫn thẫn thờ nhìn nó.

Tay Bảo siết mạnh vai Huy, như thể những câu chữ vừa rồi của thằng Hiếu làm nó đau đớn vậy.

– Tao không biết – Bảo thì thầm, nó nằm lẩn ra đất, hay tay gác lên trán, những giọt nước nóng hổi lại rơi trên gò má.

Mưa không còn dữ dội nữa, chúng trở về cái thái độ dai dẳng bình thường, cứ từ tốn rơi, rơi mãi ...

Một hai tiếng sau ...

Nhật bước xuống cầu thang. Nó nhìn ba thằng bạn. Chuyện gì đang diễn ra thế này? Nó không biết!

Là lên giường ấy chứ nhỉ? Phải!

Đây không phải là chuyện nhỏ? Không phải là chuyện nhỏ.

– Tại sao tụi bây khóc?

– Vì mày buồn – Bảo ngược lên nhìn Nhật. Nét sầu mênh mông.

– Tại sao tụi bây lại làm thế? – Mọi chuyện không ... nghiêm trọng như vậy đâu, Nhật – Huy meo mếu lên tiếng.

– Tao không hỏi mày, cái gì không quan trọng, mày nói cái giống ôn này không quan trọng à?? – Nhật nghiêng từng từ qua khe răng.

– Không phải, mày nên rõ ràng ... – Huy bối rối, nó hoang mang lắm rồi.

– Rõ ràng là sao? Mày lên giường chưa – Nhật chặn họng Huy lại.

– Ờ ... chưa ... – nó tính nói có, nhưng rõ ràng mọi chuyện không đi xa như thế, trên thực tế như vậy không được gọi là “lên giường” đúng nghĩa – nhưng ...

– Không nhưng nhị gì hết ... mày làm ơn để tao giải quyết, tao xin đấy – Vừa nói hết câu, nắm tay của Nhật đâm thẳng vào tường, những giọt nước mắt màu đỏ chạy dài xuống cổ tay. Điều này chứng tỏ, nó rất kiên quyết.

Huy nhìn thấy thế, nó biết nó nên im lặng. Phải, mọi chuyện cần rõ ràng.

– Tao hỏi hai đứa mày, tại sao không nói?

– ...

– Hả, nói đi ...

– ...

– Tao hỏi hai đứa mày đấy, BỘ ĐIẾC À?

– Tại vì như thế đấy – Bảo đã ngừng khóc, gương mặt nó cuối sầm xuống, không thể nhận rõ ràng thái độ, nhưng âm vực của câu chữ run rẩy đến thương.

– Hay lắm, vậy tụi mày nghĩ sao khi tao biết chuyện – Nhật lại rít qua khe răng.

– Vì tụi tao sợ, mày tưởng tụi tao muốn à, tụi tao không muốn tỏ ra yếu đuối ... – Hiếu ngẩng đầu lên, nó nói một hơi, người run lên bần bật, cơ mặt co rúm lại và nó lại khóc.

– Thì đã sao, yếu đuối có gì không tốt ... không phải những thứ vốn cứng rắn dễ tan vỡ hơn những thứ yếu đuối sao – Máu lại chảy từ hàm răng cắn chặt của Nhật, ánh mắt nó long lên sự phẫn uất, khoé mắt đỏ kè, nó cũng khóc.

– Nhưng ... – Huy ngập ngừng ...

– Mày thôi đi, đây là lên giường, là đưa mông ra cho 1 tên nào đó đ, đây không phải là chuyện tầm thường, tao nói rồi nó nghiêm trọng, MÀY CÓ HIẾU KHÔNG HẢ?

– TỤI NÓ LÀ SINH VIÊN HẾT RỒI. Chuyện này không phải mới, đó là trưởng thành, chứ mày muốn tụi nó không ngủ với ai suốt đời hả? – bất thành linh, thằng Huy cũng tăng âm vực lên, để rồi tiếng cao ngang bằng với thằng Nhật.

– Chẳng lẽ ... mọi việc là đúng?

– Không nhưng chỉ cần mày bình tĩnh ...

Well hey

So much I need to say

Been lonely since the day

The day you went away

So sad but true

For me there's only you

Been crying since the day

The day you went away

Chuông điện thoại của Hiếu reeng và nó chớp ngay lấy.

Một cuộc gọi nhờ và một tin nhắn.

Chỗ cũ. Chấm hết đi, cậu cũng vui đủ rồi.

– Nhật ... Tao ... tao ... xin lỗi ...

Rồi Hiếu phóng thẳng ra màn mưa. Mọi chuyện không thể như thế. Không phải kết thúc như thế, nó không muốn. Không phải như vậy đâu. Không thể nào.

Nó phóng ra ngoài cửa.

– MÀY ĐỨNG LẠI!!! – Nhật hét lên.

Hiếu khựng lại ngay thềm.– MÀY TÍNH BỎ ĐI ... TRONG KHI MỌI SỰ THỂ NÀY ...

Người Hiếu run lên.

– MÀY NÓI ĐI ...

– Mày mới là người thôi đi đấy!! – Bảo hét lên.

– Mày đi đi Hiếu ... – Huy thút thút nói.

Nó lại tiếp tục lao đi. Bóng nó chìm khuất vào dòng xe cộ cuối phố.

– TỤI BÂY ...

Chát ...

Bảo tát Nhật.– MÀY ĐỪNG CÓ ĐIÊN NHƯ THỂ. ĐỂ CHO NÓ YÊN!!!

Nhật rờ vào má mình, bỏng rát, ánh mắt nó vỡ oà. Môi nó run ...

– Được, tao hiểu rồi ...

Nhật cũng bỏ đi. Giống như Hiếu, bóng nó chìm vào mảng tối.

– Nó ...

– Mày không sai đâu, Bảo ...

– Tao ... nó bỏ đi rồi, nó ... bỏ đi rồi ....

– Không sao đâu, ổn thôi mà ... tin tao đi ...Huy ôm Bảo vào người.

Cả hai lặng lẽ khóc.

Good boys gone bad ...

## 10. Chương 10: Bước Ngoặt

Cõi Riêng lúc này không phải là vào lúc đẹp nhất, nó thường tuyệt vời vào ban đêm. Khi mà ánh sáng dần lui vào những gốc cây, chen xuống các cành lá. Màu đêm huyền diệu giao thoa cùng ánh sáng ngọt ngào, lãng mạn từ những ngọn nến nằm trên những chiếc bàn gỗ. Tiếng dương cầm ngân vang. Khung cảnh yên tĩnh, trang trọng nhưng đáng yêu đến nhường nào.

Bây giờ là ban ngày, cảnh sắc có vẻ uể oải và không có nét quyến rũ cầu kì. Cành lá không còn đường sắc nhọn của sự phô diễn, mà rụt rè như cô gái nông thôn ngày đầu bước lên thị thành. Chúng hiền lành và mộc mạc. Khác hẳn vẻ kiêu sa khi về đêm.

Giờ cũng chiều rồi, những cơn gió nhẹ nhàng chạy vèo vèo trên các chậu lan. Nguyên, Duy và Tuấn ngồi nhăm nhi li cafe đen. Cả 3 tên đang ngồi trên những cái ghế bằng gỗ nằm trên 1 bệ đá xây trên một cái hồ nhỏ. Nước xanh ngắt gợn tí chút xao động.

– Làm sao đây Nguyên – Tuấn thở dài ngao ngán, tay quay đều ly cafe đen.

– Tao không biết.

– Đã gọi ra đây là cho chút ý kiến đi chứ – Tuấn không quay ly cafe nữa, gất gông đáp.

– Tao nói tao không biết mà.

– Còn Duy thì sao, ông cho ý kiến xem – ánh mắt Tuấn nhìn sang Duy, nó cũng chẳng mong có được câu trả lời. Vì tên Duy này cũng có nghe nó đâu. Tâm hồn cứ bay về đâu mất rồi.

Cả ba người không nói gì. Tâm tưởng mỗi người lại chìm về một miền khác nhau, mà chỉ có cả ba mới hiểu.

Một lúc lâu nữa ...

Khi mà tiết trời đang rút xuống nhanh như mất phanh ...

– Chắc tao bỏ cuộc – tiếng Duy nhẹ như lời thì thầm

– Sao, mày có điên không? – Nguyên nhìn hấn như thể đó là cái thứ gì lạ lẫm.

– Tao nghĩ kỹ rồi.

– Kỹ cái con mẹ mày. Mày làm sao thế?

– Tao thấy tao không có kết quả.

– Sao mày bi quan thế, cậu Duy hào hoa của Clan đâu rồi. Mày phải cho nhóc ấy thấy mày là một chàng lãng tử nhưng rất yêu nhóc ấy chứ.

– Tao chỉ được xem là một thằng đi.

– Nhưng rõ ràng mày không phải. Mẹ kiếp!

– Thì đã sao ...

– Nhưng ...

– Còn gì nín kéo, tao chỉ ngủ với nhóc ...

– Nhưng ...

– Nhưng nhị gì, sự thật là vậy.

– Thằng chó, mày điên rồi. Sự thật là mày yêu nó.

– Phải tao yêu nó, thì sao, nó có yêu tao không?

- ...

- Không, như thế thì tao tiếp tục để làm gì. Làm tình à?

- ...

- Chấm dứt tại đây đi ... tao thua rồi.

Phải, bỏ thôi, chứ nín kéo gì nữa. Mọi thứ tiếp tục chỉ khiến rối tinh lên. Mà chính hắn cũng không hiểu nữa, ngày hôm ấy như định mệnh vậy.

Duy bị người yêu bỏ [ cả 2 đều bị người yêu bỏ trong cùng 1 ngày, hay ghê ]. Mà chính hắn muốn bỏ chứ đâu. Nhóc kia là một người tốt, thật sự tốt nhưng dần dà hắn nhận ra chỉ mình nhóc ấy thích hắn và hắn thì hoàn toàn không. Không một tí nào, thế nên hắn muốn chấm dứt. Vậy là tốt cho nhóc ấy và cả cho hắn. Vì cứ cù cà cù cửa, khi mà cả hai đã hưởng thụ đủ của nhau, việc chia tay hướng ra biển hắn thành một tên sở khanh không hơn không kém và người tội nghiệp chỉ có thể là nhóc ấy. Phá hoại đời người khác không phải là tác phong của Duy. Hắn là tên công tử có giáo dục đẳng hoàng.

Mà muốn chia tay mà không phải nói lời chia tay quả không dễ. Mất cả tuần bàn bạc với tên Nguyễn chết bầm không được gì, hắn tính bỏ cuộc mất rồi. Thăng Nguyễn là bạn thân của hắn nhưng tên ấy chỉ đưa ra được mấy cái kế hoạch cực kì bá láp. Nào chia tay trong lãng mạn, nào gợi ý qua sách vở, nào một sự ngọt ngào cho cái chết, nào bị kịch, nào viết thư ... ôi bao nhiêu là cái kết sến còn hơn phim truyện Việt Nam ngày trước.

Bao nhiêu là lãng mạn mà chỉ có tên ấy mới có thể nghĩ ra. Nếu không phải làm bạn thân của tên này từ khi vào cấp 2 thì có chết cũng không thể hình dung ra cậu Nguyễn chịu chơi và tà nhất Clan Revolution, chuyên mặc quần áo gây sốt và nói chuyện gây shock lại có thể có nội tâm ưt át, và màu mỡ đến như thế. Cái sự lãng mạn của thằng này đã vượt qua cái thang điểm của sự sến bình thường mà chuyển qua sến vô đối. Nói chung chẳng thực tế tí nào.

Hỏi thằng Nguyễn không xong, Duy cầu cứu anh em con Thơ và Tuấn. Thằng Tuấn thì vút sọt rác rồi. Anh nào em đó, mặc dù không phải ruột rà nhưng cũng là họ hàng với thằng Nguyễn, cũng một cây sến chảy nước. Chỉ có con nhỏ Thơ xem thể mà hiểu chuyện, trong vòng 30s là có cả một cái kế hoạch hoàn hảo và chắc ăn cho hắn, chỉ với ... một châu buffet kem với 6 đứa bạn ...

Hôm đó hắn hẹn nhóc ấy ra công viên Gia Định. Còn mình dắt theo nhỏ Thơ. Quang sát một hồi, chỉ khi biết là nhóc ấy đang nhìn thì con Thơ giả bộ ôm lấy hắn, nói nói vài câu rồi dong thẳng. Theo kế hoạch, như trong mấy bộ phim Hàn ta thường xem, hắn phải giả lả vài câu rồi cắn răng chịu một bạt tai đau điếng và người ta sẽ bỏ đi, vừa đi vừa khóc, trên mặt hắn đầy nét giận dữ và rít “ Tôi đã lầm tin anh ”.

Ấy là xong!

Nhưng mọi chuyện không được như mong đợi ...

- Cô ấy là ai ...

- ... đâu, em gái anh ấy ... - nói đến câu này, phải cố lắm hắn mới không phọt ra tiếng cười.

- Bỏ anh phải không ...

- Anh xin lỗi ... nhưng ... - Rồi tạt đến nơi rồi, hắn nghĩ thầm, qua cửa này thì khoẻ re.

Nhưng chỉ đúng một nửa ...

- Anh là đồ xấu xa ... anh lừa tôi ... anh ... CHẾT - ĐI - CHO - THIÊN - HẠ - NHỜ ...

Sau mỗi chữ cuối cùng nhóc tung cho hắn một cái tát, rồi một cái đá. Có bao giờ ngờ được người yêu của mình là cao thủ võ thuật đâu. Càng không ngờ cái nét dễ thương thường ngày chỉ là cái vỏ bọc. Nên đâm ra Duy chỉ có thể luống cuống chống đỡ rồi ngã lăn ra đường. Thiên hạ bu vào xem tưởng là đánh lộn. Thộn quá hắn ... bỏ chạy. Dù sao cũng là công tử ít chịu đòn, nên đâm ra cái chuyện này không được quen lắm. Hắn phóng lên xe và chạy ngoặc vào cái hẻm, dừng xe sau cái cây và len lén nhìn ra ngoài. Lòng cầu mong cho nhóc đừng dí theo.

Một lúc lâu sau, hấn mới cầm điều thuốc mà phì phèo. Ngồi trên chiếc xe wave @ [ do mới đựng bể tan tành chiếc SH ] Duy móc điện thoại fone cho con Thơ...

- Sao rồi, thành công?
- Công cái búa, tao tí nữa là bị nhóc ấy đánh bẹp dí.
- Cho đáng.
- Mày ...
- Ông cũng như lão Tuấn à, cứ xem thường người khác ...
- Mày ...
- Thôi lo về sớm đi, tụi này mua thuốc xoa bóp cho ông hết rồi ...
- Sao mày biết ...
- Nhóc đó chung lớp với Tuấn mà, chẳng lẽ ông không biết?
- WHAT ...
- Vậy, nên mấy cái kế hoạch củ chuối của lão Nguyên và Tuấn là có cơ sở để ông không chết oan uổng, chứ chả có gì phi thực tế ...
- Vậy sao tụi nó không nói ...
- Họ tưởng ông biết rồi.
- Tụi nó tưởng, mày có tưởng không?
- Không!
- Vậy sao mày còn ...
- Ông thích thực tế mà .... Há há ... - Rồi con Thơ cúp máy.
- Con ranh ... tức quá - Hấn điên tiết. Rồi rút điều thuốc tiếp. Hết điều này sẽ về tính sổ với con nhóc đó.

Từ xa xa ... Hiếu đi tới ...

Giờ nghĩ lại mọi chuyện như một giấc mơ vậy. Hiếu là vị đó của hấn ... cuối cùng hấn đã tìm ra.

Nhưng tìm ra thì được gì, có phải của mình đâu ...

Mà không phải của mình thì nú kéo làm chi?

Hấn nhớ rõ đôi mắt ấy, đôi mắt mà lúc nào cũng nhìn thẳng vào hấn, rất khiêu khích, rất trong, rất sâu, rất tuyệt vời. Cả tia nhìn như ăn mòn hấn. Quyến rũ hấn, lôi cuốn hấn.

Và những câu nói ấy, đâm vào tim hấn, xoáy vào ruột gan ... tê tái đến nhường nào.

- Chán quá! Ngày nào cũng làm mặt lạnh. Mẹ cha nó, hứa hôm nay đi chơi mà - thằng Tuấn la om tởi.

Từ cái ngày vô duyên ấy đến giờ, hấn cứ bứt rứt trong mình sao ấy. Rõ ràng là làm seme nhưng tự ái hấn vẫn cao ngất ngưỡng. Hấn cứ giả vờ đóng cái mặt lạnh ấy, để chờ tiếng năn nỉ của ai đó, mà càng ngày, xem ra càng không có kết quả. Lúc đầu, tính là nếu thấy hấn như thế hấn nhóc Nhật sẽ bối rối, rồi thăm hỏi và chọc cho hấn cười. Chứ có ngờ nó cũng làm mặt lạnh luôn đâu?

Đã phóng lao thì phải theo lao, đâm ra tình cảnh của Tuấn cũng đến dở người, mấy lần muốn mở miệng ra bắt chuyện lắm chứ, nhưng thấy cái thái độ ấy lại đâm ra bực mình. Chỉ khi nhóc khuất bóng hấn mới tự bình vào đầu - sao hấn tò đến thế này ...

- Không phải chỉ có mình mày chán đâu con ...

Lão Nguyên cũng sầu thảm không kém, hấn vẫn liên lạc với nhóc Huy đều đều nhưng mặc dù ... chỉ toàn là ... gây lộn. Mà tin nhắn con nít đến ngớ người, đại loại như:

Nguyễn: Này nhóc mập! Đang làm gì đó?

Huy: Này ai mập hả lão \*\*\*y, đang chat \*\*\* đc Ko?

Nguyễn: Biết mà, chỉ đc cái quyền rũ mọi người! Tội mấy đứa ngu ấy quá ...

Huy: Đúng rồi, có người cũng bị mình quyền rũ cho được ấy ...

Nguyễn: Này nhóc con, đừng có tưởng là ... xyz ... rồi muốn ... xyz ... nhá

Huy: Ai ... xyz ... lão đừng có mà lấy mấy cái ... xyz ... ra nhiều chuyện ...

Nguyễn: Tiên sư ...!3@\$\$%#% ... ##\$Y%(!

Huy: Này thì tiên sư @@%##%#&% ...!@#%^(&

Chả biết làm sao cho ổn nữa. Cứ đà này thì sớm muộn Huy và Nguyễn sẽ biến thành kẻ thù, chửi nhau đến chết ... gì chứ tính tình khó chịu của nó dăm có lắm chứ!!

Duy, Nguyễn và Tuấn lại đeo đuổi cho mình những giấc mơ khác nhau. Cả 3 người chìm vào im lặng, không nói gì, chỉ mông lung nhìn lên nền trời. Chốc chốc lại thở dài.

Cuộc sống vốn không dễ dàng tí nào...

Rồi chiều tắt, mưa tới. Nhanh như một cuộc xâm lăng. Mây đen chớp nhoáng tấn công màu xanh và nhanh chóng hạ bệ nó. Trời đất thay một bộ mặt khác, ngầu và tối. Gió mạnh thổi vào vèo, cuốn các đám lá khô và bụi thành các lốc nhỏ chạy giữa lòng đường. Mọi người đột nhiên hồi hải chạy.

Rồi, mưa chạm đất. Từng giọt, đổ như trút xuống mặt đất một cách khó chịu. Cả 3 tên đã chui vào nhà. Trông này đèn đã mở lên, màu vàng ấm áp đối chọi với màu đen lạnh đậm bên ngoài.

Không khí vẫn cứ lạnh!

Duy móc điện thoại ra. Mũi hắt bặm chặt. Hắn dò 1 số điện thoại quen thuộc. Phải, rất quen thuộc ...

Hiếu gốc [ ML ]

ML? My love!

Hắn vội vã bấm ... rồi ... đáng ra là send đi nhưng hắn lại thôi ...

Duy đặt cái điện thoại xuống bàn.

– Thôi em về nha anh Nguyễn và Duy ... chắc vụ nhóc ấy. Vẫn vậy thôi, em còn chịu đựng được ...

– Tao khuyên mày nên bắt chuyện, Tuấn à – Nguyễn cầu nhàu.

– Không! Nhóc ấy là người cố làm mặt lạnh mà. Nhưng một lần sẽ có lần thứ 2 ...

– Mày ... tuy, mất thì ráng chịu ...

– Đừng có nói gở ... Sẽ tốt thôi – Thằng Tuấn lẩm nhẩm rồi khuất sau màn mưa. Câu cuối nó nói như thì thào với gió. Có vẻ như nói với chính bản thân mình nhiều hơn là với Nguyễn.

– Tao cũng về nha, Duy

– Ồ, tao tính tiền cho. Mày cũng cố lên ...

– Mày dành sức lo cho mày đi ... – Rồi Nguyễn ngao ngán bước ra làn mưa và đồng hoá với chúng.

Rồi mưa nhẹ dần, nhưng vẫn dai dẳng rót một cách ừ lỳ.

Còn một mình, tâm hồn Duy trở nên trống vắng. Bỗng hắn nhận ra hắn thêm một vòng tay đến thế nào. Thêm một cái ôm, một cái hôn, một cái hơi ấm gì đó. Hắn muốn ngực hắn chạm vào một bờ vai, tay hắn chạm nhẹ vào gò má. Mũi hắn cảm nhận ra cái mùi the the như bạc hà lại thơm thơm như mùi vỏ mới ấy. Hắn muốn tim hắn cảm nhận được một trái tim đang đập thật mạnh ... và tai sẽ nghe thấy ... “nhóc yêu anh” ...

Hắn nhớ nó.

Tụi hắn hay chơi trò mùi vị. Tức là gán cách con người với vị của một thứ gì đó ...

Rồi hắn biết Hiếu là vị đó. Mùi Heroin! Chỉ thử một lần là nghiện, chỉ thử một lần là muốn mãi. Càng dùng càng đắm vào nó, không thể nào tách ra. Và khi thiếu vắng ... hắn chỉ muốn phát điên lên.

Mưa rơi thật chậm ...

Duy cầm điện thoại lên, tin nhắn lúc nãy chưa gửi, nay vẫn còn ...

Hắn send tin nhắn đó.

Phải cai thôi. Cai heroin, mặc dù ... sẽ khốn khổ đến nhường nào ...

Duy nặng nề bước ra cửa, hắn lấy chiếc Wave @ tiến về căn hotel quen thuộc.

Ta sẽ quên nhau đi ha? Không bao giờ đâu em ...

Lúc này, Hiếu cũng phóng như bay về cái hotel ấy – nơi mà cuộc sống của anh và nó giao nhau lần đầu tiên. Anh là của nó ... chỉ nó thôi.

Nhật thần thờ đi trên hè đường. Một mình nó lang thang trên công viên Hoàng Văn Thụ. Trời vẫn mưa, nó cảm thấy thật lạnh. Đường phố cũng bắt đầu đông hơn ... từng dòng xe chạy.

Tuấn đi taxi chạy ngược về Maxmimax Cộng Hoà. Hắn nhìn ra bên kia đường, bỗng hắn thấy ai đó chìm trong màn mưa. Cái dáng gầy gầy, đôi mắt nâu và làn da trắng. Cái dáng mà trong mỗi đêm hắn đều mê một ôm trọn. Con người mà hắn điên tiết mấy ngày rồi vì không nói chuyện ...

Tuấn bật cửa xe, mặc cho là xe đang đi, mặc cho ông Taxi kêu oai oái, mặc cho đường đông. Hắn chạy lại. Đúng là nhóc rồi. Hắn đứng trước mặt nhóc. Nhóc ướt mềm, người run lên vì lạnh.

Lạnh lùng. Tuấn tràn một cơn giận vô cớ. Hắn giật lấy bàn tay của Nhật kéo nó thẳng lên xe kệ cho nó la hét và chống cự.

Nguyên nhận được tin nhắn:

Huy: Uống rượu không lão \*\*\*y?

Nguyên: Này này, con nít ...

Huy: Đẹp mấy cái đó đi, ra đây uống nào. Sau lưng Nguyễn Thượng Hiền ấy!

...

Rồi Nguyên chạy ...

Hắn lo!

Chỉ còn Bảo ở nhà. Nó cười gượng. Điện thoại nó đầy ắp tin nhắn.

## 11. Chương 11: Tiếng Bão !

Nguyên kiếm được Huy cũng dễ dàng thôi. Khu phố nhậu kế bên cổng sau trường Nguyễn Thượng Hiền quả là nổi tiếng. Không chỉ quán nhậu mà còn cả các tiệm karaoke nhiều như nấm. Hắn thấy nhóc ngồi một mình trong quán thứ ba đếm từ đầu vào. Nhóc ngồi vào cái bàn cuối cùng góc bên phải. Về mặt bờ phờ. Một cái lẩu đang bốc khói, một đĩa rau xanh, một đĩa óc heo, hai đĩa tàu hủ ki và vài cái khăn lạnh nằm trên bàn. Kia là cả ba, bốn chai bia đều đã trống rỗng. Thật là, chưa ăn cái gì cả.

Rồi hắn kiếm cái ghế ngồi đối diện nhóc. Mở nắp cái lẩu đang sôi sùng sục và tổng hàng tá mì, rau xanh, óc heo và tàu hủ vào. Rồi cầm cái ly bia ra xa khỏi tầm tay Huy.

– Gọi ra là uống chứ không phải kênh mặt dạy đời với kiểu quan tâm này nọ ...

– Ăn đi rồi uống ...

– Đã nói đừng có lên mặt dạy đời!

– Tùy cậu ... – Rồi hấn để mặc cho nó nốc cạn sạch ly bia.

Ánh mắt nó lờ lờ nhìn hấn như thể có cái gì đó kì lạ, khó hiểu lắm kia kìa. Hấn thấy nhột nhột sao sao ấy.

– Này, nhìn gì thế?

Nó vẫn nhấp từng ngụm bia và nhìn hấn mãi như thế. Cứ nhìn lên rồi nhìn xuống. Sau đó ánh mắt nó nuốt chửng cả ánh mắt hấn. Ly bia thứ 2 cạn từ khi Nguyên tới đây.

– Làm sao mà ra đây uống bia – Hai bàn tay nắm chặt vào nhau, rồi hấn cố nói một cái gì để phá tan tia nhìn kì dị kia.

– Uống đi ...

– Cậu muốn gì? – Muốn cái thứ anh muốn!

– Này, nói điên cái gì thế ...

– 6 chai rồi, chưa thấm lắm. Đã cứng chưa? Ráng đợi, có thể đến chai thứ 9 là anh có thể đưa tôi lên giường nhà anh!

– ...

– Sao, thích chứ?

– Thèm được ngủ đến hoá điên rồi à?

– Ủ vậy đó, cứ mang một thằng đàn ông đến đây, hấn sẽ thấy tôi thú vị một cách hoang dại – Nó cười, hết sức khoái chí với cái kiểu ăn nói như thế! Vừa như mỉa mai vừa như thoả mãn.

– Lên cơn điên gì thế – Hấn nhăn mặt khó chịu.

– Có gì đâu, muốn được làm tình nó thế ... làm trai tơ riết đâm ra dối lòng ... – Nó lại cười lên. Như chưa bao giờ cười. Người ta thường nói cười khoái chí thì thường đẹp hơn và hồn nhiên hơn. Nhưng ngay bây giờ và ngay lúc này đây, cái kiểu cười của nó càng làm cho nó mất trí hơn thôi. Như một bệnh nhân lên cơn của một trại điên nào đó.

CHÁT– Biết là sẽ táng mà – Huy vắn về gò mà, khoái chí trước cái cảm giác bỗng rất thú vị ...

– Tôi từng biết cậu à ...

– Vớ vẩn, tôi không phải là cái thứ muốn táng là táng đâu ...

Rồi nó túm áo hấn và đâm cho hấn một cái. Nguyên ngã nhào ra sau lưng, đập vào cái bàn, chai, ly, muống đĩa văng tứ tung. Cái lẩu trên bàn phía sau cũng rớt cái bạch xuống, nước văng tung toé trên sàn nhà. Hén là chưa ai ngồi, không thì cái mớ lòng bùng ấy cũng làm bỏng hết một nạn nhân.

– Mẹ kiếp ...

– Này thì mẹ kiếp – Nó ngắt lời hấn bằng một quả đấm khác khi hấn lồm cồm bò dậy.

Lần này thì Nguyên ăn đủ. Đầu hấn ong lên. Trời đất quay cuồng.

– Má, thằng nhóc, không phải muốn làm thứ điên gì là được đâu ... đek ...

– Hức ... là cái thá gì mà mấy đứa cứ thích lên mặt dạy đời thế không biết? Chỉ là ngủ thôi mà ... há há ...

Thằng Huy cầm cả chai bia lên tu ừng ực, nhìn hấn cái nhìn thương cảm. Nguyên có hiểu cái đầu cua tai nheo gì đâu? Tự nhiên lại lên cơn điên thế này. Mà công nhận, say thì lên cơn không thể tả.

Nó tiếp tục nốc. Mọi người dần bu lại xem coi có cái chuyện gì mà hay ho thế! Huy càng lúc trở nên mất bình tĩnh hơn. Nó vung chai bia loạn xạ.

– Xem trò vui này ...

Rồi Huy bật bung cái áo sơ mi của nó ra. Đám đông bật ra một tiếng hô náo nhiệt, họ ra về đồng tình thích chí lắm, còn ra sức hô hào cổ vũ nó tiếp tục. Nhiều tên hô hô mang bản mặt thèm thuồng buông ra vài lời tục tĩu. Kiểu như:

– Này em, anh cũng nứng này ...

– Anh muốn em rồi đó ...

– Qua đây, anh cho em biết thế nào là cực lạc, chưa thằng nào có cái đó đầy khoái cảm như anh đâu!

Rồi tụi đồn mặt ấy cười.

Làn da mịn màng của nó nổi rõ giữa ánh đèn lập lòe khu phố nhậu. Hấn ngậy đại nhìn tấm thân nó. Đã bao giờ hắn có thể nhìn nó khi không còn gì che chắn đâu. Chỉ có đêm ấy. Nhưng trong khung cảnh tranh tối tranh sáng, hắn cũng không thể nhận thấy được là thân hình Huy thật sự rất đẹp.

Cổ nó trắng. Cái thứ da thịt thu hút ánh nhìn. Từng xentimet đều bốc lên một ma lực mời gọi, người hắn như muốn bị hút đến chốn bồng lai nào đó. Đầu vú nó màu hồng nhạt, đo đỏ, nhìn thật ngon lành. Nguyên khê nuốt nước miếng ực một cái. Đầu chỉ có mấy tên kia mới thèm thuồng. Hắn thèm nó phát điên được. Hắn muốn là người liếm vào cái cổ ấy. Muốn cái mùi đó. Muốn môi mình mút lấy cái núm màu đo đỏ đấy. Hắn muốn cắn vào cái ngực ấy, tay vân vê cái núm tròn tròn đang từ từ cứng. Hắn muốn từng xentimet người nó đều được hắn thưởng thức, nhắm nháp một cách từ từ, từ từ và cùng cực.

Rồi bàn tay Huy kéo cái khoá quần xuống và chuẩn bị bung cái cúc ra. Hắn biết cái gì bên trong, và con dã thú bên trong người hắn gầm lên một tiếng gì đó tựa hồ sung sướng. Như hú gọi mây mưa, như cựa mình giờ vuốt. Nguyên khê để ý thấy cái gì cộm cộm trong cái quần nhỏ màu xanh da trời khi nhìn qua dây kéo quần. Đầu hắn ong lên một lần nữa. Khủng khiếp hơn cả cái đám khi nãy. Các dây thần kinh căng ra như sợi dây đàn, chỉ chờ chờ đứt lìa. – Tiếp đi ... múa đi ...

– Ngủ với anh đi em ...

Tiếng reo hò bên ngoài phá vỡ các suy nghĩ bản thủ của hắn, hắn nhanh chóng nhìn quang cảnh xung quanh. Một cơn giận dữ tràn vào đầu. Tự tát vào mặt mình một cái thật mạnh, hắn tiến sát lại Huy, cầm tay nó, ngăn không cho nó tuột cái quần jeans xệ xuống. Hắn điên tiết vả vào mặt nó một cái, mạnh đến nỗi môi nó rách toạc ra.

– Này, muốn thoát ỹ sao.

– Bỏ ra. Tôi muốn ngủ với trai.

– Mẹ kiếp, TAO NÓI NÍN ...

Cái gì bay ra thì không bao giờ thay đổi lại được.

Ánh mắt nó ngơ ngát nhìn hắn như cái kiểu “ cái gì mới xảy ra thế ”. Nó nghe nhầm à! Giống như pha lê bị vỡ vậy. Tim nó chùng xuống. Nó nghe có cái gì đó đứt phụt. Âm thanh xung quanh bỗng trở nên hỗn loạn, mọi thứ nhạt nhòa, nhòe dần trước mắt ... từ từ biến thành một vầng trắng trống rỗng không thấy gì ...

Huy đang nằm trên giường. Nó nghĩ thế. Lưng nó chạm vào một thứ mềm mại. Đầu được đặt lên một cái gối cao. Nắm tay nó đau và đầu cứ ong ong suốt. Khẽ mở mắt, mọi thứ tối đen như một tấm màn nhung, dày và vô cùng sâu. Ánh sáng duy nhất còn sót lại là cái màu sáng của cái cửa gần đấy. Chính xác là cái cửa cái phòng tắm mà ánh sáng bên trong có thể len lỏi qua được khe hở. Tiếng nước vòi sen rơi xuống nền nhà nhanh và mạnh. Nó nhớ đến đêm đầu tiên của mình ở đây. Cơn mưa nữa chùng của nó vui đập cái giường này. Cái trần màu đen và các đồ vật tiếp chung như thể mài dũa từ một khối. Cái ấm nóng của da thịt, cái chà sát của hai khối thịt nóng, cái hơi thở nơi gáy, cái rung động tan chảy của một lần môi chạm vào đầu núm, cái sung sướng đến cong người của lưỡi ướt át ve vãn nơi tai ... Tụi nó hay tán dóc về chuyện \*\*\*. Mơ mộng hoá chúng lên. Nào là vào một đêm mưa gió. Người mà chúng thật sự yêu sẽ sưởi ấm chúng. Mây mưa khi trời mưa thì thật là tuyệt, tụi chúng nó chắc chắn thế. Vì khi bên ngoài lạnh, bên trong ấm cùng còn gì bằng. Chúng nó sẽ nằm trên giường, mặc một cái quần ngắn và áo mỏng. Người ấy đang tắm trong kia. Tiếng nước vòi sen nghe vui tai như một bản xô- nát lãng mạn. Chỉ còn tiếng mưa rơi, căn phòng tràn trong cái bóng đen huyền hoặc Rồi người ấy bước ra, cái áo bông màu trắng khoát hở trên người, tay

cầm cái khăn lông lau cái đầu ướt mềm, tiến gần đến bên giường. Rồi người ấy nhìn nó, nhẹ nhàng đặt lên môi lên trán và trườn mền lại. Hấn có thân hình rất đẹp. Lại rất \*\*\*y. Lần đầu gặp cái quần xệ khùng hoảng ấy, nó thấy thật hết nói và phản cảm. Nhưng lão mặc quần lót cũng đẹp chán. Những đường dài chạy tuốt xuống tận cùng rất hoàn mỹ, bụng nổi một vài múi cơ. Không phải loại rõ ràng lực lưỡng vai u thịt bắp, nhưng rắn rỏi đến ngây người. Cách ...

Hấn bước ra. Tay cầm cái khăn lông vò nát mái tóc. Người hấn lau không khô, nước vẫn còn nhiều từ tóc xuống bả vai rồi xuống ngực, chạy thành vài đường rồi chìm vào cái bản lề của cái quần. Hấn chỉ mặc độc mỗi cái underwear màu trắng. Chúng ôm khít mọi thứ. Những đường thẳng chạy dài từ bụng xuống bẹn và sâu nữa, sâu thẳm. Đến con khỉ cũng muốn ngủ với hấn nữa là. Một tên nhà giàu có cái mặt rất ngông, rất gian, mặc quần lót rất đẹp. Một đêm trời mưa và nó thèm hơi ẩm. Một khung cảnh quá cha là tốt, đen thui và im lặng. Cái giường cũng quá xá chi là vững chãi. Mền mùng cũng ấm cực kì. Và hai tên này thì không cần đề phòng việc bầu bì, hay thàm hoạ sai lầm gì về sau. Cứ thoải mái như bọn dã thú mà vẫn OK.

Mẹ kiếp, TAO NÓI NÍN ...

Cái chữ “Tao” nghe ngậm ngùi sao ấy nhỉ. Nói ra cũng ngượng miệng nữa là. Vậy thì nếu gọi nó, hấn sẽ xưng là “mày” rồi ...

Nó đứng lên, tiến gần ra cửa. Phải thoát khỏi nơi đây thôi. Trước khi chưa có chuyện gì xảy ra. Trước khi nó phải rên lên từng hồi với hơi thở cực nhọc. Nhưng hấn nhanh hơn nó. Dễ dàng túm được cánh tay nó và kéo bật trở lại.

- Mẹ kiếp, làm cái gì vậy.
- Điên chưa đủ sao? Bị cái gì mà phải lột đồ giữa đường? Xem phim nhiều đến nỗi bị bệnh rồi à?
- Kệ cha tôi, tôi muốn về.
- Để cho về rồi lai láng xả khoê hàng đầu đó à.
- Anh không phải là cha tôi.
- Tuy cậu muốn nghĩ sao.
- Thăng khôn. Nó đánh bật tay của hấn ra và chạy xộc tới cửa lần nữa. Nhưng hấn vẫn là người nhanh hơn. Nguyên cầm tay Huy kéo 1 vòng và quăng thẳng vào vách tường. Hấn áp sát mặt tới, hai tay túm chặt cổ áo kéo nó lên để hai mặt sát vào nhau, giọng Nguyên gầm gừ:
- Đừng có mà muốn làm gì thì làm, thằng này đek có hiền đâu!
- Thì đã sao?
- Moá ...
- Muốn đánh tôi à?
- Cậu nghĩ tôi không dám?
- Đánh thì đã sao?
- Mẹ kiếp ...

Hấn thả nó ra rồi đi ra khỏi phòng.

Nghe bên ngoài vài thứ bẻ nát, tiếng thủy tinh vỡ tung toé vang vọng đến tận đây.

Chỉ là chuyện \*\*\* thôi mà! Không có trinh tiết, không có bầu bì, không có tai hoạ về sau!

Huy thích Nguyên, nó chắc thế. Nhưng yêu hay không thì nó không biết. Khi này nó muốn lột đồ cho hấn xem ấy chứ. Chỉ khi này thôi, khi mà thấy Nguyên từ nhà tắm bước ra, nó chỉ muốn đứng lên và khoả thân cho hấn ngắm nhìn, cùng tạo một chốn tình ái. Người nào mà không thích được yêu? Nhiều đêm lạnh giá, họ đánh đổi tất cả để được một đêm ấm cúng. Một người bảo vệ, che chở. Nghe nói, thân nhiệt của uke luôn cao hơn seme. Nên người được sưởi ấm đáng lẽ là seme! Đó là lý thuyết, uke luôn cảm thấy ấm hơn, vì được hưởng hơi ấm sau rất nhiều ngày lạnh lẽo một mình.

Căn phòng đen. Đêm đặc lại như một thứ gì đó sờ được, nắm được. Hơi máy lạnh len vào từng đầu ngón tay, khớp chân nó tê tê và nhoi nhói. Nó núp về cuối giường và kéo chăn qua đầu gối.

Sao nó không để anh ôm nó vào lòng nhỉ? Lưỡi anh chắc mềm và nóng lắm – Nó nghĩ thế đấy.

Việc ân ái dễ mà không dễ! Nó để mọi thứ trôi qua và giờ đây nó hối hận. Nó làm cao làm gì! Nó có phải là thằng Nhật đâu ...?

Nhật ...

Tiếng đổ vỡ ngừng lại. Tiếng điện thoại vang lên.

Chợt Huy thấy lạnh sống lưng!

Nó thấy bất an. Trực giác nó luôn chính xác ...

Lòng Huy chợt cảm thấy lo lắng. Mọi chuyện có thể trở nên rất tệ, Thật sự tệ. Khủng khiếp mà không có ai lường trước được. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi nó không nắm bắt được chứ đừng nói đến kiểm soát. Mọi thứ đang ì ạch bình thường, cứ như một đoàn tàu mà đáng lẽ người ta nghĩ đến tuần sau mới tới, nay lù lù cách chỉ một, hai trăm mét làm cho mọi người thấy hoảng. Mọi thứ nát bét, trật hẳn ra cái quỹ đạo tốt đẹp đang có và trượt không phanh vào một cái lỗ đen to tướng.

Nó rúm rên ra tới gần cửa ...

– Tuần đó hả ...– ...

– Nhà ai?

– ...

– K300

– ...

– Hả, mày điên à? Đừng có làm ầu ... này này ...

– ...

Ôi má ơi, mọi thứ nát bét ra rồi sao. Làm gì có chuyện gì còn tệ hơn thế này. Đồng phân bò còn xinh đẹp chán. Mẹ kiếp nó ...

Nó không ngu. Nó lờ mờ biết cái QUÁI GÌ ĐANG DIỄN RA VÀ TẤT CẢ ĐỀU TÔI NHƯ MỘT ĐỒNG PHÂN, không hơn không kém. Moá nó. Nhưng có thể không phải! Chỉ là nó đa nghi quá thôi ... cầu trời ... con đũ rồi rồi.

Huy mở cửa phòng. Tên Nguyên đã thay một bộ đồ chỉnh tề. Áo sơ mi và quần jeans, chuẩn bị phóng đi đâu đó ...

– Đây ... Tuần gì đó học trường chi thế.

– Nguyễn Thị Minh Khai.

– 12 ... 4

– Quen à?

Một cái gì đó rất to nay vỡ vụn như cát. Một cái gì đó chìm rất sâu nay lặn lên trên như thể chúng đã nổi tự bao giờ. Mọi thứ đã tưởng chừng sáng, nay đêm tràn về hung hãn và tối tăm nhất ... Nó tự trấn tĩnh mình. Có lẽ là lắm thôi!

– Đây, anh học ... ĐH nào?

– Kinh tế ...

– Ngành?

– Kinh tế Kế hoạch và Đầu tư ...

– Oh my god ...

Rồi nó chạy, chạy như bay kiếm lối thoát. Nó cần tới trước khi quá trễ!

– NÀY, TÔI SẼ GIẢI THÍCH.VÌ CHÚA, ANH LỆ LÊN ...

Hắn hơi sượng lại, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm trọng ấy, hắn thấy, mọi chuyện thật sự không nhỏ tí nào. Giọng thằng Tuấn nghe như muốn xuyên thủng màng nhĩ hắn, chưa bao giờ hắn nghe thằng đó như thế. Một đêm mà mọi thứ diễn ra còn nhanh hơn một cơn lốc ...

Hắn cũng chạy đi ...

Ngoài trời mưa bắt đầu rơi lại ...

## 12. Chương 12: Lốc !

Bảo mặc vội cái áo pull màu nâu hạt dẻ và cái quần Jeans màu đen. Nó chậm chạp vào nhà tắm rửa mặt.Nhìn nó trong gương, đôi mắt ngấn lệ, đỏ kè. Mái tóc xõ tung không còn 1 đường lổ nào. Nước da nhợt nhạt xanh lét, nhìn nó như người bị bỏ rơi nào đó vô vọng trong một thời gian rất dài.

Chính nó cũng không ngờ mọi thứ thành ra thế này.

Tựa hồ một tên tội phạm bị vạch bộ mặt gian tà trước công lý. Mọi thứ cũng giống như bức tường xấu xa nay vỡ vụn ra hàng ngàn mảnh.

Nó có từng nghĩ đến việc giải quyết cái đồng bụi nhùi này. Nhưng đó là một ngày nào đó. Nó mãi chân chừ để rồi đây khi nước đọng đến chân, Bảo chỉ thấy lạnh và chết cứng tại đó.

— o0o —

Trên xe taxi, Nguyên nhìn mãi ra cửa sổ. Sài Gòn về đêm đẹp tuyệt. Không khí ngày Tết tuần hết cả ra đường. Những cửa hàng đầy ắp xe cộ, người người đi lại như mắc cửi. Trên hè phố, những “bãi” thời trang cũng mọc lên như nấm, vài mét lại xuất hiện một cái. Chúng náo nhiệt, đem đến cho người ta cảm giác vui vẻ của mùa xuân đang đến.Uớc gì, đơn giản là hắn có thể dẫn nó đi vui vẻ sắm sửa vài món đồ. Thời tiết dạo này lạnh, rét buốt và khô khốc. Một vòng tay, một cái ôm, một nụ hôn ... sao xa vời.

Những thứ nhỏ nhoi, mà hắn tự cho là của hắn nhưng mãi vẫn không dùng đến được.

Bên kia, Huy vẫn fone nói chuyện điện thoại. Mọi việc hết sức căng thẳng.Xe đang vòng về nhà đón Bảo.

— o0o —

Trong cái khách sạn trên Lăng Gia Cả, Hiếu bước vào phòng tắm. Nó cởi hết đồ đạc trên người mình rồi bật vòi hoa sen. Không bật nước nóng, nó cho từng tia lạnh giá chạy trên làn da non nà của mình. Thấm sâu vào da thịt. Người nó khẽ run lên vì sự thâm nhập không mấy dễ chịu của nước.

Anh đến trễ – nó nghĩ – Anh nói hẹn gặp ở đây mà! Kết thúc? Kết thúc là như thế nào?

Có tiếng gõ cửa ở bên ngoài.

– Duy đây!

– Cứ vào đi ...

Hắn bước vào. Khẽ khàng đóng cửa, rồi ngồi lên giường.

Đôi mắt Duy nhìn về cửa phòng tắm. Nhìn vào bóng đen in trên tấm kính mờ.

– Anh đến để ...

– Kết thúc – Tiếng nó vang vọng trong phòng tắm

– Nhưng anh muốn nói là ...

– Anh không phải là dĩ – Tiếng nó vẫn vọng ra một cách đều đều.

- Cái đó thì anh nghĩ nhóc biết lâu rồi.
- Vậy anh muốn nói cái gì?
- Tại sao nhóc biết mà ... nhóc vẫn để chúng ta mua vui ... như thế?
- Bộ anh không thích sao!
- Thích, rất thích.
- Vậy là ổn. Dễ dàng là anh không cần đến đây nữa. Cứ xóa đi số điện thoại là mọi việc như biến mất. Trôi tuột tuột như khi ta dội nước bồn cầu – Nó dùng giọng cao của mình, như thể mỉa mai chính nó hơn là mỉa mai hẳn.
- Ví dụ có sức thuyết phục. Nhưng anh không làm vậy ...
- Đơn giản là tại vì anh tức cười quá – Chen lẫn trong tiếng lạch bạch của nước từ vòi sen là tiếng kì cọ da thịt.
- Vậy à..
- ...

Rồi cả hai trả cho màn đêm sự yên tĩnh. Bóng tối nuốt gọn căn phòng. Cửa sổ mở, những làn gió lạnh leo len vào tận các khớp tay và chân làm nhức nhối và tê dại. Những cái rèm cửa buộc dính vào tường không được xõa tung bay theo gió cũng đang cựa mình tức tối. Cái máy điều hoà cũ kĩ, đen ngòm và bụi bặm tựa loài thú dữ trong đêm đen, nhìn vào những khe hở như đang vọng ra tia nhìn nghi hoặc. Trong căn phòng trống trải chỉ có cái bàn và giường, cái máy điều hoà bỗng hoá thành một thứ gì đó nguy hiểm với những góc sâu khó dò đang xem xét con mồi bé bỏng. Để bất chợt lại có thể nhè từ trong các đường đen hun hút ấy biết bao là răng nanh.

Cạch.

Nhà tắm mở ra.

Hiếu dùng cái khăn lông lau cho khô người. Người nó run lên theo từng làn gió. Mái tóc sau khi lau khô thì xù lên, làn da mịn màng của nó nhợt nhạt như ánh trăng tròn. Dưới cái ánh sáng vàng vàng của ngọn đèn tròn trong nhà tắm. Hiếu ẩn hiện như một bóng ma. Một bóng ma rất đẹp.

Một bờ mông tròn trĩnh. Như nước tràn trên những móm đá lại chạy về biển khơi, dạt dào và cuộn cuộn.

Bụng phẳng, uốn lượn như con sông quay về một mối đổ dồn về nơi cuối thung lũng màu mỡ đến ngọt ngào.

Nhũ hoa đỏ hồng nhưng ngực lại trắng tinh, cái thứ trắng mà làm cả màu vàng chói chang của bóng đèn hay màu trắng hồng hào da em bé bị biến thành những màu sắc hoá ra đen đúa đến thảm.

Khoé mi mơ màng và mộng mị, mông lung như một sáng lấp lánh của vịnh Cà Mau, loang loáng những dát vàng, bạc óng ánh, chạm nổi vào đầu những con sóng, nhịp nhàng như bản hoà âm vĩ đại của tạo hoá.

Những mảng thịt nơi cổ trắng ngần, được làm từ thứ sữa tươi của Long Thành, tắm trong mật ong, luyện trong thảo mộc. Tinh tế, cuồng nhiệt, ngây ngất.

Rồi đến những đam mê nơi giữa hai chân. Một thôi thúc kì lạ, khác xa với những thứ trần tục. Ngây ngất, như thể thánh thần, như thể chúa trời. Định kiến về những gì hoàn mỹ và hoa mỹ bị bóp vụn ra rụng rơi dưới cái huyền ảo kiêu xa. Hỡi xem, Mona Lisa mê hoặc bằng không? David ư, mi đã là gì, mi có hoàn mỹ đến thế? Ở kia, Soleil levant, chỉ là một mặt trời, đến đây là cả vũ trụ. Có thể nó đã là một tiên đề, một thứ thừa nhận không phải chứng minh. Một thứ nhìn bằng mắt, cảm bằng mắt, hiểu bằng tâm, điên loạn bằng cơ thể.

Tại sao là bóng ma ư?

Người ta thường nói Adam được tạo theo mô phỏng của chúa trời. Người tạo ra Adam hoàn mỹ và thánh thần. Trên đời này ai đẹp được như chúa trời, mà Adam mô phỏng theo người, vậy vạn vật ai đẹp bằng Adam? Không, không phải là Adam vì Adam không toàn mỹ đến thế. Cũng không phải là chúa trời, vì

không toàn năng, không trong sạch đến thế. Em là một cái gì đó loang màu đỏ đẹp đến gai người. Cái thứ vẩn đục đầy rẫy trong trái tim anh. Bó thành những sợi dây thừng gai kéo trái tim đến nghẹn ngào, đến ứa máu. Em tàn nhẫn, em nóng bỏng ...

Cả tiếng rên khoái cảm của em cũng mang anh đến thiên đường. Chỉ làn da của em cũng đốt anh trong khoái lạc. Dục vọng, đam mê, thèm muốn, chiếm hữu ...– Đẹp không? – Nó hững hờ hỏi.

– Đẹp.

– Cái nào, cổ, vú, ngực, bụng, mông hay đùi?

– Tất cả.

– Hay thật!

– Không thấy lạnh sao? Cảm đây ... – Tiếng hân như tiếng gió thì thầm.

Nó với điều thuốc trên bàn, ngậm đầu lọc vào mồm rồi châm lửa và đứng bên bệ cửa sổ.

– Kết thúc là sao?

– Là chấm hết ...

– Haha ... – Nó rú lên cười, cười sặc sụa. Toàn thân nó rung lên nom như một bệnh nhân mới trốn về từ Biên Hoà.– Hứng thú đến thế cơ à!

– Chứ sao, anh vẫn hay ừ lì đến tội– Nó nhìn hân, cười thương hại. Rồi nó phì phèo một làn khói trắng.

– ...

– Chấm hết? Kết thúc? Trời ạ, anh tính chọc tôi cười chết à? Đến cả bắt đầu ta còn không có ...

– ...

Hân ngó người một lúc lâu. Bàn tay khê giờ lên rồi ... hạ xuống. Hân quay bước bỏ đi. Bỏ lại căn phòng nhuộm đen cùng bóng ma ấy ... bỏ lại người mà hân yêu, thêm một lần nữa.

Rầm!

– Tại sao em không thể nói là em đã rất nhớ anh nhỉ? Nó thở dài. Hiếu đã chạy như bay đến đây. Cốt để nói rằng chúng ta không thể như thế. Nhưng những gì nó nói được chỉ là sự tàn nhẫn. Khi nhìn thấy hân, đột ngột mọi thứ nóng bỏng trong nó nguội lại, nó không biết nói gì và làm gì nữa. Có quá nhiều thứ để nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Nó lại rít thuốc và thở dài. Lòng tê buốt theo từng làn gió. Nước mắt nó không rơi.

– Chúng ta chưa có gì cả ... chúng ta bắt đầu lại từ đâu đi ...

Hiếu không phải là đứa ngu. Nó biết ngay từ đầu Duy là hạng người nào. Cái sự vụng về khi ôm ấp nó cũng đủ làm nó nhận ra. Nhưng sao, Hiếu vẫn không thể nào bắt mọi chuyện đi vào con đường của một mối quan hệ yêu đương bình thường. Nó cứ trật đi như một cuộc vui \*\*\*. Hiếu muốn mọi chuyện rõ ràng chứ, nhưng nó không bao giờ nói, chỉ để mọi chuyện cứ thuận theo thế mà đi. Mà hân cũng chấp nhận thế, nó cũng chấp nhận thế, tất cả đều chấp nhận như nhau ... nhưng nó lại chờ hân, chờ hân phá tan cái quan hệ mà đa phần là xác thịt này, mà cái sự “mỗi mòn” chỉ cắm cọc vào tâm hồn nó...Hiếu chờ 1 lời tỏ tình.

Nôm na, chỉ là những con người ngu muội lạc vào vòng xoáy của Eros. Tưởng như hư hỏng lại gây ngộ đến ngu người.

Hiếu muốn ới. Tim nó nhói. Nhưng khoe mi vẫn khô rang. Em không khóc đâu anh. Em mạnh mẽ lắm, thật đấy ...

Ngoài trời, màu đen xen lẫn những quảng trắng, vài con thú đói bụng reo âm ỉ. Mưa lại về. Lạnh lẽo đến gai người.

Điện thoại nó reng ...

Well I wonder could it be

When I was dreaming 'bout you baby  
You were dreaming of me  
Call me crazy, call me blind  
To still be suffering is stupid after all of this time  
Có chuyện rồi.

— o0o —

Duy thần thờ bước từng bước. Mưa rơi trên vai hắn. Lạnh lẽo lắm, đau lắm. Mọi chuyện vẫn như mọi hôm. Vẫn bỏ chạy, hắn không dám thử đối diện, mặc dù bị tổn thương nhưng hắn vẫn né tránh. Thế đấy, rõ ràng là hắn muốn ôm nó, muốn hôn nó, muốn vồ lấy nó. Nhưng cuối cùng, Duy cũng chỉ để cho mọi thứ ù lì ử ử. Hắn cũng thấy mọi chuyện cần một cái bắt đầu. Một hiệu lệnh xuất phát, như hải đăng trong một đêm giông bão tối tăm mù mịt.

Dù thế, dù trí óc gào thét từng cơn, nhưng bật ra ngay khoé môi chỉ là sự yếu đuối, chán chường và dễ tổn thương ...

Đến ngày nào thì anh mới được có em? Anh không nghĩ thế là hết! Reng

Điện thoại hắn reo!

Nét mặt Duy đan lại theo từng con chữ một. Loáng thoáng trong tai nghe có giọng gào lên ở âm vực cao ...

— ... Tuấn ... sắp có chuyện lớn ... Long ...

Hắn vội vàng. Mọi cơn sóng đang xoáy vào nhau, va đập dữ dội.

Bão đến. Lớn lắm.

— o0o —

Khu K300, nhà Long ...

— Chuyện mày sao rồi — Long ngồi vắt vẻo trên ghế, chân gác lên bàn, mắt dán vào màn hình vi tính. Một đoạn film \*\*\* đang đến hồi gay cấn. Tiếng các nhân vật thở hổn hển, một cuộc mây mưa tập thể của lũ thú vật. Mắt hắn nhắm nghiền và tay chạy dài nơi đáy quần.

— Không chán à — Hùng ngồi trên giường, hí hoáy viết tin nhắn.

— Hơ ... thôi quên đi, mày thiếu gì đứa chứ ...

— Kệ tao, này nhẩn là “ Anh chờ em tha thứ, anh nghĩ là em sẽ hiểu. Vì anh cần em ” được không nhé?

— Ồ, good. Sến sến như thế mà nhiều người sẽ nghĩ mày tâm lý và có chiều sâu lắm đấy.

— Má mày! thôi đi.— Bla bla bla ... tùy mày.

Ngoài trời một tiếng sét nổ đánh đoàng.

Kính koong ... kính koong ...

— Ê có người kia, mày xuống mở cửa đi — Long lầu bầu, đang ngay khúc hấp dẫn.

— Nhà mày mà, mày xuống đi.

— Mày không thấy tao bận sao?

— Haiz, mệt, mày là đồ chó má. Cứ thích sai người này người khác — Hùng rửa ổng lên rồi lết khỏi giường chạy vội xuống cầu thang.

— Thank you, tí tao cho mày xem vài đoạn flim hay lắm, bảo đảm nóng-hấp dẫn — tê tái vì cứng.

— Không ham, mày cứ từ từ hưởng thụ đi — Tiếng thằng Hùng vang vọng dưới tầng trệt.

— Ôi vì chúa! Mày phải xem đấy — Long hét lên hào hứng.

– Mày là đồ con ... Xin lỗi, Cậu kiếm ai – Hùng mở cửa. hấn nén vội câu chữ thề lại vì nhân vật mới đến cứ đặng đặng sát khí. Quần áo ướt nhẹp nước mưa và người cứ run lên bần bật.

– Long – Người ấy nghiêng chữ Long tan nát đến độ phải mất một lúc lâu, Hùng mới hiểu cái cao độ vừa bay qua là lời nói.

– Long ơi có người kiếm ... – Hấn hơi lúng túng rồi tránh qua một bên, gáy lạnh như thể ai đó áp nước đá vào. Tự nhiên Hùng ước gì mình đã chưa ở đây!

– Chó má, đứa nào cứ làm phiền ông thế này ... mày là ai – Long tức tối chạy một mạch từ cầu thang xuống. Quần áo sộc sộc, khoá quần cũng quên kéo. Xem ra hấn đang trong lúc hưởng thụ thuần túy.

– Mày là Long – Giọng Tuấn lạnh lùng. Như thể ngậm đầu đó trong túm đá. Sắc nhọn đến có thể đâm lủng da thịt. Một cái lạnh chứa đầy sát ý.

Hình như gã Long cũng nhận ra. Hấn từ từ tiến đến bệ cửa, lời nói có phần dằn hoẵng lại. Cái sát ý ấy lạnh đến nổi, người như hấn cũng có phần hoang mang.

– Vâng, tôi có quen cậu.

– Mày chết mẹ mày đi ...

Vừa dứt lời nói, từ bàn tay chấp sau lưng nãy giờ, Tuấn gơ lên một cái chai thuỷ tinh đập mạnh vào đầu Long. Cái chai nát vụn, máu từ đầu đó trên cái mái tóc moden bắn ra tung toé. Long hú dài một tiếng chữ thề tục tĩu mà không ai nhận ra. Hấn loạng choạng mấy bước, vừa ôm đầu vừa thở dốc.

– Tao giết mày, đồ con chó.

Tuấn điên cuồng lao đến nắm áo hấn. Vật xuống đất và đám tới tấp vào mặt. Tiếng gào thét vang vọng trong màn mưa. Long không phòng bị và không hiểu gì cả nên chịu trận như một cái bao cát thảm thương, nhìn vào chỉ thấy, xong chuyện này, khuôn mặt hấn lỗi lổm chỗ này chỗ kia quả là chuyện bình thường.

Máu từ vết thương trên đầu lan trên thềm nhà trắng, nhiều đến nỗi tưởng rằng nền nhà vốn có màu đỏ. Những mảnh vụn thuỷ tinh rớt loang loáng, cửa vào da mặt gã sở khanh, vào cổ, làm máu càng nhuộm đỏ cả khuôn mặt gã. Trên gò má và quanh mắt bây giờ bầm tím nhiều nơi. Khoé miệng ứa máu, và tiếng chữ rửa hỗn loạn đến không thể phân biệt ra cái gì. Nắm tay Tuấn cũng tét ra đỏ lôm. Tất cả như một cuộc hỗn chiến của hai con dã thú.

Hùng chết trân tại chỗ. Hấn dờ ra vì chả hiểu cái mô tê gì, nhưng thấy bạn mình bị đánh dữ quá, hơi lưỡng lự, hấn cũng xông vào.

Hùng đá Tuấn văng vào trong, đầu đập vào bệ cửa, rồi hí hoáy đỡ Long dậy. Hấn nhắm, dù có hai người nhưng không thể địch nổi Tuấn, vì bây giờ thằng đó như thằng điên vậy, hai mắt loé hận thù, nom như con quái vật mới bị đâm, nay hung hấn tự vệ.

– Dis, mày chờ xem – Long hồi phục khá nhanh, hấn đứng lên ngay, mặt dù vẫn còn choáng vì những cú đấm của Tuấn.– Tao chờ à, giờ để xem mày còn cự quậy được nữa không – Tuấn rít lên, đến cái âm vực mà chỉ có lũ dơi may ra mới nghe thấy. Từ trong túi quần, hấn rút ra con dao màu bạc nhỏ, lăm le phóng tới.

Đến giờ thì lũ Long và Hùng thật sự xanh mặt. Như bản năng hai đứa co giò chạy.

Tuấn phóng theo. Hấn muốn đâm chết cái thằng khốn Long này ngay bây giờ.

Trong màn mưa, khi các vị hàng xóm đáng kính đang lê lét ra khỏi tổ ấm để dòm xem cái quái gì ầm ĩ trong mưa thế này thì ba kẻ đang rượt nhau.

Bàn tay Hùng cũng nhuộm đỏ do khi nãy Tuấn chém hụt.

Thế đấy. Mọi rắc rối bắt đầu đổ chồng lên nhau như trò chơi kéo theo ...

— oOo —

Nhật, Hiếu, Bảo, Huy, Nguyên, Duy đến nơi thì mọi thứ chỉ còn một vũng máu loang trên nền.

– Gọi con Thơ ngay – Duy quát Nguyên!

– Thơ ấy hả, anh Nguyên nè, gọi cho tụi nó giùm anh, cả nhóc Xuân Tú nữa. Mà ở nhà biết chuyện gì mà.

– Mẹ kiếp, tôi gọi rồi. Anh đừng có la, tôi cũng lo chết đây – Nói xong nó cúp máy.

– Nguyên, tao kiếm thằng Khang, thằng Long không phải dạng vừa đâu.

Duy nói rồi lướt trong đêm đen. Khuôn mặt tái xanh, bóng hắt chìm trong màn mưa, thoáng lưỡng lự, Nguyên ném cho Huy cái nhìn trấn an rồi anh cũng bám theo Tuấn.

Còn lại Huy với Bảo hoang mang đến cực độ. Bàn tay chúng bầu vào nhau đến chảy máu cả ra ...– Rồi, Huy, Bảo, tụi mày cho tao biết cái quái gì đang diễn ra ở đây. Ngay – Hiếu quát như điên loạn.

Mọi thứ giờ vỡ ra ... tràn như con sóng vỡ bờ!!!

Mưa rơi rất nhanh.

### 13. Chương 13: Sâu Thẳm

Con Thơ đi đi lại lại trong phòng, điện thoại bấm liên hồi!

– Tú ấy hả, lão Tuấn đi không vác theo ma nào, mà mấy thằng kia tận khu K300, khốn, chúng nó có hiền đâu!

– Tao biết rồi, tao đang gọi mấy đứa về, chúng nó tập trung hết rồi đây!

– Ok, tao ra liền, à mà quên ...

– Biết biết, khỏi nói, hàng nóng chứ gì!

— o0o —

Con đường đen đặc và mịt mù mưa, những căn nhà tối tăm u ám, các cây cột lạnh giá, vài bóng người hí hục chạy.

Long quẹo nhanh vào một khúc cua, mái tóc mượt mà của hắn nay tung toé màu đỏ. Nét mặt hắn lên tia giận dữ đến điên người – cái ánh mắt của loài dã thú khi mà bị bức đến đường cùng – cái ánh mắt mà mọi thứ trong đó đều bị đốt thành tro, tan ra thành hàng ngàn, hàng vạn mảnh nhỏ li ti ...

– Chó má! Sói mày đâu rồi, có nhà không ... – Long đập thật mạnh vào cánh cửa màu đồng dày cui. Nom lực mạnh đến nỗi làm nó run lên bần bật.

– ...

– Mẹ cha mày, Sói, SÓI ...!

– Rồi rồi, tao đây, tao đây!

Cánh cửa màu nâu đồng khẽ mở ra, Sói hình như còn ngủ, thật khó hiểu, nếu ngủ bây giờ thì quả là sớm chán, nhưng nếu nói là ngủ trưa đến bây giờ thì thật là kì lạ. Mái tóc hắn dựng lên một cách cưỡng ép, rồi nùì và khô như một đồng rơm không hơn không kém. Khuôn mặt vẫn còn hằn lên những nếp nhăn do đè lên gối. Sói mặc độc mỗi cái quần đùi. Dưới ánh sáng vàng vọt hắt ra từ trong nhà, làn da trắng xanh xao của hắn nổi lên như ánh đèn neon, trên tay chỉ chút sẹo, mà đoán rằng chỉ có thể là dấu tẩy xăm. Con người ấy xộc lên cái chất lưu manh nặng mùi đến ai cũng có thể nhận ra.

– Mày sao thế – Hắn nhìn Long một cách nghi ngại.

– Có thằng chó điên nó chơi tao – Long đập mạnh vào tường, giọng nói chát chúa chút bất mãn.

– Chà chà, nó dám đụng đến anh Long sao?

– Mẹ kiếp, mày thấy tao thế nào không – Phải, nhìn Long bây giờ phải nói là ”bét nhè” đúng y khuôn nghĩa của cái từ ấy, trông hắn thật thảm thương và bèo nhèo.

- Rồi, Ok, nó đâu rồi?
- Lòng vòng khu này, tao cắt đuôi được, nên chạy qua đây.
- Ôi, thật là tốt, tụi tao ở đây đủ cả, hên cho mày đấy, đi liền không?
- Tao sẽ cảm ơn sau! Năm xị.
- Nhớ đấy.

Đoạn Sói đóng cửa lại. Lát sau, hấn dẫn theo 6,7 tên du côn phóng ra đường mưa.

— oOo —

Tuấn chạy trong màn mưa, lòng hấn cào cào vun vút bao nhiêu là cảm giận cùng phần uất. Hấn phải xé xác thằng khốn Long ra hoặc đâm cho nó một nhát toi đời thì may ra người hấn mới thông thả được đôi chút. Trời à, hấn không muốn tin mọi thứ ...

Tuấn nhớ lại chiều này ...

Khi đã lòi được Nhật vào xe, hấn mới thấy bắt đầu bất an. Nó ngồi yên đó, không nói một tiếng gì. Nước mưa chạy nhẹ nhàng trên gò má trắng. Nhật cứ nhìn mãi ra tấm kính xe và màn mưa. Đôi mắt nó thăm lại, mông lung và xa xăm. Hấn không hiểu nó. Đột nhiên là thế, tự trong thâm tâm mình – khi đã đối diện, khi đã nhìn vào đôi mắt cậu con trai ấy, rõ ràng hấn không hiểu một tí gì, tất cả quá mơ hồ, quá lớn lao, quá bí ẩn. Đôi mắt ấy không cho hấn một tí ánh sáng hay một sự hiểu biết nào – không một tí. Nhợt nhạt dưới màn mưa, Tuấn khê thấy những ngón tay nhỏ nhoi của nó bấu chặt lại. Vụng về, hấn tính chạm vào những ngón tay ấy, nhưng sự bất lực tìm trong đôi mắt vô hồn ấy một nhịp đồng cảm con hoàn toàn không tồn tại khiến hấn trù lại. Người trước mặt ắt đã trải qua một phen bão tố. Hấn chắc thế, và lẩn quá nhiều tâm sự – hấn chắc thế. Đôi con ngươi túng quăn ấy chạn chứa một nỗi niềm u uất – hấn chắc thế. Vậy mà hấn vẫn không thể làm gì, không thể chia sẻ gì, không biết cả cái quái gì đang làm nó choáng váng, chìm nó vào một bể nước lạnh giá mênh mông.

Vậy thì làm sao mà ôm nó được, làm sao thủ thủ cùng nó được, làm sao giúp nó được. Hấn bất lực vậy sao?

Có thể là cách biệt tuổi tác? Đột ngột nhỉ, có phải là những gì mà người ta lên đại học học được khác xa cấp 3, không chỉ ở những bài vở cao cấp, chuyên môn mà còn về những biến động của biển đời? Đột ngột, hấn thấy khoảng cách của một, hai năm... Dù nhỏ nhoi nhưng vẫn rất khác biệt.

Đi vào phòng, Tuấn thấy mình bắt đầu hoang mang. Nhật như một cái xác biết thở vậy. Nó không thêm cử động lấy một cái, kể cả là cơ mặt. Người nó lạnh dần, lúc chạm vào, hấn cứ ngỡ là đang chạm vào một cái tủ đá chứ không phải da thịt.

– Nhật chờ ... Tuấn ...

Hấn không gọi nó là “nhóc” nữa! Hấn không dám. Gọi tên nghe có vẻ kì kì, nhưng ngay lúc này gọi ” nhóc” còn có vẻ kì hơn. Tuấn không biết trong người mình đang có cái quái gì diễn ra, mọi thứ rồi bồng bong lên như đánh bơ thành kem vậy, bùi nhùi và bùi nhùi.

Việc quan trọng là làm cho nó ấm hơn một tí và có một chút gì đó trong bụng. Nghĩ thế, hấn xuống bếp bắt tí cháo và làm một ly sữa nóng.

Khi Tuấn quay lại thì Nhật đã nằm xuống sàn. Bộ quần áo của nó rỉ nước xuống nền nhà rồi chảy tràn lên lảng.

– Không tự thay đồ sao? Muốn cho chết vì lạnh à ...Diên tiết, hấn lòi phịch nó dậy, mặc cho rõ ràng là nó đang vật vờ ra. Mở tung cánh cửa tủ quần áo gần đó một cách mạnh bạo nhất có thể, Tuấn lôi ra một cái áo tay dài to tướng và một cái quần đùi mới.

– Nào thay vào ...

Nó vẫn ngồi yên như phỗng, đôi mắt mông lung nhìn hấn ...

– Thay vào đi ... anh năn nĩ đấy!

Một chút gì đó người lớn len vào được giọng nói của hắn, khiến hắn tự tin lên. Nói rồi, Tuấn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

– CHẾT TIẾT ... cậu muốn chết vì lạnh thật sao?

Không thể tin là khi trở vào thì Nhật vẫn ngồi ở đó. Bộ quần áo ướt vẫn cứ rơi rớt nước lên sàn nhà.

– CẬU THAY NGAY CHO TÔI ...

Giận dữ, máu nóng đầu đó cứ tràn về liên tiếp trên đỉnh đầu hắn và bật ra nơi miệng. Tuấn ngồi xuống, kéo nó sát lại thật mạnh bạo, rồi lột phăng cái áo ướt chèm nhẹp của nó ra, tay với một cái khăn bông màu trắng. Thật nhẹ nhàng, hắn lau từng phần trên cái cơ thể lạnh giá này ...

– Nay, cậu làm sao mà đi dưới mưa thế – Vẫn tiếp tục công việc lau khô, Tuấn khẽ khàng hỏi ...

– ...

– Không nói cũng được, chắc cậu còn giận về chuyện lần trước. Cho tôi xin lỗi nhé.

– ...

Tuấn nâng mặt Nhật lên. Để cho nó có thể nhìn hắn, đôi mắt mông quạnh ấy bắt gặp một đôi mắt khác, cũng xa xôi và đơn độc, dần trải mà chờ đợi. Có gì đó khiến nó liên tưởng đến pha lê rơi – vỡ vụn. Tâm trí nó phần nào bình yên lại được và tập trung vào đôi mắt hắn.Đột nhiên, Nhật thấy hắn không phải là một thằng nhóc cấp 3, tuổi tác không còn là vướng bận gì cả, dù là nhỏ nhất. Nó tìm đâu đó trong đôi mắt đen tròn ấy sự cứng rắn và vững trãi. Đôi mắt ấy như có cái khung sườn làm từ sự che chở vậy, có chút gì đó khiến nó mong muốn được dựa vào, một chút gì đó ấm cúng ...

– Chỉ là cãi nhau thôi – Nó khẽ thở dài, khi nói ra được, tâm hồn con người ta trút đi vài kí khó chịu.

– Với tụi trong nhà ấy hả – Hắn vịn về lên phân thân tại nó thật nhẹ nhàng...

– Uhm ...

– Về vấn đề gì – Những ngón tay ấm áp của hắn chạy dài trên gò má nồm nà, thật nhẹ nhàng và từ tốn ...

– Tình dục, làm tình!– Lớn lao vậy sao – Tuấn dùng ngón cái chạm nhẹ vào cặp môi mềm của nó. Ưỡn ướt và ngất ngây.

– Phải, chuyện đó thật khó khăn ...

– Sao thế? – Hắn tiếp tục vịn về gò má nó như một thứ quý giá dễ vỡ nào đó ...

– Đây không phải là chuyện giỡn chơi ...

– Thì đã sao – Hắn dịu dàng nhìn nó, lần này bàn tay Tuấn vút nhẹ lên mái tóc sũng nước.

– Không lẽ cứ thế là lên giường? Đừng có xem nó như một đêm là đã qua chứ!

– Nhưng những cậu ấy có phải một đêm là đã qua chứ – Nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng, Tuấn áp làn môi mình lên gò má ấy.

– Không, chúng nó không bao giờ ...

– Vậy là ổn rồi ...

Hắn ôm lấy nó, bàn tay vuốt nhẹ lên tấm lưng đang run lên bần bật. Dại quá, đúng là con nít, hắn không ngờ chỉ vì một chuyện cỡn con như thế mà nó lại hoang mang đến thế này. Cứ tưởng rằng, mọi thứ phải rõ ràng cho nó từ lâu lắm rồi chứ ...

Bàn tay Tuấn xiết chặt Nhật hơn nữa. Rồi môi hắn chạm vào môi nó. Cái cảm giác ấm nóng và ướt ướt này thật tuyệt, như thể có gì đó đang tan chảy trong khuôn miệng hắn vậy. Mọi thứ đang lồi cuốn hắn, nó là của hắn. Bàn tay Tuấn chạy dài xuống bắp chân rồi xuống tới ...

– KHÔNG ...

Nhật vùng vẫy thật mạnh và bắn ra góc nhà. Gương mặt nó thoáng tối xầm lại xong lại dần trải và xa xầm. Một khoảng tối đang dần trở lại, mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

– Đứng!

– Sao thế, nhóc sao thế?

Tuấn chạy đến ôm choang lấy Nhật. Nó càng vùng vẫy mạnh hơn và gần như hét toáng lên.

–đứng ... đứng mà ... ĐỪNG MÀ, BỎ TÔI RA ...

– Bình tĩnh!– Đứng có ép tôi trải qua những chuyện như thế này... lần nào nữa!

– Lần nào ...

– ...

– Vậy là ...

– ...

– Vậy là trước đây ...

– ...

– ... Có chuyện gì à – Người Tuấn giật lên, những cơ mặt rung động như sóng nước.

– Phải ... – Gương mặt nó nhắm nhúm theo từng con chữ, biến dạng một cách thảm thương.

– NÓI ...

– Không phải chuyện của anh – Nó xô hẳn ra và tìm cách chạy đến cánh cửa.

Nhưng hắn vẫn nhanh hơn một bước, đã kịp túm lại và khoá giữ chặt bả vai nó. Ánh mắt hai người chạm nhau.– ĐẢ BẢO NÓI – Ánh nhìn hắn dữ tợn, sâu thẳm, một niềm lo lắng dân trào nuốt trửng tâm trí nó. Không thể phản kháng khuôn thép của tia nhìn ấy. Tia nhìn run lên từng cơn ...

– ...

– ...

– ...

– ...

– ...

– NÓI ...

– ...

– NÓI– Lần đó ...

—o0o—

– Rồi nói cho tao nghe, MỌI CHUYỆN ngay – Hiếu quát tháo âm ỹ, nó thấy mọi thứ mù tịt và khó khăn!

Một phút yên lặng, Huy biết nó nên giải quyết chuyện này, đã đủ rộng để không còn che đậy được nữa!

– Đây Hiếu, mày còn nhớ ...Lần đó là Long quen Bảo. Tụi chúng nó gặp nhau được vài lần rồi a lê hấp cho một mối tình chóng vánh. Lúc ấy bản mặt xấu xa của Long vẫn chưa được phơi bày. Đối với chúng nó, Long quả là một công tử đẹp trai và sành điệu. Hắn lúc nào cũng ăn nói hoà nhã và đa phần cao cấp. Một tuần Long gặp Bảo không nhiều, vì mối quan hệ yêu đương chỉ khởi đầu và nê nếp cho một tình cảm trong sáng. Cứ độ cuối tuần Long mới gặp Bảo để dẫn đi đâu đó hàn huyên.

Hôm đó là thứ bảy, cũng là một ngày nhiều mưa và đen đúa như chính ngày hôm nay. Trời không lộ nổi một đốm sáng của vầng thái dương. Bảo vắng nhà, vì bận vài công chuyện với Hiếu, Huy đã đi tập thể

dục, nhà chỉ còn mỗi Nhật. Thế là Long đến. Hắn đã đến đây nhiều lần, và vì quá quen mặt, Nhật đã mời hắn vào.

Tính tình những con sâu chúng nó khá thoáng mà thời tiết đất Sài thành thì nóng quanh năm, thế nên, khi ở nhà chúng nó vẫn vô tư ăn mặc không ý tứ một chút nào. Và hôm nay vẫn thế, khi tiếp Long, Nhật cũng chỉ hững hờ trông đại một cái áo ngủ màu trắng mỏng tanh và một cái quần đùi cũn cỡn. Cứ ngây thơ phờ ra hết những đường dài trắng trẻo hồng hào hiếm có của mình.

Thế là máu hắn nổi lên. Máu cái tên vô lại ấy lại nổi lên. Thật sự chúng vẫn thường xuyên nổi lên hằng ngày vì hàng tá phim khiêu \*\*\*, nhưng lần này khác, vì có những kích thích mà tận mắt thấy sẽ khác xa với chỉ là một màn hình ươn ẹo. Dòng máu hắn đã ám quá nhiều thứ, thế nên khi chúng sống lại thì đồng nghĩa với việc lồi theo hàng tá thứ ngọc quây trở lại. Trong cái trí não nhỏ nhoi vốn mớ mớ từ lâu ấy, những tế bào thần kinh tà đạo dần hình thành một ý niệm thôi thúc, từng chút một, từng chút một gặm dần đi ý thức vốn bé tí teo để giải phóng hoàn toàn bản năng dâm tiện sẵn có. Hai mắt Long toé lên bởi những hình ảnh dục vọng. Máu hắn đang thôi thúc hắn. Niềm hưng phấn đang thôi thúc hắn. Dục vọng đang kêu gào trong từng sợi cơ của hắn. Hơi thở Long dồn dập và đứt quãng, hắn chăm chú ngắm nghía con mồi của mình. Ôi, sao mà nó thơm tho thế, trắng trẻo thế, ngon thế ...

Rồi Nhật khẽ nhìn hắn. Thoáng nó thấy sống lưng mình thật lạnh, một cái lạnh tàn nhẫn và đáng sợ. Đôi con ngươi ấy to tròn và đen đúa đến kinh tởm. Trong đó có nét gì đó hân hoan, cái sự sung sướng khi chuẩn bị đạt được một cái gì đó. Nhưng rõ ràng không đường hoàng, niềm hân hoan ấy không bộc lộ trực tiếp, một niềm hân hoan ngầm – hân hoan của ẩn ý – một sự dấu diếm và man dại. Niềm hân hoan của loài dã thú, một thứ gì đó mà niềm vui không lấy sang được xung quanh – chúng làm mọi thứ sợ – một niềm hân hoan làm người ta sợ – thú vui của thể xác.

Rất nhanh...Nhật nhận ra ngay. Những gì đang diễn ra trong tròng mắt đen đúa ấy, trong bộ óc kinh tởm ấy. Gương mặt nó biến sắc lại, cổ họng nó khô khốc can ngăn một tiếng thét chói tai. Nó lùi thật nhanh vào tường, xê ra cái vật thể ám mùi ấy càng xa càng tốt. Ước gì những bức tường trống trải kia biến mất, nó có thể chạy đi thật mau, thật xa, thật nhanh ...

Nhưng, vẫn là căn nhà vắng người. Nó chỉ có một mình. Dòng máu đen đúa đang tràn lên trong huyết quản hắn như một đợt sóng thần. Toàn bộ ý thức của hắn nay tan ra như nước và trôi tuột về một nơi nào đó. Long không còn biết gì nữa, hắn không còn nhớ hắn đang là giả một người tốt, càng không nhớ hắn đang quen Bảo, hoặc là hắn đang làm cái quái gì ... Hắn chỉ muốn và hắn cần ...

...

...

...

Lúc Huy về nhà thì Long đã đi rồi. Căn phòng tối om và im ắng. Tiếng mưa là những gì duy nhất còn sót lại trong một không gian trống vắng. Huy nhìn thấy những mảnh quần áo vung vãi trên sàn nhà. Nhật nằm đó, nó không khóc, đôi mắt thần thờ của nó nhìn vào bóng đêm, đồng hoá vào màu đen nguyên chất ấy. – Na... này ... sao... thế Nhật .... sao mà không ... mặc ... gì ...m... mà nằm đây ...

– Bị hiếp \*\*\*!

– ...

– ...

– Đùa hoài ...

Huy tiến gần lại nhìn Nhật. Trên bộ ngực trắng trẻo chỉ chít những vết sướt nhỏ còn máu ...

– Vậy ... vậy ...

– Tao đi tắm.

Nó gượng dậy chậm chạp và khô khốc như một con rôbốt cũ kĩ với những khớp động rỉ sét rồi lững thững bước vào nhà tắm.

– Đừng há hốc mồm như thế, tao không sao đâu ...

Cạch – Tiếng cửa nhà tắm đóng lại. Rất nhẹ nhưng trong một khung cảnh đen đặc thế này, nó lạnh lạnh sắc nhọn như con dao mài trên đá.

– Ai thế?

– Long.

– ...

– Ngủ đi, tao ổn..

– Này ...

Tạch tạch ... tiếng nước vòi sen tí tách chảy. Đứng bên ngoài, Huy nhìn mãi vào cái cửa nhà tắm đang hắt hiu ra thứ ánh sáng trắng tạo hình thành một quang sáng dưới nền nhà. Một quang sáng mập mờ. Mắt Huy mờ lại, mờ lại ... đau thế?

Còn Nhật thì sao? Nó còn bình tĩnh, nó không khóc, nó hoàn toàn không hoảng loạn, nó đi tắm được ...

Tiếng khạc nhỏ, ỏi mũi nghe loáng thoáng xen trong âm vọng của các tia nước rớt xuống nền nhà. Mọi thứ rồi sẽ trôi tuột xuống một cái lỗ đen ngòm như khi ta đi đại tiện? Nhật lại ỏi lần nữa, thật kinh tởm. Phải thật kinh tởm. Tởm lợm, bần thiếu, cực kì bần thiếu. Nghĩ đến là nó nôn ọe ra hết. Tởm thật.

– TẠI SAO CHÚNG MÀY KHÔNG NÓI CHO TAO BIẾT?

– Nói? Làm sao nói?

Huy trả lời ngay, gần như là đã chuẩn bị trước câu trả lời. Phải, làm sao nói? Cả Bảo cũng không biết. Sau ngày hôm đó Long vẫn qua lại đều đều, nhưng toàn lúc có Bảo. Hắn không hề sợ gì. Vì cùng lắm hắn sẽ chia tay Bảo, thế thôi, mà mọi chuyện không có gì hết. Huy chỉ còn biết cách khuyên bảo Bảo bỏ tên ấy, chỉ ra những tính xấu, mặc nhiên không dă động gì đến chuyện ấy ... cho đến hôm nay ...

– Nhưng ...

– Này, mấy ông còn đứng đây à – Con Thơ thỉnh linh xuất hiện, dưới màn mưa, mái tóc của nó ướt nhẹp và dính chặt vào nhau, đôi mắt nó khê loé lên vài tia lo lắng lẫn một thứ lửa giận dữ gì đó rất khủng khiếp.

– Cẩn thận đấy – Xuân Tú tiến sát lại bên con Thơ. Sau lưng nó là đám đệ chừng 15 người tất cả đều ngoài hai mươi và phùng phùng sát khí.

– Tú, đi thôi, tao thấy không ổn tí nào, con ” Bông sắt ” nó báo, khu này của lão Sói, Sói đầu bạc đấy!

– Chết, nhanh lên, không ổn đâu ...

– Gì thế Thơ, chuyện gì thế – Hiếu lo âu hỏi, nó thấy mọi thứ không có vẻ gì là sáng sủa ...

– Chạy tìm ông Tuấn ngay, thằng Long không phải là hiền, mà khu này toàn bạn của hắn. Lẹ lên ...

– Còn mấy người này?

– Đây là bạn thân của em, tên Tú, còn mấy người kia nói chung là người nhà. Nhanh lên nào ...

Nói rồi mọi thứ bắt đầu chạy, một cuộc rượt đuổi vòng vèo...

Cả đám cùng chạy. Trong màn mưa của khu chung cư vắng, hàng tá người hỗn hển búa đi mọi hướng.

– Vậy hôm đó mọi thứ chỉ như thế à – Hiếu gần như không chấp nhận một sự thật đơn giản như thế. Nó hiểu Nhật mà.

– Không, không phải ... – Huy thở thật chậm, đôi mắt nó thoáng chút long lanh của nước.

Khi Nhật ra khỏi phòng tắm, mọi thứ có vẻ sóng sánh lại nhiều. Huy gục người trên ghế, mái tóc nó phủ cả đôi mắt.

– Mày trông còn có vẻ không khỏe hơn tao. Kì lạ thật – Nhật thần thờ.

- Mày sao thế?
- Tao ổn, không có gì đâu ...
- Nhưng ... – nhưng nó mới là người vừa bị ... Không phải mọi chuyện chỉ có thể là xong được. Nghiêm trọng! Mọi thứ rất rất nghiêm trọng!
- Khởi báo thằng Hiếu và thằng Bảo... – Dường như Nhật đọc được tất tần tật mọi tâm tư của thằng Huy, nó bịt miệng thằng này trước khi Huy có thể lên tiếng gì.
- Không được ...
- Mày có cái tính đàn bà của Hiếu hồi nào thế? Còn thằng Bảo sẽ cảm thấy ra sao? Nó luôn thụ động mà ...
- Phải..., nhưng mà ... – Huy không thể dễ như thế, không thể cho qua như thế, mọi người cần biết, để làm gì à? Để giải quyết chuyện này. Đã nói rồi, mọi thứ nghiêm trọng. Nó muốn phát điên lên đây này mà thằng Nhật thì cứ như thế. Nó không thấy mọi chuyện thế nào sao, mà nó là người trải qua, nó phải ... phải ...
- Tao hút nhá. Thằng Leo bữa bãi thế cũng có cái hay – Nhật với một bao thuốc lá nheo nhóc lại dưới gầm bàn ám bụi, rồi rút ra một điếu.
- Mày biết hút?
- Mày thôi nghĩ đũa nào cũng hiền đi. Chúng nó lớn rồi. Chúng nó có nhiều bí mật hơn mày tưởng đấy. Cả mày cũng có phải không?
- ... – Đôi mắt Huy khê khàng lảng động và sụp lại. Một sự ngạc nhiên bao trùm nó, chấp nhận nữa và không bằng lòng. Nhiều, mọi thứ hỗn độn và rối rem, tâm hồn tất cả mọi đũa đã không còn dư một khoảng trống sạch sẽ nào. Mọi thứ đã bước qua thời kì trắng trẻo tinh khôi của nó.
- Phải không – Nhật giương đôi mắt hờ hững hỏi. Nó biết câu trả lời rồi.
- Tao cũng hút thuốc. Thằng Leo chỉ đấy... – Huy đành thở dài chấp nhận. Phải, chính nó cũng có, nhiều nữa là ...
- Thằng Hiếu cũng biết, chả biết Bảo thì sao nhỉ ...
- Thằng này làm anh cả mà vậy đó! Không biết giờ mà còn ở đây thì mọi thứ sẽ ban hành thế nào ... – Huy thoáng thấy một chút không khí trong cuốn họng mình.– Nhưng có nó thì dễ giải quyết hơn ...
- Phải, mọi thứ, chuyện này sẽ ...– Thôi bỏ đi ... – Nhật thở dài.
- Mà ...
- Không lẽ tao phải khốn khổ vật vã như trên phim thì mới coi là ổn.
- Mày biết tao muốn nói gì mà. Mày không ...
- Hút không ... – Nhật kết thúc câu nói. Thuốc vẫn là thứ làm người ta bình tâm lại tốt nhất.– Hút ...
- Mọi thứ nên bỏ đi. Tao không muốn thằng Bảo phải khổ. Nó mà biết thì nó lại tự trách mình – Nhật rít một hơi thuốc thật mạnh rồi thông thả nói. Nó đã suy nghĩ rất kĩ.
- Nhưng không lẽ để mặc nó cho thằng chó kia?
- Không, thằng đó còn xuất hiện. Tao nghĩ hẳn biết tao không khai ra chuyện này, mà có khai cùng lắm thì hẳn chia tay Bảo thôi. Có làm gì được. Thế nên hẳn sẽ vẫn cứ dung dăng dung dề ...
- Mày tính tìm và thuyết phục thằng Bảo rằng hẳn là một tay sở khanh à?
- Mày đừng có xem thường Bảo, nó biết giữ mình với mấy loại người này lắm...
- Sau tất cả chuyện này ...
- Không, nó biết ở nơi đông người, không bao giờ để chỉ có hai người trong một phòng vắng ...
- Nhưng ...

- Tao và mày sẽ lột mặt nạ của hắn cho Bảo biết. Nhanh thôi.
- Không, ý tao là mày thật sự không cho chúng nó biết?
- Phải.
- Có thể đó mà tốt – Vậy là Nhật đã suy nghĩ kỹ, Huy chỉ biết nghe theo. Nó đành đánh thượt một cái, rồi thẳng bạn nó sẽ đi về đâu?
- Tao buồn ngủ rồi. Tao ôm mày được chứ.
- Lại đây. Ngủ đi... – Ôm Nhật vào lòng, Huy mới thấy nơi ngực mình ướt ướt, ra thẳng này cũng không phải là người máy. Nó vẫn chỉ là một con người.
- Tao ước gì mọi thứ sẽ khác ... – Nhật rúc sâu vào lòng Huy hơn.
- Rồi sẽ khác mà ...
- Tao cũng ước Leo nó ở đây ...
- Nó vẫn ở đây mà, mày vẫn đang học hư theo nó chứ đâu ...
- Tao mệt lắm ...
- Tao biết mà, ngủ đi ...
- ...
- ...
- ...
- ...
- Khổ thật ... – Thế là Huy khóc.
- Ra là thế ... – Hiếu cũng nắm bắt được phần nào. Tâm trạng nó lại mông lung và quẩn quại.
- Thế nên hôm bữa nó kích động khi nghe việc lên giường của tụi bây. Nó suy nghĩ khác về chuyện này...
- Bảo biết bao lâu rồi.
- Giờ nó mới biết ấy chứ...
- Giờ!!!
- BẢO – Một cái gì hoảng hốt bùng lên trong não Hiếu, nó quay đầu lại.

Bảo không có đây. Tụi nó mãi chạy mà không để ý, từ ngay lúc đầu di chuyển, Bảo mãi đứng. Mắt nó tan vỡ, tâm hồn nó tan vỡ. Cuộc đời ám lại màu đen rộng như bầu trời.

Trái tim nó nghẹn lại, một cái gì đó vỡ ra. Người nó biến thành hàng ngàn mảnh!

Tất cả đều tại nó sao?

Lần nào cũng thế. Mọi thứ đều thế! Bộ nó không phải là người sao? Bộ nó là con đũa sống dai hay sao mà mọi thứ đều nhắm đầu nó bổ lên. Rồi mở ra trước mắt nó là đêm thật dài....Hãy thử xen vào mối đau của một cậu bé – nhiều thật nhiều....

## 14. Chương 14: Bảo Và Tình Yêu

— oOo —

Bảo là đứa hiền nhất trong bốn đứa. Chính ra nó là người bị động nhất. Nó thường không chủ động làm cái gì – mọi việc – kể cả chuyện yêu. Nó thích được hằn bết nhẹ nhàng lên giường, tắt đèn neon và vặn đèn ngủ. Nói chung, suy nghĩ của nó là phụ thuộc, bản thân nó tự khi nào đã cho rằng, mấy chuyện tự động ấy là dĩ nhiên. Cũng như thế trong chuyện yêu, công việc của nó chỉ là phó mặc cho cảm giác.

Nó thích được hấn yêu, thích đến điên lên được. Nó yêu hấn. Cái này là chắc chắn, nhưng nó không thể diễn tả điều đó bằng hành động. Nó không thể nào nói cho hấn biết rằng rõ ràng là nó muốn hấn. Khi đã yên vị trên giường, Bảo để cho bàn tay hấn chạm vào ngực mình, chạy tròn trên đầu nhũ và lần xuống háng. Nó chỉ khẽ thở hoặc bật lên vài tiếng rên khẽ. Rồi hấn sẽ cỡi phẳng những mảnh vải khó chịu trên người nó ra. Bảo nằm im.

Mặc cho cảm xúc dâng trào. Lưỡi hấn ngấu nghiêng mút và lê xuống bóp đùi nó. Lâu lâu lại ngậm luôn cả khối thịt nóng hổi. Bàn tay hấn vôn về cái túi nhỏ. Và mũi thì cứ hít lấy hít để cái mùi thơm của trời này.

Rồi hấn ôm nó – cuồng nhiệt và nóng bỏng. Nó siết chặt cái sự cương cứng này, nhưng chỉ như một khối gỗ đang được yêu. Cuộc mây mưa chỉ có một người chủ trì, trông mạnh mẽ và cuồng bạo, xong như người ta hay nói ... thiếu lửa.

Bảo là một con người nhu nhược chứ không phải thứ thất bại. Nó biết cách ve vãn hấn ấy chứ. Đơn giản mà.

Nó muốn hấn cũng có cái cảm giác phát nổ vì sung sướng ấy chứ ... nhưng giống như lâu ngày không dùng, mọi thứ dần nhạt nhòa...

—o0o—

Bảo là một sự bào chữa. Nó không phải là bị can, càng không phải là phiên toà. Nó không phải là nguyên cáo, hay luật sư. Nó chỉ là lời bào chữa.

Nó nghĩ nhiều về nó, về những bằng chứng mờ nhạt và không có thật. Thế nên sự bào chữa của nó là một sự dối trá. Bảo căm ghét sự dối trá, nhưng nó là sự bào chữa cho những dối trá xung quanh nó. Cuối cùng, nó trở thành một vết lõm thua cuộc. Một lời bào chữa cho một vụ kiện thất bại.

Nó sẽ không nói về Long. Vì chẳng có gì để nói về hấn. Nó cũng không nói về nó. Vì nó chỉ là một lí do.

Nó tiếc cho Nhật. Lỗi là của nó.

Nó đã không tin đây lại là lỗi của nó. Mà tất cả thật sự là lỗi của nó, mỗi cuộc tình của nó, mỗi hạnh phúc của nó là một lần vết cho một người. Nó giống như lý do tạo ra mọi thứ – phải, chính nó, nó đẩy.

Và Hùng là vụ án huy hoàng của nó.

Bảo sẽ không nói về đêm đầu tiên gặp gỡ. Mọi thứ rất rõ ràng trong nó, mọi thứ, đến những đường nét vương vức của căn nhà, sự mềm mại của vải vóc hay thoang thoảng mùi tulip.

Nó sẽ không nói. Vì tất cả như là một tuyệt tác của tiềm thức, mà tuyệt tác là mỹ nữ – không thể phô ra quá nhiều. Đối với nó bức tranh ấy quá đẹp và lớn lao, Bảo chỉ muốn phủ màu đen lên trên đó – để giữ lại “tất cả” mọi thứ – mọi thứ của nó chỉ là như thế.

—o0o—

Đó là đêm sau ngày đầu tiên ...

Sáng hôm sau là một sáng bình yên. Đến tiết trời cũng không còn ngang ngạnh như một tiểu thư đồng đánh mọi ngày. Nắng đã lành, gió đã lành, mọi thứ đã lành lại rồi. Phủ mình trong chăn, nó ôm cho mình một niềm sung sướng quá lớn. Niềm sung sướng của nó mang tên là Hùng.

Đôi bàn tay và tấm thân hấn soi ắm cho làn da mỏng manh của nó qua quá nhiều đêm lạnh lẽo. Tình yêu của nó đến nhanh quá, nhanh đến khó tin. Như thể tình yêu đã vồ lấy nó và nhai ngấu nghiến. Mặc, nó cam tâm chết vì tình yêu. Vì cái chết này quả là ngọt ngào – nơi đây là thiên đường. Lý tưởng của Bảo đó giờ là sẽ chết trên thiên đường – nó đã mơ về một cái chết vì tình – một Romeo và Juliet.

Xa vời nhỉ – nó nghĩ. Mông lung một hồi Bảo mới nhận ra rằng Hùng đã dậy từ lúc nào, hấn đang nhìn nó, ánh mắt có nét gì đó như thể ” không tin được đây là sự thật”.

– Vậy mọi thứ sẽ là gì? – Hấn đặt tay lên môi nó.

– Nhanh quá phải không – Nó máy móc hỏi lại. – Không – Rồi hấn đáp và kèm theo một nụ hôn....

Những ngày sau đó là những ngày thật hạnh phúc. Mỗi ngày mới là nó dậy thật sớm, như thế, mặt trời cũng là một đối thủ. Nó đánh răng và vệ sinh nhanh thật nhanh rồi lao xuống bếp. Bảo cứ thế. Khi sớm vẫn là một màu sáng nhạt phết qua loa trên nền trời xanh thẳm, khu bếp nhà đã dậy mùi hương. Nó nấu cơm và làm vài thứ bánh bông lan. Thật ra thì Bảo chẳng biết nấu nướng gì, nó cũng chưa bao giờ phải lặn vào bếp. Chỉ là từ dạo này, bỗng nhiên lại có một niềm hứng thú kì lạ đến món ăn, nó muốn nấu thật nhiều, thế là nó nấu. Mà từ từ lại nhận ra được, thật sự nó hoàn toàn có năng khiếu, nó học rất nhanh và làm rất ngon – Hùng thích lắm.

Sau khi làm xong cơm sáng, Bảo hồi hả chuẩn bị bài vở lên giảng đường, nó đã hẹn Hùng tại một quán cafe rất xinh tên "In front of". Một quán cafe rất lạ, ở đây toàn những dù và dù, \*\*\*g đèn nữa. Không gian xen lẫn vài kiểu phong thủy Trung Hoa – đèn kéo quân và những con rối nhỏ treo rải rác dưới các ban công. Khuôn viên là những ngọn đèn đá và một vài đường dài lát sỏi dài hun hút theo kiểu Nhật Bản. Ngồi từ đây, nó có thể nhìn thấy mặt trời chen mình hồng hào qua các kẽ mây.

Nhấp nhồm một hồi, từ xa xa, nó sung sướng nhận ra cái áo trắng của hấn với khuôn mặt còn đang ngái ngủ.

- Hôm qua về mấy giờ?
- Tận hai giờ sáng!
- Làm gì mà phải dày đoạ thân xác dữ vậy?
- Công việc mà, phải chịu thôi.
- Không làm cái khác được à?
- Ứng lương trước rồi.
- Bao lâu?
- Ba tháng.
- Vậy sau ba tháng kiếm công việc mới được không?
- Được.
- Vậy thì ngoan lắm
- ...

Hấn lại gọi một tách cafe đen cho hấn và một cafe sữa cho nó. Rồi Bảo lôi linh khỉnh ra hai phần breakfast to đùng, ngon lành. Trứng trộn cùng salad rau quả, bông lan vị quế và đào đường.

...

Chiều,

Khi nó mới bước ra khỏi cổng đại học Ngoại Thương đã thấy hấn đứng khoanh tay lại đợi rồi. Hùng chờ nó đi loang quanh hóng mát và ăn tại một quán ven đường nào đó. Chúng nó có thể đi uống cafe, đi lòng vòng trong những ngã đường đông đúc của Sài Gòn, lạng vào một hiệu sách hay dung dăng cười đùa ăn uống trên một phố lẩu. Hoặc cũng có thể là vào một tiệm phim và thuê một bộ phim ăn khách bom tấn mới ra mà mang về nhà vừa ôm ấp, vừa xem.

Nhắc đến chuyện ôm ấp, Bảo nghĩ ngay đến chuyện đấy. Từ dạo gần đây, nó thích được tha thẩn ngoài thế giới bao la hơn là bó buộc mình trần truồng trên giường ngủ. Bảo học cách từ chối và chỉ chiều chuộng khi quá cần thiết.

...

Đó cũng là một tối thứ sáu, gió thật lạnh và đều hiu. Bảo nằm dài trên ghế và ngó ra màn mưa, nó không thật sự chú tâm đến nội dung phim, mặc dù theo mọi người đều cho rằng đây là một phim hay. Nó nghe tiếng mưa rơi, nhỏ hơn âm thanh từ cái ti vi nhưng rõ ràng và dễ hiểu hơn những tiếng \*\*\*g tiếng lạnh giá. Chúng nhẹ nhàng tí tách bắn bong bóc vào cửa sổ, nghe lạ lùng lắm. Bên ngoài ắt là lạnh, Bảo chỉ nhìn

được quầng sáng lu mờ của một ánh đèn cao áp in xuống mặt đường đang đầy lên bởi nước. Chúng lỏng lách và sâu, như thể đáy một không giác đang mở ra kết nối với thực tại – mà ánh đèn đường như là một cái ” Khoá cảng ” [ một vật được phù phép để đưa người ta từ nơi này đến nơi khác – Harry Potter ] – nó chỉ biết dùng từ ấy của thế giới phù thủy để diễn tả ra cái thứ rạng rỡ kia. Hoặc có thể đó chính là khoá cảng và thế giới phù thủy thật sự tồn tại.

Bảo lại nhìn lên trần nhà. Trần nhà màu trắng, bóng đèn neon sáng chói làm nó khê nhúu mày, rồi Bảo quay nhìn lên bức tường đối diện, đồng hồ vừa điểm chuông báo bảy giờ. Một cái đồng hồ quả lắc bằng gỗ, nó có vẻ là đồ cổ, vì những đường nét đã rất cũ kỹ, mặc dù thế, mọi người khi nhìn vào đều có thể cảm nhận ra là nó vẫn hoàn toàn tốt, những vòng cung lên xuống đánh một cách đều đặn hoàn hảo.

Cả căn phòng này cũng thế, cũng cũ kỹ theo tháng năm, những đường nét hao mòn hiển hiện trên các bức tường, các khung cửa sổ. Mà dù thế, chúng vẫn giữ cho mình một cái khí chất hoàn hảo hiếm có – già cỗi nhưng có sức khỏe – vẫn rắn chắc đến đáng bất ngờ – cổ kính và trang trọng. Sàn nhà gỗ được đánh bóng loáng, nó là thứ hoàn hảo trên hết thấy, ắt thời gian cũng không làm cho nó có một vết nhăn nhúm hay sẹo nào, chúng phẳng lì và bóng loáng.

Trên tivi, thoang thoáng một thiếu niên có làn da trắng xanh xao đang cùng một cô gái xinh đẹp đu mình trên đỉnh ngọn cây thật cao, khung cảnh mở rộng ra bao la và đẹp. Nó không thấy một rung động nào? Hay là nó quá thoải mái?

Bảo nhớ lại Hoàn đã buồn thế nào, và đáng đi gầy gộc đó. Cả Kiến Minh, cậu lớp trưởng ngày đó cũng bóp bể nát cái ly thủy tinh. Hay Khương, bàn tay may những năm mũi dài chỉ vì tức giận mà tương vờ một tấm kính thật dày.Đột nhiên nó nhớ đến những khoảnh khắc như thế, chúng thật sâu sắc. Đã lâu rồi nó không còn nghĩ đến, tưởng như chẳng bao giờ các hồi ức ấy lại có dịp xuất hiện, vậy mà loang loáng, mọi thứ lại chói chang như ánh đèn neon.

Nó cũng sẽ không kể ra. Mọi thứ là tài sản của riêng nó – chỉ riêng nó.

– Phim hay chứ?

Hùng ngược xuống nhìn nó, Bảo đang tựa đầu trên đùi hắn. Nó có vẻ không tập trung nên hắn hỏi thử. Bảo khê cười, rồi lại chú mục đi nơi khác. Trên tivi, Edward Cullen nhe ranh thật hung tợn khi cả một bọn ba con ma cà rồng khác hằm hè tóm lấy bấu vật của anh.

– Bộ phim chán lắm à? – Hắn vuốt nhẹ lên mái tóc nó.

– ...

– Không phải Twilight là cuốn sách mà nhóc thích sao?

– ...

– Đây, có nghe anh không? – Hắn hơi khó chịu lay vai nó.

– Sao thế? – Bảo ngơ ngác.

– Hình như nhóc không tập trung?

– Tại hôm nay thấy mọi thứ thật tệ.

– Sao thế, bộ bị điểm xấu à?

– Không.

– Vậy là gì? Cái gì khiến nhóc của anh buồn thế?

– Đoán thử xem?

– Một ai đó lừa gạt nhóc chăng?

– Gần như thế.

– Lũ nhóc trên lớp thật là thôi tha, nào, lại đây.

Nói xong, hắn bẻ xóc nó dậy và ôm chặt vào lòng. Ấm thật, cuộc sống này thật ấm cúng. Nhưng có thật như tụi con Thơ nói không?

Flashback.

– Mọi thứ có thể nghiêm trọng hơn cậu tưởng đấy – Tú khẽ nhăn mặt.

Nó, Tú và Thơ đang ngồi sâu trong ” In front of “. Buổi tối nơi này thật lãng mạn, đèn \*\*\*g và đèn đá, và cả những con đường sỏi cùng những cây trúc thật cao.

– Nói thật đó Bảo, mi tin hoàn toàn không được đâu -Thơ thở dài. Bảo cũng không biết, nó thật sự lo âu. Đạo gần đây thật kì lạ, như biển dần ấm lên và nước có màu sậm lại – những dấu hiệu của các cơn bão thật lớn. Nó cảm giác ra nhiều thứ, nhiều thứ lắm. Càng lặn sâu vào những rắc rối thì tâm hồn nó càng trở nên nhạy cảm.

– Ta không biết, ta chỉ thấy lạ – Bảo thật thà thở dài. Nó biết nó cần phải thành thật.

Nó có những mối nghi ngờ – những mạng nhện – chúng làm nó đau đầu. Bảo cứ phải mãi chú tâm đến những mạng nhện ấy, nó không thể nào bức ra được hoặc lơ chúng đi. Bảo không dám hỏi tụi chúng nó, tụi chúng nó cũng đủ rắc rối rồi. Thế là nó nhờ tụi con Thơ và Tú. Hai đứa này đạo này rất gần với nó, mà chúng nó có một tầm nhìn thật đáng nể.

– Như thế nào? – Tú khẽ nhàu mày, nó ghét những những “vùng tối”.

– Ta không biết, buổi sáng, anh ấy bảnh bao hơn – Nó nói – Mỗi sáng sớm nó đã quá quen với hình ảnh một bóng trắng bệ bối, nhìn nó cười mơ màng trong giấc ngủ.

– Vậy thôi à? – Thơ thận trọng, nó thấy vài dấu hiệu.

– Anh ta có vẻ trở nên rất hơi hợt, những việc nhỏ nhặt gần như không còn xem trọng nữa ... – Thật từ tốn, Bảo kể một cách thành thật.

Rõ ràng là mọi thứ rất nhỏ, rất nhỏ, nhưng quá nhiều. Và nó thấy lo lắng.

– Vậy thì ... – Nét mặt Tú đã nhăn nhúm lại rất nhiều. Nó thấy mọi thứ bây giờ bỗng chốc phỉ ra, nó cũng thấy các ... “dấu hiệu”.– Để tao nói cho Tú. Bảo này, có phải nhiều khi mi đợi hắn ở quán cafe này vào buổi sáng thì hắn lại fone tới báo bạn với một lý do rất chính đáng.

– Nhưng ... – Lơ lảo một hồi, nó toan phản đối.

– Nhưng mi có fone đi kiểm chứng và thật sự là vậy, phải không?

– Phải.

– Khi mà hắn ăn những món mi nấu, anh ta không còn chú tâm vào món ăn, ví dụ như không hỏi thăm, chỉ biết có ăn và ăn, rồi đi thật lẹ, lâu lâu lại quên hôn tạm biệt.

– Phải – Nó thành thật đáp.

– Rồi, đã bao lâu rồi mi không \*\*\*? – Đoạn này thì Thơ nói như một lời thì thầm, nhưng những con chữ sắc như dao.– Đạo này thì không. Ta không chiều nữa.

– Sao thế?

– Đâu phải chỉ có \*\*\* là thú tiêu khiển, tối có thể đi đâu đó, đi ăn chẳng hạn – Bảo nhớ về những đêm ấm áp. Mới hôm qua, hắn chở nó đi chợ đêm Kì Hoà, Bảo đã rất hạnh phúc.

– Vậy à, vậy mi không sợ anh ta chán sao? – Thơ nhướn mày, giọng nói thoáng một tí lo âu.

– Chỉ vì chuyện không được \*\*\*?

– Phải.

– Ta không lo mấy thứ đó.

– Mi tin thế, đàn ông không dễ như mi tưởng đâu.

– ...

– Họ có cái lưỡi rất dẻo và chuyện lên giường thì chưa bao giờ là họ không quan tâm.

– ...

– Chỉ cần vài thủ thuật ta đã lừa khối đàn ông lên giường. À mà ta lừa thôi, chứ ta không làm gì cả à nha.

– Mi là con gái thì đừng có bạo miệng như thế.

– Này Bảo, ta báo cho mi biết, đàn ông chỉ cần chán, họ sẽ vồ lấy mọi miếng thịt – Thơ liếc nó thật sắc.

– Ta không tin.

– Vậy khi có một người tán tỉnh anh ấy, anh ấy sẽ báo mi – Tú này giờ ngồi nghe cũng chen vào một câu, giọng nó rõ ràng cũng có phần bực bội.

– Ta không biết. Ta tin là anh ấy sẽ cười và nói cho ta biết ” Này, có kẻ tán tỉnh anh này ”

– Mi cá với ta không?

– Ok, ta tin hoàn toàn anh ấy.

– Vậy thì mi sẽ không tới đây. Mi hãy làm theo ta nói đây.

Rồi con Thơ vẽ cho nó một kế hoạch. Cũng thoáng ló âu, nhưng với những gì đã trải qua, nó tin vào tình yêu của nó.

Tình yêu đã vồ lấy nó – tình yêu của nó tên là Hùng – Hùng đã mơ về nó nên đã vồ lấy nó. Tình yêu đã no nê, và mọi thứ đang trong nề nếp. Nó tin vào tình yêu như thể người ta tin vào cuộc sống. Cuộc sống và tình yêu là một mối quan hệ song phương cân xứng không có sự chấp, nhường. Nó tin rằng nó sinh ra để được tình yêu vồ lấy, và nó đã được vồ thật. Và mọi thứ đã ra nề nếp – nó được vồ – tình yêu no nê – cuộc sống tiếp tục và tình yêu thành một vật sở hữu.

Tình yêu của nó mang tên Hùng.

Sáng hôm sau, Bảo lại gặp Hùng tại ” In front of “. Nó mang cho hắn một món khoai tây phết kem rất ngon. Nó nghĩ hắn sẽ trầm trồ thán phục.

Hùng chỉ ngòm ngòm nhai – Vậy cũng có nghĩa là ngon rồi.

Bảo tin rằng tình yêu thật lớn lao. Chính tình yêu bao bọc cuộc sống, như thai nghén vậy, không phải cuộc sống mà chính tình yêu mới là người mẹ của thế gian. Thế nên tình yêu thật quan trọng, ta phải đặt trọn vẹn cho nó một niềm tin tuyệt đối. Bảo sẽ bỏ qua hết tất cả các mạng nhện, nó đang chết trong tình yêu và nó sẽ nuôi sống tình yêu – bằng nó. Vì tình yêu của nó mang tên Hùng – Hùng đã vồ lấy nó và nó thấy thật hạnh phúc – giờ đây, tình yêu chết trong nó và trong Hùng. Không có gì thoát ra ngoài, tình yêu tin thế – Bảo tin thế – và nó tin tình yêu của nó, tình yêu mang tên Hùng cũng tin thế.

Bảo nhìn đồng hồ, biết là đến giờ hẹn, nó vội vàng chui tọt vào nhà vệ sinh. Trong này, Bảo đối sim rồi nhả vào máy hắn một tin có nội dung mùi mẫn ...

Nhóc để ý anh lâu rồi.

Có thể quen nhóc không?

Nhóc biết mọi thứ về anh.

Không thoát được đâu!!!Xong xuôi nó mới bước ra ngoài.

– Ủa anh còn ngồi đây xem tin nhắn, tới giờ học rồi kìa. Ai thế?

– Không chỉ là bạn kêu đến lớp nhanh thôi. Thôi anh đi nha.

Bóng hắn khuất dần.

Bảo nhớ lời con Thơ: “Nói thật đó Bảo, mi tin hoàn toàn không được đâu”

Rồi mọi thứ trong nó rung chuyển.

Tình yêu của nó dính chí tử, không phải tình yêu mang tên Hùng – tình yêu của chính nó.

Cuộc sống quả là sóng gió.

Rồi hôm đó nó không đi học. Nó fone ngay cho con Thơ.

– Ta nghĩ là mi chưa tin nhưng muốn tiếp tục phải không?

– Phải – Nó rầu rĩ.

– Đến nhà ta đi, chúng ta thực hiện tiếp kế hoạch.

Mưa bão sẽ đến. Thật đấy. ai biết cho nó, ngoại trừ chính nó. Nó ước gì mình sẽ nói được với lũ sâu, nhưng không, nó yếu đuối. Bảo là đứa nhu nhược.

## 15. Chương 15: Trần

Flashback

Bảo bản thân ngồi xuống cái bàn trắng. “In front of” sáng nay không có nắng. Bầu trời rạng phớt u tối lúc tà chiều. Một màu xanh không sáng sủa – hơi buồn bã và thoáng lo âu. Nét trời không còn phẳng lặng như một cái gương mà vẫn vờ cau mày.

Phố dài và sâu, lòng phố rộng, vắng tênh. Một ngã quẹo như nét bút chì khoắc khoải hút hồn. Những hàng cây như thở nhẹ một cách chậm chạp trong cơn buồn ngủ của phố sáng. Nó thấy mọi thứ hôm nay bỗng trở nên ít tỉnh táo và chậm chạp hơn nhiều. Các cột đèn đường vẫn sáng, như thể là một chiều hôm.

Nó ngó lên nhìn đồng hồ. 5h40. Còn hai mươi phút nữa hắc ta sẽ tới. Lòng nó thoáng rung động. Bàn tay quay thật nhanh cái ống hút. Nước trong ly cuộn cuộn hoà vào nhau găm giữ.

Một lúc suy tư, tâm tưởng Bảo nhào vào trời đất. Nó nhúu mày. Xa xa bóng trắng hắc đi lại. Khuôn mặt Hùng tươi tắn và rực rỡ. Nụ cười hắc đẹp và cuốn hút. Dáng đi thoải mái tự tin. Người đó là người nó đã yêu.

– Hôm nay nhóc đến sớm thế – Hắc khẽ hỏi.

– Không, chỉ tại nhóc thức dậy sớm.– Hôm nay có món gì? Lẹ lên nào, anh đói, dù sao cũng sắp đến giờ học rồi...

Hùng cười. Hắc ăn thật vội. Rồi hôn tạm biệt nó và đi thật xa ...

– Hôm nay anh đi học sao?

Nó cười. Bảo lôi điện thoại ra. Trên đó vẫn còn dòng chữ:

“Chiều nay, anh muốn gặp người hăm mộ bí mật được không?”

“Ok.”

Nó nên làm gì đây?

– Mày nên quyết tâm – con Thơ cười nhạt. Bảo không để ý con nhỏ đến hồi nào. Nó chỉ biết là khi nó tỉnh tâm lại thì con nhỏ đã lù khù trước mặt.

– Vậy mày tính sao? – Tú lo lắng hỏi.

– Tao không biết, khó tin thật, nhưng tao sẽ đến ... – Bảo thật thà.

– Đàn ông là vậy mà. Tao đã đặt phòng khách sạn rồi – Thơ hơi trầm ngâm.

– Nên thay đổi mùi nước hoa mày xài, lấy của tao nè – Tú nói thật buồn. Nét mặt nó thoáng nghi ngại.

– ... – Bảo khẽ lắc đầu. Điện thoại nó lại nhận được tin nhắn.

” Anh rất háo hức muốn biết ai là người hâm mộ bí mật. Tự nhiên lại thấy mong em ghê ”

” Chiều gặp nha anh, khách sạn em đặt phòng rồi ”

Ngón tay Bảo run thật khẽ khi từng con chữ chạy.

Tình yêu của nó – tình yêu mang tên Hùng – tình yêu mang tên Hùng rất vững bền – tình yêu mang tên Hùng không bao giờ xa nó – vì tình yêu mang tên Hùng đã mang nó theo và nó chết trong đó – Bảo đã chết vì tình yêu mang tên Hùng. Vậy mà có thứ đang đau đớn – tình yêu của nó – không phải tình yêu mang tên Hùng – tình yêu của chính nó – đang chết.

— oOo —

5 giờ, một khách sạn trên đường Nguyễn Kiệm...

Bảo bước vào trong và bật đèn lên. Căn phòng khá lớn. Một cái giường lớn, tất cả đều màu trắng. Trên giường là hai cái khăn lông trắng tinh và rờ-mốt máy lạnh. Đối diện giường là tivi. Trong góc có một cái bàn cùng vài lon bia. Bảo nhẹ nhàng mở cửa toilet. Một căn phòng màu trắng muốt. Dưới cái kính mờ là những vật dụng được bọc bằng bao ni lông. Một cái ly nhỏ màu xanh. Hai cái bàn chải và vài gói dầu gội đầu. Nó hững hờ rửa tay rồi vút nước lên mặt. Nhìn nó trong gương, Bảo thấy nét mặt nó mông lung và xa xăm. Nó tự hỏi đôi mắt của nó đã dài như thế từ khi nào?

Cười mĩa mai. Bảo bước ra ngoài. Nó tiến đến gần đến cửa sổ, vén màn đêm và nhìn ra ngoài. Những ánh đèn đỏ, xanh đang mọc lên, những dòng xe đang chạy, những con người đang đi, màn đêm đang buông xuống. Mọi thứ vẫn hối hả, vẫn chạy. Nó không hiểu mình nữa. Bàn tay Bảo run, run lấy bầy. Không một cơn gió nhưng làn da nó rét muốt. Từ bên trong, mạch máu, cơ tim, buồng phổi, tất cả đều nghẹn ngào. Cái đau đớn gặm nhấm nó... gặm nhấm tâm hồn nó ... gặm nhấm tình yêu của nó – của chính nó.

Màn đêm thật lớn ...

Cộc, cộc ...

– Anh đến rồi nè, cậu chàng bé bỏng – Tiếng hân bên ngoài. Rất sung sướng, thoáng một tí hồi hộp. Một niềm vui mãnh liệt trong từng âm tiết.

Nó cười. Niềm sung sướng ấy lây qua nó, đốt vào từng cơ tim một. Nhói hơn.

– Bên ngoài có một sợi dây đen. Anh đeo vào đi – Bảo nói bằng một giọng mềm mại và cao. Không còn là giọng nó nữa -mặc dù thật ra vẫn còn tí chút, nhưng với những người vô tâm như thế là quá đủ.

– Dây, như trò mèo bắt chuột ấy hả – Tiếng Hùng vang vọng, ra chiều thích thú.

Bảo lại cười, bàn tay nó nắm chặt hơn.

– Đeo vào đi rồi gõ cửa. Vậy từ nay hãy gọi em là “chuột” – Đoạn nó bước gần lại cuối phòng, nơi nó đặt cái balô đỏ và rút ra một chai nước hoa màu xanh. Bảo xịt một ít lên gáy và cổ tay. Mùi thật dễ chịu. Chỉ là biện pháp xoá đi những cái vốn là của nó.

Cộc cộc ...

Nó tiến ra mở cửa. Hùng mặc một cái áo màu hồng nhạt với sọc trắng lớn và quần jeans đen. Hân rất đẹp, mái tóc đã chải chuốt nhiều. Nét hưng phấn tràn trên khoé miệng.

– Nào nào ... – Hân tính tháo dây đeo mắt ra ngay.

– Đừng, như thế không hay – Bảo vội vàng ngăn lại, nó đưa tay lên vuốt má hân rồi kéo dài đến phân thân tại.

– Thật kiêu kì bí ẩn...

– Vào đây cho ấm – Nó dẫn hân vào trong. Đã bao lâu rồi nó không vuốt ve từng đường nét của hân?

– Một người thật đáng yêu – Hùng cười.

Rồi khi nó vừa khoá cửa, bàn tay hần đã tóm gọn thân người của nó. Hần đặt nhẹ môi lên cổ. Rồi Hùng lột từng thứ của nó ra. Hần vẫn bịt khăn, nhưng những ngón tay linh động ấy lại chạy một cách hoàn hảo.

Anh đã không còn nhận ra mùi của nó.

Càng không nhận ra tiếng rên của nó khi lưỡi chạy dài trên ngực.

Hùng rất nồng nhiệt. Hần đè nó lên giường, bàn tay hần lần mò dưới lớp vải quần và môi thì liếm dọc từng centimet da thịt. Hần chưa bao giờ thấy cái gì hấp dẫn đến thế.

Ngậm từng đường nét nóng và sung sướng, Hùng cũng không nhận ra. Hơi thở khát khao sung sướng đang tràn đầy khuôn miệng, hần cũng không biết là của ai. Lưỡi nó nồng nàn cuộn vào lưỡi hần.

Hùng không ngừng làm cho nó sung sướng, toàn thân nó như vỡ ra. Người nó tê lại vì xúc cảm ...

Bảo mê, tinh thần bấn loạn lại. Nhịp tim không đều và \*\*\*g ngực co thắt. Nó đau quá. Em đau lắm ...

— o0o —

— Mày không làm rõ à? – Thơ hơi thất vọng. Con nhỏ rít lên.

— Cũng tốt mà ...

— Mày có điên không? Gã cũng không nhận ra đó là mày. Dù bịt mắt, đến xác thịt, mùi hương, cả tiếng rên và giọng nói – Tú thanh thốt – hãy thôi ngay đi!

— Nhưng... đã là sao? Tao thấy cũng không nghiêm trọng như thế – Bảo cười.

— Mày... Gã đã ngoại tình – Thơ thở dài, nó không hiểu. Cuộc sống buồn thật ...

— Nhưng ... anh ấy đã ngoại tình với tao. Vậy thì không phải tốt hay sao – Nó tiếp tục phì cười.

— Phải, mày chấp nhận vậy sao – Tú nheo mày.

— Phải, gã thấy tao chán nản nên tìm của lạ nhưng tao đã ngoại tình và gã đã tìm được của lạ: đó là tao, tốt quá phải không? – nó toe toét.

— Nếu mày muốn ... – Thơ cùng Tú nhìn ra ngoài.

— ...

— Mày không kể cho tụi nó nghe à?

— Như thế buồn thật! Không phải mình tao có chuyện ...

— ... – Thơ thở dài, rồi nó bước ra về. Tú nổi theo sau.

Nó cười. Cười ra nước mắt.

Màu trời thật nhạt. Gió lạnh, chân trời rộng. Thế là Bảo thấy mình đơn độc.— o0o —

Ngày hôm đó cũng nhạt nhoà như thế. Sáng, hần cũng như thế, vẫn vui vẻ chăm lo cho nó. Có phần nồng nhiệt hơn. Như thể tình cảm – năng lượng tình cảm tràn đầy thì con người ta sẽ sống hồi hã hơn. Nó mông lung hồi ...

— Tối nay ta ăn tối chứ ...

— Không, tối nay anh bận, anh phải làm thêm.

— Vậy à, thật không đấy.

— Thật, xong anh sẽ gọi cho em.

— ... – Nó nhìn hần. Một thứ thật xa xăm.

— Anh đi đây.

— Anh có yêu em không?

– Ngốc, nói gì thế? Anh phải đi đây. Nhóc này! Tối anh sẽ gọi ...

– ...Bóng hắt xa dần. Dáng điệu gấp gáp.

– Anh làm thêm với “chuột” phải không? Anh có hẹn phải không?

Gió trả lời nó.

– Nhưng anh yêu em phải không?

— o0o —

Bảo ngồi trên cái giường màu trắng. Ánh mắt tràn ra khung cửa kính. Hôm nay Bảo không dùng nước hoa. Nó cũng không tắm. Nó để cho mùi cơ thể tràn ra xung quanh.

Cộc, cộc ...

Tiếng gõ cửa quen thuộc vang lên. Bảo cười.

Hùng vẫn cứ cọt một dải băng. Hắt thích thú với kiểu mờ ảo như thế. Hùng cũng không cần hỏi làm sao nó biết hắt, chỉ vẫn vợ tin “chuột” là một học sinh năm dưới.

Hắt càng ngày càng cuồng hơn. Có lẽ vì nó hưởng ứng rất nồng.

Khi Bảo không còn là Bảo – mà khi Bảo là “chuột” – thì hình bóng của một Bảo không còn tồn tại – chỉ có “chuột” – một con chuột dài thềm thường đàn ông – “chuột” khác Bảo – Bảo yếu đuối còn chuột “yêu” cuồng điên.

Hùng đang nâng người Bảo lên. Hắt tiến sâu vào người nó. Nhịp điệu thật mãnh liệt. Bảo đang tan, nó chưa bao giờ tan như thế. Hùng cũng tan, nó cũng chưa bao giờ thấy hắt cuồng nhiệt như thế. Hùng rất vội vã. Nó làm hắt phát điên, hắt rên lên đầy sung sướng...

– Anh yêu em ... “chuột” ...

– ...

– Anh yêu ... em ...

– ... còn người yêu của anh, em biết anh có người yêu, đừng gạt em ... – Nó thì thâm, một giọng thật nhẹ.. tựa như gió trời ... đôi mắt to lên đột ngột.

– Đừng, đừng nghĩ nhầm ... anh ... không còn yêu ... nó nữa ...

Tách. Tim ai đang vỡ. Chỉ một câu nói thôi, tim ai đang vỡ. Nó cười, cười thật gượng gạo.

Bảo giờ tay lên gõ băng che mắt màu đen ra. – Anh đã không còn yêu tôi?

– ... – Hùng nhìn nó. Nét hắt hùng co giật. Gương mặt xanh lại như tàu lá chuối.

– Không phải lỗi của anh – Nó cười.

Bảo mặc vội đồ rồi bước ra ngoài. Hắt vẫn bất động trên giường.

End flashback — o0o —

...

...

...

Bảo dậm chân trong biển nước. Nó nhìn lên trời, mưa cứ rơi.

Từ ngày đó trong tim nó vẫn buồn. Hùng gửi rất nhiều tin nhắn nhưng nó không còn tin nữa. Mọi thứ thật hỗn loạn. Bảo đi bộ trong mưa. Đột nhiên mọi thứ trong nó không còn quan trọng nữa. Vì nó là một kẻ tội đồ, vì nó mà ra hết cả.

Nếu như nó không quen Long, chỉ là vợ phải hắt, thì sẽ không có chuyện Nhật bị ...

Nếu như nó không quen Long, thì những chuyện cãi nhau vừa qua sẽ không bao giờ xảy ra ra ...

Và nếu như nó không đụng Long – tên khốn nạn ấy – thì Tuấn cũng không điên cuồng thế này.

Và hàng trăm cái nhưng. Nó đâu có yêu Long, chỉ vì nó ham một người yêu mà người đó phải thật tuyệt. Nó thừa nhận rằng nó mê cái đẹp và những lời có cánh. Gã đến ngay, gã đã mọc ra những thứ ấy ngay tức thì cho nó thấy và nó nhắm mắt quen hẳn. Mọi thứ là một sai lầm – một vết nứt rạn.

Bảo tấp vào một mái hiên.

Mưa càng lúc càng to hơn. Đường phố vắng tênh, tối và lạnh.

Khu K300 chìm vào một vùng tĩnh mịch. Không có chút le lói nào của ánh đèn đường. Mọi căn nhà đóng cửa và âm u. Bao la là đêm và nước.

Nó mệt mỏi núp sâu vào trong và ngồi bệt xuống thềm nhà. Nước tí tách lênh láng. Căn nhà cũng đóng cửa, vọng ra tiếng đồng hồ lạnh và sắc. Màn đêm thật u tối và đơn độc. Bảo thấy mình tuyệt vọng. Nó bấu chặt bờ vai và co gối. Không một bờ ngực nào đỡ tấm lưng nó, chỉ có một bức tường lạnh.

Nó lại nhìn ra màn mưa, mịt mù như chính thế giới nó và chân trời xa xôi cũng mịt mù, tăm tối như cái thế giới đó.

Bảo chìm trong vô vọng và trong chính mình.

Nó lên vào màn đêm. Mắt nhẹ nhàng khép.

Một khoảng thật dài, dường như bóng đêm đã đồng hoá nó.

Tạch ... tạch ...

Tiếng bước chân ai đó vang vọng trong khu phố vắng. Nó khẽ mở mắt. Bóng tối bao phủ con người đó nên không nhìn rõ nhân dạng. Chỉ khi đủ gần Bảo mới chết sững lại.

Người ấy đã nhoe đi rất nhiều – vì mưa.

Hùng méo mó và vụn vẹo. Quần áo sộc sộc. Đôi mắt hấn tối đen và không rõ suy nghĩ. Môi Hùng cười gượng.

– ... – Nó không nói gì. Chỉ nhìn.

– Chào em ...

– Chào ...

– Tình cờ nhỉ, em không sao chứ ... mưa rất lớn ... nhưng ...

– Không sao, không phải chuyện của anh ...

– ...

– ...

– Thôi anh phải đi. Rồi anh sẽ ... – Bối rối một hồi, hấn mới đành thở dài.

– Vậy sao? Phải tôi cũng đang bận – Bảo lắc đầu. Nó lại nhắm mắt.

– Nếu thằng Long không dính rắc rối. Anh sẽ dẫn em đi và ...

– Long ... Long ...

– Bộ có chuyện gì à ...

– ...

Vậy, mọi thứ chìm sâu hơn nữa. Nóng cho mọi người, nhưng quá sâu cho nó.

## 16. Chương 16: Trùng Hợp

Note

Nhộn, ngắn và gãy. Chỉ bỏ rơi lí trí mà nóng giận động lại.

Sân khấu – Phố. Quần chúng – Mưa. Nền – “Đêm nghe tiếng mưa”

Khi trở nên cực đoan là khi ta nếm được mùi vị thật sự của những thứ lơ lửng – có nghĩa là mùi kinh tởm ấy thật sự tồn tại – bản chất của những thứ tầng tầng lớp lớp được đúc kết bằng lý lẽ và niềm tin chỉ được thấu suốt như một sự chịu đựng lắng dịu.

Hãy cho rằng mọi thứ là của đạo diễn mang tên ” sự trùng hợp “. Trong chúng ta sẽ không ai lí giải được nó – kể cả tác giả – chỉ là người dựng lên chứ không phải là người giải quyết

— oOo —

Bảo lắc đầu. Nó cười, cười cho chính sự ngẫu nhiên kì lạ này. Nó thì nó không lấy làm bất ngờ lắm. Cuộc đời đón mặt này giống với nó nhiều rồi. Đâm ra mấy cái kết thúc vương nhiều lần dây mối nhợ thì bất quá cũng chỉ như con kiến cắn vào chỗ sưng to của tâm hồn thôi. Mà nói là tâm hồn cho sang, chứ theo nó thì cái thứ tâm hồn ấy, nó cũng chỉ là một chốn hồ lớn toàn cứt mèo, hoang phế và bụi bặm, chứ chả cao sang quyền quý gì. Nội tâm phong phú ngày nào nay cũng “bùn chèo, bùn chèo” lổ nhổ như cây chuối lau nhà lâu ngày đứt tét ra, te tua đến thảm.

Tự nhiên Bảo muốn cười lớn lên ghê. Gặp người lại mà cười cho đã, rồi vả vào mặt mình xem cuối cùng có còn đau đón gì không. Nếu có, thì nó còn có thể làm tình nhiều lắm, làm cho đến khi nào tê dại ra rồi, thử vả lại xem có đau đón nữa không. Nó sẽ tiếp tục lảng xả trên giường cho đến khi nào hết đi được, hoặc phải tét và máu chảy lên lảng mà vào bệnh viện, không thì chí ít cũng không còn thấy chút xiu nào cảm giác khi tiếp xúc da thịt. Phải như một làn nước chảy tràn trong người, cảm xúc phải trôi như nước đổ lá khoai ấy.

– Em có vẻ ốm hơn ... – Hùng nhìn ra màn đêm xa xôi. Hắn ngượng ngùng không dám nhìn vào gương mặt nó.

Đêm đã tràn ra. Tiềm thức ngấm vào nó, nổi đau ngấm vào nó. Rồi một tia sáng loé lên trong đầu óc, Bảo từ từ ngồi dậy. – Ồ tốt... tôi có vẻ thành công trong công việc về đêm ... – Sức mạnh tràn vào trong từng ngôn từ: Một sức mạnh rắn rỏi vốn không tồn tại trong Bảo – một kẻ nhu nhược.

– Anh đã không có cơ hội gặp em ... – giọng Hùng thoáng run rẩy. Nói được một đoạn, hắn thở dài, nội tâm có vẻ như bị giằng xé ghê lắm. – Để làm gì? Giải thích à? Ồ hổ, giờ anh có rồi đó!

– Em còn giận lắm phải không? – Hắn nhìn sâu vào đôi mắt của Bảo. Thật bất ngờ, một ít cuống cuống trong đôi mắt ấy đang nhấn chìm nó.

– Tại sao?

– Vì em còn giận nên em mới chửi anh, em còn yêu anh và anh cũng thế!

– Tình yêu? Anh gọi đó là tình yêu?

– ...

Nó sẽ khóc, Bảo sẽ lao đến bên hắn và kể lể rằng từ ngày đó đến bây giờ chưa bao giờ là nó từ bỏ. Trái tim nó đang kêu gào thật lớn. Nó còn yêu anh, nó yêu anh và nó sẽ lại vồ lấy anh. Anh quan trọng với nó lắm, nó không muốn mất anh thêm lần nữa. Nó chỉ cần bên anh dù anh là cái thứ gì đi nữa...

Một tia sáng lại nảy ra trong óc nó.

– Tôi nói cho anh nghe, anh gọi đó là tình yêu thì nên dội nó xuống bồn cầu rồi lấy lên xem. Đó mới là tình yêu.

– Nhưng em đã rất vui.

– Phải, tôi vui vì được anh làm cho sung sướng. Tôi lên giường là để sung sướng mà và vì thế tôi PHẢI VUI chứ! – Bảo rút lên dữ dội, những câu chữ ấy phọt ra không cần suy nghĩ.

– ...

Hùng có vẻ há hốc ra một thoáng. Hắn nhìn thật kĩ và tự hỏi những gì mình nghe có phải là sự thật hay chỉ làn gió kêu gào. Hắn không biết con người cứng rắn thế kia. Bảo của hắn luôn mềm mại, mỏng hơn rất nhiều ... – Em thay đổi nhiều lắm ... – Hùng cười nhạt. Dưới màn mưa, con cáo già như hắn cười nhuốm một chút buồn và đau khổ.

– Ra là tôi thay đổi! Phải! Mới đây thôi tôi đã thay đổi. Phải, anh giỏi lắm, nhìn là nhận ra ngay, đây là tình yêu đấy – Nó mĩa mai nhưng không phải cho hắn nghe.

– Không phải em ... Em thì lúc nào cũng ... – Hắn thở một cách nặng nhọc.

– Cũng cam chịu. Ôi, tôi sẵn sàng. Tôi sẵn sàng cho đó là tất cả lỗi đều là của tôi và tôi SẼ xin lỗi. Nhưng đó là năm phút trước. Chứ đến thế này thì mẹ kiếp ông trời, ông có con mắt thì ông cũng nên khám lại đi là vừa. Nhưng tôi không ngu, năm phút trước tôi tưởng là do tôi, nhưng giờ tôi biết tôi chẳng làm cái thá gì sai cả. Chỉ ông là mù rồi. Chính ông phá nát con người và mọi thứ. – Bảo ... – Hắn lo lắng. Nó như phát nổ lên và lăm nhăm một mình. Hùng tính chạy tới xem nó ra sao nhưng vừa di chuyển là nó nạt.

– Anh thôi cái giọng đó đi! Tôi không phải là thằng nhóc. Dù trước đây tôi có thể, tôi có thể mù quáng nhưng tôi không ngu. Trời phú cho tôi cái đó, tôi đã nghĩ mình sai. Mà anh biết gì không? Chẳng có lỗi nào hết! Ồ hổ, không có lỗi nào cả, sạch như thế đấy!

– Cậu đang nói cái gì thế? – Hắn rít lên giận dữ. Có thể, hắn nghĩ, nó đang phát sốt và mê sảng.

– Anh không hiểu phải không? Anh chỉ là trò đùa của ông ấy. Téo thật ...

– Cậu ổn chứ?

– Đây ... Hùng ... – Lần này đến Bảo nhìn ra màn đêm, nó quay đầu đi không dám nhìn người đối diện. – ...

– Anh nói anh yêu tôi ... Vậy anh yêu tôi ở điểm nào ...

– ... – Một lúc nhìn nó thật lâu, Hùng cúi gầm mặt lại.

– ... – Bảo lắc đầu.

– ...

– Hay thật. Anh nên biến khỏi cuộc đời tôi. Tôi rất muốn tát con người như anh. Tiếc là điều đó không khiến cho anh liệt dương mà mất ngủ.

...

– Tại sao cậu lại thay đổi nhiều vậy? – Hùng nghi ngại hỏi.

– Tại sao à? Anh có tin vào trùng hợp không? Nếu quá nhiều trùng ...

Phải. Quá nhiều trùng hợp. Mọi chuyện nhìn vào một khía cạnh từ tốn sẽ thấy mọi thứ như một bài toán đơn giản với từng giai đoạn. Nhưng không có vẻ gì tất cả sẽ diễn ra theo từng giai đoạn ấy, mà chúng thích dồn vào, đâm vào, nhồi vào.

Đừng hỏi nó nữa! Nó biết chứ. Bảo không muốn Nhật, Tuấn hay ai phải trải qua những thứ như thế. Hãy thôi đau khổ đi! Nó đã không còn nghĩ được cho chính bản thân mình. Nó thấy mọi người đều thế: Vì nó, họ đau. HỌ ĐAU! Nó đã nghe đủ rồi và giờ đây Bảo giờ đây tự hỏi lại cho chính nó: nó quăng đầu?

Nó đâu có vô hình? Bảo cũng không phải vật vô tri và vì thế nó không thể nào chịu đựng mãi được. Nó không thể mãi tự trách mình. Không ai lại không yêu bản thân. Nếu nó tự trách mình, nghĩa là nó đã sai. Như thế thì tình cảm của nó cũng sẽ sai. Điều đó còn kinh tởm hơn việc lằm lạp trong suy nghĩ. Nếu tiếp tục như thế, rồi Bảo sẽ thành một vĩ nhân như trong phim truyền hình Hàn Quốc. Bản chất nó không yêu đuối – nó nói.

– Trùng hợp.

Người đáp lời Bảo không phải là Hùng. Từ phía xa xa của con hẻm tối, một bóng đen lững thững bước lại. Nhìn dáng điệu ấy nom như một xác chết đi được. Một quãng u ám từ từ tràn ngập không gian. Có một

chút gì lạnh sống lưng. Dáng người ấy rất quen thuộc, nhưng không thể nhận ra nét thân quen trong cái bóng đen – không hẳn là xa lạ mà như thay đổi nhiều quá rồi, như ác quỷ sống lại vậy ...

Thật từ từ khi người ấy đến thật gần, Bảo mót chết sững và chỉ có thể thốt lên một từ rồi cứng họng ...

– Nhật ...

– Tao không ngờ lại gặp được mày ... – Nhật cười, giọng nói của nó không để lộ một tí biểu cảm nào.

– Tao không nghĩ mày có thể đi được ... – Bảo nghi ngại hỏi. Có những thứ trong đêm nay đã vượt khỏi sự tưởng tượng của nó. Dẫu biết ông trời hay trêu đùa và gán vào những trùng hợp, nhưng nó không nghĩ được rằng lại có sự trùng hợp nào đến thế. Dù có bao nhiêu thông minh, Bảo cũng không thể hiểu làm sao Nhật có thể ở đây, vào ngay thời điểm này.

Đáng lẽ Nhật phải thật sock và tê liệt ở nhà Tuấn chứ không phải nhơn nhơn ở đây.

– Tại sao lại không? – Nhật nhướn mày.

– Mày có vẻ từ tốn quá... – Bảo sợ sệt nói.

– Mày cũng không có nét gì hoảng loạn... – ...

Nó nhìn sâu vào đôi mắt của Nhật: không bão tố, không mây mù, chỉ có một chút cuộn cuộn không tan, ngoài ra là yên bình. Tại sao vậy? Tại sao đôi mắt ấy lại tĩnh đến thế? Lại lạnh nữa – cái lạnh bất cần và dò xét, không một chút vội vàng, không một lo lắng. Trùng hợp... và ông trời ...

Đôi mắt Bảo đi sâu vào đôi mắt Nhật tìm kiếm một câu trả lời. Tụi nó đã sống như ruột rà, tụi nó hiểu nhau hoàn toàn và ...

Một tia sáng lại loé lên trên óc nó ... Hôm nay đây, mọi chuyện đang thay đổi con người đó và mọi thứ mờ mờ dần dần sáng tỏ. Nó run rẩy khi đáp án ấy chần chừ ra trước mặt. – Ra thế ... – Bảo rít lên.

– ...

– Ra là mày...

– Tao?

– Tất ... tất..t ... cả là mày ... mày biết ... mày muốn ... – ... – Nhật thoáng một nét ngạc nhiên, rồi nó cúi gầm mặt.

– Là ý định của mày ...

– Nhảy lăm ... – Nhật chỉ thờ dài gật đầu.

– Tại sao mày bối lên?

– Mày nhấn tâm từ khi nào thế? Tao không tin được là mày có thể dứt bỏ cái sở thích tiêu cực của mình và bắn vào tao?

– Tao hỏi mày trước.

– ... – Nó không trả lời. Chỉ láo liên nhìn ra một hướng khác.

– Sao nào?

– Mày biết hết rồi. – Đôi mắt Nhật lại bắn sâu vào Bảo, nó nhìn thấy một đốm sáng.

– Chưa cứng đâu. Mày làm thế thì đại quá – Bảo cười như mèo. Một chút đồng cảm lại len vào nó. Nó thấy thương thẳng bạn của mình ghê.

– Tao không biết. Mày cũng không hiểu đâu.

– Tao thật sự không hiểu đấy! Vậy tại sao mày nói cho thẳng Tuấn biết? – Dù lơ mờ đoán được nhưng nó vẫn muốn chính miệng thẳng Nhật nói ra.

Bảo biết tính thẳng Nhật. Nó bên ngoài thì như bông, rất mềm và mỏng, nhưng bên trong lại là một lớp sắt cực cứng. Thế nên những ai chơi bình thường xã giao với nó chỉ thấy Nhật thật trẻ con nhưng khi vào sâu mới biết nó là người rất sôi đời. Còn với những con sâu lại càng hiểu Nhật, càng biết ngoài lớp bông bên ngoài, lớp sắt, trong cùng lại là một lớp bông khác – một lớp dị dạng.

Thế nên suy nghĩ của Nhật ... rất không bình thường, không phải dạng tiêu cực như nó mà là một dạng bệnh tinh thần. Chính nó đã kể cho Tuấn nghe cái việc bị hiếp \*\*\* – và cơ bản đã ám nó theo một cách khác, nên nó “truyền” lại cho hắn theo một hướng hoàn toàn bị kịch. Nhật không phải là cái thứ mềm yếu như những cô gái sợ hãi giấu kín chuyện này. Nó đã “muốn” cho Tuấn biết. Thế là nó cho hắn biết theo một phương thức đau đớn nhất. Để làm gì à? Để cho hắn phải điên tiết và lao vào trả thù, để xem hắn có yêu nó không, để cho nó hả hê được một mối hận và vì để đóng giả một thứ kịch yếu đuối nào đó.

Ý muốn của Nhật là một sự chiếm hữu.

Nó yêu Tuấn hay chưa Bảo thật sự không biết. Nhưng điều Bảo biết là việc Nhật đang làm thật ra là chiếm hữu.

Suy nghĩ của Nhật chỉ đơn giản làm cho Tuấn hoảng loạn: Thật hoảng loạn, thật điên cuồng, thật đau khổ, thật man dại, thật rối rắm. Rồi nó sẽ đến bên và hốt gọn mọi cái. Nhật là đứa rất ham muốn, những suy nghĩ của nó rất nóng, nóng đến cuồng. Nhật sẽ giữ hắn cho riêng nó, không chỉ tình yêu, thân xác hay theo cái cách bình thường mang lại, mà phải thật ... thật toàn vẹn. Toàn vẹn của nó sẽ điên loạn như thế, phải bỏ rơi lí trí. Rồi nó sẽ thu hết Tuấn lại cho mình, đã có thể xác, nó sẽ lấy luôn tình yêu, lí trí và một linh hồn – ám ảnh về nó, chỉ riêng nó. Để làm được như thế, phải diễn ra một lần khủng hoảng để bức cho cái năng lượng tình cảm biểu hiện ra, rồi Nhật mới thu về: sự điên loạn của Tuấn, và hắn sẽ là của nó mãi mãi ...

Nhật là đứa man dại nhất trong bốn đứa.

Bệnh của nó là ” yêu cuồng điên “, một ” người điên yêu ” mà không nghĩ đến hậu quả. Nó đã yêu điên cuồng nhưng ...

Nó đã không biết Long như thế nào, nên rồi sự điên loạn của nó – Nhật – sẽ phải trả giá. Một cái giá rất đắt.

Vì hôm nay là đêm của sự trùng hợp, trùng hợp nối tiếp trùng hợp – trùng hợp làm mọi thứ rối rắm, rồi tan vỡ ...

– Tuấn là thằng hồi nãy chơi tao phải không? – Xa xa một đám người đi lại. Là Long,. Hắn ta dựa lưng vào vách một căn nhà gần đó theo sau là nhiều tên đáng vẻ man rợ. Vậy là ông trời đã muốn kết thúc tất cả: trùng hợp cho Long biết mọi chuyện đang xảy ra, trùng hợp cho Nhật ở đây. Vì đêm này là đêm của sự trùng hợp nên mọi thứ đã logic theo một trật tự khác. Long nhìn nhanh qua Nhật và hiểu hết mọi thứ. Máu điên dại lại nổi lên, hắn trông hung bạo như một tà thần trong truyện thần thoại.

– Nó có liên quan gì đến mấy đứa này không? – Ngộp một hồi trong những điều không đầu đuôi, Hùng chậm chạp quay qua hỏi Long, thằng bạn chí cốt của hắn, và mong sẽ được một lời giải thích cô đọng. –> rõ ràng

– Có. Tao chưa nói với mày: Cái thằng nhóc mày quen, tao đã từng quen rồi. Còn đứa hôm bữa tao hiếp là bạn nó. Xin lỗi, tao không muốn mày bức mình mà bỏ dở – Long thật thà nói và nhìn qua Hùng. Hắn có vẻ lo ngại.

Hùng đưa mắt nhìn nó. Bảo cười rồi nhún vai, nụ cười vẽ gượng gạo. Nó cười cho chính nó.

Hắn vỡ ra rất nhiều. Vì thế mà lỗi lầm của hắn vô tình bị lên gấp ngàn lần. Hắn thấy đôi vai của Bảo thật gầy...

...

Bỗng ... trùng hợp..

– NÓ KIA! NÓ ĐÓ! – Long bất thành linh hét lớn. Giọng nói hắn nổi lên một chút ham muốn máu me – Mày anh hùng à? Tao cho mày anh hùng! Nhanh như cắt, Long cùng cả đám kia dí theo bóng Tuấn....

– Mày thấy gì không? Mọi chuyện thành ra ... Nhật ...

Bảo chưa nói hết câu thì Nhật bỗng mở bừng mắt. Nó chạy theo hướng mà bọn thằng Long mắt hút. Nhật tự vả vào mặt mình, nó đã gây ra cái gì thế này? Tuần ... Tuần ... KHÔNG....

Bảo chạy theo bóng Nhật nhưng một vòng tay đã kéo nó lại.

– Anh đã ... đã ... không biết những chuyện đó...

Bảo ngược lên nhìn Hùng, đêm đó lại tràn trong nó, mùi thơm của hắc và cả cái vị ngòn ngọt của hơi thở nó đã đắm đuối thế nào.

– ... – Nó tính nói một cái gì đó nhưng xa xăm lại “trùng hợp”..

– Bên kia! Có thể là bên kia! – Có tiếng một đám người khác vọng lại.

– Phải! Bên đó. Tao thấy nhiều lắm

– Nhanh lên ...

Tiếng chân người càng lúc càng dồn dập.

Một thoáng nhúu mày, Bảo run lên, bàn tay nó nắm chặt, nó rít:

– Chạy ...

– ... -Hùng cũng hiểu được những gì đang đến với hắc. Hắc theo bên thằng Long, nếu bị những đứa ấy bắt được thì...

Hắc cũng chạy theo chân nó.

Sắp kết thúc rồi.

Đêm nay sẽ chỉ còn dài đôi chút. Không lâu đâu!!!

## 17. Chương 17: End

— oOo —

Bảo chạy cùng với Hùng.Mưa dịu đi đôi chút.

– Vậy là em tha thứ cho anh? – Hùng thủ thỉ bên cạnh nó.

– Anh ... không hiểu chuyện gì đang xảy ra sao? – Bảo quay lại nhìn hắc. Đôi mắt nó thật mạnh mẽ.

– ... – Hùng khựng lại. Hắc nhìn theo bước chân đang chậm dần của nó.

– Anh hiểu mà – nó cười nhẹ.

Xa xa, bóng dáng đám thằng Long lơ mờ trong màn mưa. Loáng thoáng vài tiếng chửi chớ mèo vọng lại, thoáng qua là Bảo biết, chúng không kiếm ra Tuấn.

– Vậy sao em còn chạy với anh?

– Vì tôi đã yêu anh ...

– Em thật còn yêu anh à? – Hùng bước thêm một bước, bàn tay hắc với ra tính chạm vào làn môi nó.

– Nhưng đó là một chuyện, chuyện chúng ta thật sự là hết rồi.– Nhưng anh ... không ... – Hắc đã đứng trước mặt nó, bàn tay đặt nhẹ lên vai nó và ra sức lay chuyển. Hùng muốn lay cả tâm hồn cậu con trai đó.

Chát!

Dứt khoát.

– Đó là những gì tôi muốn gửi lại cho anh ... giờ anh hãy biến khỏi cuộc đời tôi ...

– Nhưng ...

– Mỗi người chỉ có một cơ hội. Anh ... hết rồi.

Hùng nhìn nó xa xăm, bàn tay hắn buông dần, hắn quay đầu lại và đi, từng bước một, từng bước một. Đến một khoảng đủ xa mới từ tốn thở dài...

Hắn nhìn Bảo, tâm hồn hắn thoáng run rẩy, bàn tay xiết lại thật chặt – bất lực. Màu mưa u buồn chìm vào màu mắt Hùng. Những hình ảnh về nó – bắt đầu từ những ngày đầu tiên – tràn lên trong tiềm thức hắn. Hắn cười nhẹ, một nụ cười thật hiền, hiếm hoi và xa vời.

Đôi mắt dịu lại đầy cam chịu. Hùng cười rất nhẹ, rớt lại một cái gì đó thật lớn. Rồi hắn chạy trốn vào màn mưa và khuất bóng trong màu đen của đêm.

Bảo muốn ôm lấy khuôn mặt ấy, dịu dàng lại rất nhiều. Lần đầu tiên và cả bây giờ đều rất đẹp. Đôi mắt ấy ấm dần lại, nó đã rất ấm, sau đó lạnh dần và vừa mới đây là bỏng cháy. Con người ấy vẫn có thể nồng nàn đến nhường sao? Cả hình bóng nó trong tròng mắt to và bàng hoàng...– Anh ấy đã bỏ lại tất cả – Bảo thủ thủ với mưa. Từ đó về sau, không ai biết Hùng như thế nào. Hôm sau hắn nghỉ làm ở quán bar. Rồi một tháng sau nghe tin hắn đã không còn ở Tp HCM nữa. Không còn ai biết hắn đã đi đâu và làm gì. Mãi thật lâu về sau, vài năm nữa hoặc có khi lâu hơn, lại nghe hắn đã mở một quán trà và học làm designer. Một quán trà rất đẹp với màu đen và xám – màu của đêm và mưa.

Bảo đứng đó. Nó chờ bóng Hùng khuất hẳn rồi mới ngồi bệt xuống. Nó khóc.

— o0o —

Tụi thằng Long dí được một lúc thì mất dấu thằng Tuấn. Chúng điên tiết chạy lòng vòng quanh khu vực ấy, bối tung từng ngõ ngách, cầu để kiếm được Tuấn.

Ngay lúc đó, Nhật đã bắt kịp lũ thằng Long.

– Thằng nhỏ, mày muốn gì?? – Long chỉ vào mặt nó rít lên.

– ... – Nhật không nói gì, nó lơ lảo nhìn xung quanh và khi chắc chắn không có Tuấn ở đây thì nó mới thở một hơi dài trước khi chiếu tướng Long.

– Thằng ấy là thằng bò mày à? Anh hùng quá ha? – Gã cười mỉa mai. Đám bạn bạn thủ của gã cũng cười hô hô hưởng ứng.

– ... – Đôi mắt nó xoáy vào các nhân dạng trước mặt một tia nhìn sắc nhọn.

– Mày cũng khéo chọn mấy thằng điên lắm, chọc vào tao.

– ... – Nhật bật cười.

– Tao nghĩ thế này ... – Long tiến lại gần, gã giơ một ống sắt lên, xem ra gã muốn đập cho nó một trận để dụ Tuấn ra.

– Thằng Long kìa ...

Lướt ngang, hai dáng người khác rần rỏi đi lại. Chính là Duy và Nguyên này giờ chạy thực mạng tìm kiếm thằng Tuấn nhưng bây giờ xem ra người đáng lo lắng là hai đứa hắn và Nhật. Cũng may, này giờ, Duy và Nguyên đã kịp tìm cho mình một khúc gỗ ở đâu đó.

– Ra mày kéo cả anh Duy và anh Nguyên vào đây ... – Long cười hăm dọa, học chung trường nó cũng biết tiếng của Duy và Nguyên, thật sự thì cũng đáng ngại. Bình thường thì có lẽ hắn sẽ làm hoà nhưng hôm nay thì không ...

– Tôi không ... – Nhật thấy khó hiểu, nó không biết hai chàng trai vừa đến ...

– Cậu là Nhật phải không? Bạn của Hiếu và Huy ...

– Phải. Còn anh là ...

– Ổn thôi, nghe này, chuẩn bị chạy. Chuyện này nói sau ... – Nguyên thì thâm vào tai nó rồi kéo nó ra sau lưng.

– ...

Tụi thằng Long cười khần, chúng chậm chạp tiến tới. Duy và Nguyên thủ thế, cả hai lùi lại từ từ, thật từ từ, bất ngờ Duy la lớn ...

– CHẠY ...

Nhật thoáng lưỡng lự rồi chạy. Nó cảm thấy nghẹt thở. Đầu óc nó quay cuồng, tại nó mà.

Ngoài đầu lại, nó thấy bóng Duy và Nguyên bị bao vây bởi vô số người, và họ đang tả xung hữu đột rất vất vả. Nhật sợ lắm, nó chạy thật nhanh, miệng khản khản ...

– Cứu ... cứu ...

Được 300 mét thì Nhật đứng chết trân tại chỗ. Nó thấy Tuấn, hấn đang tắt tả chạy lại trong mưa. – Tuấn!?

– Nhật ... nhóc không sao ... khôn...g ... anh ... anh ...

Đôi mắt của hấn vẫn cuồng loạn. Vẫn cuồng loạn, đôi mắt vẫn là hình ảnh của nó, duy nhất nó.

Hấn đã là của nó rồi mà. Đã là của nó mãi. Nó đang làm cái gì thế này. Con người trước mặt ... con người này ...

Nó đã làm gì thế này ...

– Cứu ... cứu ... nhóc ...nhó..c

– Em sao thế ...

– Long ... cứu ... hai anh ấy chết mất ...

Những lời ấy bật ra khỏi miệng nó thì Tuấn dường như ngừng thở. Đôi mắt anh trợn lên hoang mang rồi tiến về hướng Nhật chỉ ...

– Đứng ... Anh ... anh ... chúng sẽ ... ANH QUAY LẠI ĐI ...

Tuấn đã chạy đủ xa rồi...

Đêm nay lại một đêm nữa

Em nhớ mong anh đến từng phút giây trôi qua vô tình

Anh đang ở một nơi xa em nhớ mong anh vô cùng

Ước sao mình được bên nhau đêm nay

Giấc mơ chỉ là giấc mơ

Em mơ về ngày xa xăm ta sống bên nhau

Không còn cách xa không còn mong chờ

Em mơ được ngồi bên anh ta nói với nhau bao điều

Những vui buồn ta cùng trong tay nhau

Giấc mơ chỉ là giấc mơ Rồi anh cứ đi, để rồi đây em vẫn mong chờ

Vẫn thầm mong anh yêu nơi xa sống vui bình yên

Ngày trôi mãi xa sao tình yêu vẫn cứ ở lại

Tháng năm dài tình em héo khô theo bóng ai kia hững hờ

Nhật mở mắt. Mùi thuốc khử trùng xộc thẳng vào mũi nó. Bàn tay nó đau. Cái đầu tiên Nhật thấy là một trần nhà trắng. Nặng rọi lên đó thành hình một khối kì lạ màu vàng rực rỡ. Nó thấy đầu mình nhúc nhúc.

Thật từ tốn, Nhật lục lọi lại kí ức mình. Nó nhớ mình đã rất hốt hoảng – trái tim nó vẫn đang đập bức bối – lòng nó hoàn toàn không an tâm.

TUẤN.

Ngồi bật dậy đột ngột, Nhật choáng đi vì kiệt sức. Miệng nó run rẩy ...

– Tỉnh rồi à? – Bảo ngồi gần đó chạy đến đỡ nó.

– Đây là đâu ...

– Bệnh viện.

– Tao đã ở đây bao lâu?

– Từ tối hôm qua đến giờ, mày bị ngất. Tụi tao đến thì thấy mày nằm ...

– Vậy còn Tuấn sao rồi ... còn hai người kia ... họ sao rồi ... họ sao rồi ... họ ... SAO RỒI?? – Nó hét, gần như đang lên cơn động kinh.

– Từ từ ... mày phải thật bình tĩnh mới được ...

Nó thấy bất an.. nó hoàn toàn không thể bình tĩnh ...

– Đi theo tao ...

Nhật từ tốn bước đi theo Bảo. Thằng đó đi xuống lầu 2 rồi quẹo phải sang một hành lang....

CẤP CỨU.

Nó thấy một trong hai anh chàng hôm qua đỡ cho nó đang đứng đó, mặt mũi bầm tím, đầu và tay đều quần bằng trắng. Huy đang ôm dính cứng anh chàng. Đôi mắt thằng đó mọng đỏ.

Flashback

Tụi con Thơ, Huy, Hiếu vừa tới nơi thì thấy Nguyên, Tuấn, Duy nằm trên nền đường. Đầu Nguyên có một vết cắt sâu, máu chảy rất nhiều.

Thấy có viện binh đến mà với số lượng đông, tụi thằng Long cũng chịu lùi lại, nhưng bọn chúng không có ý định rút lui. Huy chạy bổ xuống ôm lấy Nguyên, khuôn mặt nó trở nên trắng hơn bao giờ hết...

– Anh không sao đâu, nhóc đừng lo ... – Thấy đôi mắt Huy hoang mang, hấn cũng thì thào bằng chút sức lực còn sót lại của mình.

– Anh ... sẽ không sao đâu ...

– Nhóc, .... nhóc có ... muốn anh hôn không – Bàn tay đầy máu của hấn vuốt lên gò má nõn nà của nó.

– Đừng cố, sẽ ỉn thôi ... – Huy ôm lấy bàn tay của Nguyên.

– Nhóc có muốn không?... – Huy vừa nói vừa nhăn nhó rất nhiều.

– Anh, sẽ ỉn thôi, máu nhiều quá ... anh không sao đâu ... – Nó nói như hét lên – Anh không thể gặp chuyện gì được ...

– Nhóc có muốn không? – Đôi mắt anh mờ dần, một ngọn lửa chạy trong đó đang tắt, anh vẫn cầm chặt tay nó.

– ... – Nó thở thật sâu. Nước tràn từ khoé mắt từ lúc nào mất rồi.

– Nhóc.. – Rồi hấn ngất đi...

– Nhóc yêu anh mà ...Hiếu cũng chạy đến đỡ Duy và Tuấn đứng lên, hai thằng này xem ra chỉ bị đánh thôi. Tay chân, mặt mũi nhiều vết tét nhưng không nguy hại bằng Nguyên ...

– Gọi cấp cứu đi Thơ.. làm ơn ...

– Cho nó chết. Mấy thằng chó tụi bây ... – Long cười khoái chí.

– Mày nói cái gì hả ...

Mới dứt câu Duy lại gồng mình lên bay lại phía Long và đâm vào mặt hắn một cái. Hắn đâm liên tục làm gã thối lui mấy bước liên tiếp. Cả đám đệ tử của gã thấy mọi chuyện diễn ra quá nhanh cũng đứng trơ ra như tượng, mặc cho gã bị đánh. Đến cái đâm thứ năm thì bỗng nhiên loé sáng, Long rút từ trong túi áo con dao bấm và đâm vào vùng bụng của Duy. Máu từ đó toé ra rất nhiều.

Ngay lúc đó, Tuấn điên cuồng lao đến chỗ Duy tính vùng lấy con dao ra để ...

Nhưng, nhanh hơn, trước khi mọi người có thể can ngăn hay làm gì, Long rút nhanh con dao lại và đâm thẳng vào người Tuấn ...

Màn đêm bị xé vỡ ...

End flashback

Hiếu này giờ đứng dựa lưng vào tường. Mắt nó nhắm nghiền. Bây giờ thì từ từ mở lớn hết sức. Không phải là cái ánh nhìn sắc sảo mọi ngày. Một ánh nhìn u ám, tức giận. Nó muốn rít lên gì đó mà âm thanh bị chặn ngay cuống họng ...

– Mày đánh nó thì được tích sự gì.. – Bảo buồn rầu nói.

– Chính nó ... tại chính nó ... – Hiếu rít lên đầy nghiến và chỉ tay về phía Nhật.

– Giờ thì đổ lỗi cho ai để làm gì ... xem hai người đó ra sao đi ...

Đèn phòng cấp cứu tắt phụt.

Nhật cảm thấy bất an. Thật sự bất an. Đại dương xung quanh đang quặn quai trong nó. Nó muốn phóng mình ra khỏi một vách núi và đâm đầu xuống vực thẳm bao la.

Nó và Hiếu muốn oà khóc ... nó tưởng tượng ra một vách núi cao với hàng trăm mỏm đá nhô ra và biển đánh bạc đầu.

Vị bác sĩ già đáng kính bước ra. Khuôn mặt ông thoáng nhạt nhoà ...

Đêm nay lại một đêm nữa

Em nhớ mong anh đến từng phút giây trôi qua vô tình

Anh đang ở một nơi xa em nhớ mong anh vô cùng

Ước sao mình được bên nhau đêm nay

Giấc mơ chỉ là giấc mơ

Em mơ về ngày xa xăm ta sống bên nhau

Không còn cách xa không còn mong chờ

Em mơ được ngồi bên anh ta nói với nhau bao điều

Những vui buồn ta cùng trong tay nhau

Giấc mơ chỉ là giấc mơ Rồi anh cứ đi, để rồi đây em vẫn mong chờ

Vẫn thầm mong anh yêu nơi xa sống vui bình yên

Ngày trôi mãi xa sao tình yêu vẫn cứ ở lại

Tháng năm dài tình em héo khô theo bóng ai kia hững hờ

Ngày hôm sau. Trời không nắng, mây dài, mát.

Căn phòng màu trắng, cửa sổ mở và có nhiều người ...

– Anh đã là của em rồi phải không? – Thật yếu ớt và xanh xao. Tuấn nằm trên cái giường trắng. Hai ống thở cắm sâu vào mũi. Hắn ta cố gắng lắm nhưng chỉ nói được vài tiếng yếu ớt.

Nhật ngồi cạnh giường, bàn tay nó vuốt nhẹ mái tóc hắt, đôi mắt nó xa xăm. Mỗi một lúc nó mới mở miệng được.

– Tại sao? Anh đã biết em đóng kịch phải không? Vậy tại sao anh? ... – Nó nói như trách mình ...

– Vậy em đã chiếm được anh hoàn toàn phải không?

– Phải, anh thật là ngu ngốc ... – Nhật cười mãn nguyện, nó cúi xuống hôn nhẹ lên môi Tuấn.

Giường kê bên, trông nạn nhân có vẻ khoẻ hơn rất nhiều. Vết thương của Duy không sâu lắm, nguy hiểm chỉ tại máu ra nhiều thôi.

– Em xem người ta thẩm thiết chưa kìa ... – Dung nũng nịu nói nhỏ.– Tôi không có yêu anh gì đâu nhá, chúng ta mới chia tay đây! – Hiếu bực mình quay đi, nó phún lạnh lùng mà mặt lại đỏ au như quả dâu chín.

– Này, anh đang bị thương đây. Đau lắm.

– Đau cho chết, anh hùng quá làm chi?! – Nó rít lên theo điệu bộ của một bà mẹ đang dạy dỗ cậu quý tử hư hỏng.

– Vậy thì thôi, dù sao cũng bỏ nhau rồi. – Duy giả bộ đổi quay qua chỗ khác.

– Thì ... làm ... lại từ đầu cũng được chứ bộ.... kéo áo– À há, mà này nhá, mấy hôm trước em trả tiền cho anh ít quá ...

Trước khi hắt nói thêm được gì, Hiếu đã đặt môi lên môi hắt.

– Thật sự anh rất yêu em.

– Biết rồi.

Ngồi kế bên cửa sổ. Nguyên và Huy cũng trao nhau một nụ hôn thật nồng.

– Vậy là hôm bữa anh không có ngắt phải không? – Chợt Nguyên dứt nụ hôn ra và nghi ngờ lườm.

– Nghe xong thì anh ngắt thật chứ bộ. Sung sướng quá mà ...Rồi chúng nó lại quấn lấy nhau.

Bảo đứng ngay cửa phòng nhìn vào ba cặp đôi đang mi nhau thẩm thiết.

– E hèm ... Tôi còn có mặt ở đây nhá.

Cả 6 tên ấy lập tức ngừng kiss ngay và nhoén miệng cười tíu tít. Chả ngại ngừng gì sất.

– Kệ mày, liệu mà kiếm một anh đi rồi bắt chước tụi tao ...

– Mệt, tao ra ngoài, mặc sức mà hưởng thụ ... – Bảo cười tươi.

Bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại, nó nghe trong phòng vang vọng– Biển lệ dề ...

Rồi là tiếng cười giòn giã.

Bảo đi dạo ra hành lang. Quả là nắng hôm nay thật nhẹ. Nó thật sự hạnh phúc. Nó lại cười.— o0o —

Hai tuần sau, cả ba anh chàng xuất viện. Chuyện đánh nhau này cũng ì xèo ít lâu khi công an lấy lời khai rồi điều tra. Nhưng vì ai cũng có lỗi và vết thương đã qua cơn nguy hiểm. Chúng nó không bị truy cứu nữa. Về phần Long, từ ngày đó gã biến mất, vài năm sau thì nghe nói vượt biên sang Trung Quốc mất rồi. Cuộc đời gã bị truy nã luôn, coi như chấm dứt với ánh sáng.

Còn về phần những nhân vật của chúng ta ... E hèm ...

Không biết vì lí do gì mà cái nhà kế bên nhà bốn con sâu được rao bán. Thế là khu nhà ấy lại đón thêm ba vị khách mới. Cũng không mới lắm, nhưng rõ ràng là những vị hàng xóm kì lạ. lạ vì nhà mình ít khi ở mà mấy vị khách mới đến chỉ thích qua nhà hàng xóm ... ngủ nhờ. Lí do vì sao thì chỉ trời mới biết.

Có lẽ một khi nào đó thì cả hai căn nhà cũng có thể sát nhập thành một mất. Thế giới cứ vì thế mà xoay dần. Cuộc đời con người vì vậy mà tuần hoàn.

Lần này thì các chú cừu con đã thật sự có chủ.

Rồi con cừu thứ tư sẽ đi đêm, và sẽ gặp một chú sói hoang cho mà xem.

Lần này – nhân danh chúa trời, nó chắc chắn sẽ tìm được một cái gì đó cho riêng mình.

Tp HCM, nắng rất vàng.End.

Tp HCM9h08, 26/5/2009

## 18. Chương 18: Extra: Quán Trà – Mưa – Duyên Hay Nợ – Đàn Ông Và Lỗi Lầm

Hôm nay trời không mây hiền hoà.

Mới tan tầm chừng sáu giờ mà mưa như trút nước. Thời tiết cũng đến lạ, sáng sớm hanh khô chỉ cầu vài giọt nước, thế mà mưa vừa về lại lạnh căm.

Mưa vốn vả lắ, rào một cái là mặt đường long lánh nước. Gió thổi từng cơn thật rét. Chúng nó chưa bao giờ là lũ trẻ đáng mến. Màu trời thay nhanh và đem đêm về thật vội. Tiếng vài con thú đói bụng reo inh ỏi mọi nơi trên nền sẫm màu.

Bảo đi vội, nó kéo cái áo khoác lại và đút tay vào túi. Hôm nay nó quên mang dù và áo mưa, mà nó thì hoàn toàn không muốn dính nước. Với mái tóc lù xù nhiều keo thế này, dính vào thì còn gì để nói. Mà mưa cũng không mát mẻ gì, ngày hôm nay thật lạnh.

Nửa tiếng trước nó mới cãi nhau với Thiên. Hắn ta thật đáng trách. Nó không tin được là đã bao nhiêu lâu rồi mà cái cách hành xử mập mờ vậy vẫn không đổi. Hắn đang sống với nó, ngủ và làm tình với nó chứ không phải một cậu chàng mong manh nào khác. Nó không phải cái dạng nên mê nheo. Và hãy nên hiểu cuộc sống này đã khác trước.

Thở dài, Bảo rút từ trong túi một điều thuốc và châm lửa. Mưa mạnh hơn, nghe rôn rột rột từ những tán cây. Nó rút sâu vào mái hiên.

Màu trời và cả chân trời hoà vào nhau như một thể thống nhất xám xịt. Chỉ thấy con đường cụt ngùn đăm vào một bức tường, rồi tiếp tục cụt ngùn.– Mẹ kiếp.

Nó bực mình lắm bầm trong miệng. Con người nó cũng không được hiền hoà như ngày nào.

Tít tít ...Bảo lấy cái điện thoại trong túi ra.

– Alo– Alo, nhóc hả?

– Anh còn muốn cái gì nữa đây?

– Nhóc đang ở đâu ...

– Không quan trọng.

– Trời đang mưa ... cho anh xin lỗi...

– Xin lỗi cái gì?– Anh làm nhóc giận.

– Tôi không giận. Chúng ta thống nhất hồi nãy rồi.

– Nhưng mà đây là tiệc công ty. Anh chỉ đi hát karaoke thôi.

– Thì anh cứ đi. Tôi có nói gì đâu?

– Nhưng ...

– Anh giả ngốc với tôi phải không?

– Không ... anh ...

– Anh đi thì đi. Đừng giải thích. Giải thích làm gì? Giải thích để làm gì? Anh vẫn đi. Thì đi đi. Không tôi lại nổi điên.

– Em đang giận mà.

– Tôi chỉ bức mình vụ anh đi chơi nhưng nó không có cơ sở. Anh cứ việc đi rồi về năn nỉ cũng được. Chứ đừng ở đây ra rả, ra rả để rồi đi cho vui về à? Anh năn nỉ để đi phải không?– Vậy thì ...

– Anh đi đi. Rồi tối ngồi nói chuyện. Tôi đang nóng, không làm gì được đâu.

– ...

Không dễ hần nói được câu nào, nó cúp máy cái rụp.

Bảo rút sâu vào hàng hiên. Nó rít điều thuốc. Mưa thật mạnh. Điều này nó còn phải chờ lâu lắm. Gió ve vãn má nó.

Bảo với tay ra màn mưa. Những giọt trong suốt chạy tròn trên lòng bàn tay nó. Nó đã thay đổi nhiều. Một cảm giác nhẹ nhẹ cuộn cuộn trong lòng. Bảo thở dài.

Nó quyết định không đến bữa tiệc của Hiếu nữa. Có lẽ nó nên tắm mưa hay đi đâu đó một mình. Tự nhiên nó muốn thật yên tĩnh. Một tách cà phê đắng chằng hạn.

Rồi nó nhìn qua bên kia đường. Một tiệm nhỏ với vôn vên chữ ” Lost ” màu trắng. Mà cái đó thật giống mưa. Những con chữ đang tan chảy ra, rớt tí tách. Một chút hiếu kì len vào người nó.

Mạch máu và tim Bảo khẽ run – nó chạy băng qua đường.

— oOo —

Đó là một quán trà.

Bảo bước vào trong. Hành lang thật nhỏ, những mảng tường màu đen, vài vệt xám rớt xéo xuống bên dưới. Chính giữa là một con đường, nó đâm thẳng lên trần nhà và mịt mù là chân trời màu xám. Bảo không biết nó đã thấy cảnh này ở đâu. Trên con đường đó, dưới những vệt dài màu xám, một khối hình trái tim bề nát. Nó bước vào căn phòng. Tất cả chỉ còn lại màu xám và đen. Những cái gối màu tuyền và các cái bàn gỗ sơn xám. Trần nhà là màn đêm nhưng thiếu vắng các vì sao. Một “dấu hỏi” trắng thật lớn nổi bật lên cái nền đen đó. Bốn bức tường treo toàn tranh. Một bức vẽ mưa và chân trời dài ngập tràn màu xám. Bức thứ hai cũng là màn mưa và một cái bóng đen nhỏ nhoi chìm trong đó. Bức thứ ba thì cũng giống như bức thứ hai nhưng có nhiều bóng đen hơn, từ thấp đến cao ... như một khoảng thời gian dài lớn lên và tất cả đều chìm trong màn mưa. Bức tranh cuối cùng – một ngôi mộ màu đen trên nền mưa và lại thêm dấu chấm hỏi thật lớn.

– Chào quý khách. Nó giật mình quay lại ...

– ...

Tất cả vỡ ra.

Năm nay nó đã hai mươi lăm tuổi..

Bảy năm. Ba trăm sáu lăm nhân bảy cũng hơn hai ngàn ngày. Không một tí vết nào đọng lại từ cái ngày đó.

Ngày của đêm và mưa – Đen và xám ... Bảo há hốc mồm....

Người đó cũng 27. Mái tóc người đó đã khác xưa rất nhiều. Cái dáng cũng không còn thẳng đuột như thuở nào. Cằm đã lõm chồm râu. Trông không thật thà hay thư sinh như trước. Đôi mắt cũng rần đến lạ.

Không còn nét gì của ngày ấy. Nó tha thiết đến khổ. Những lớp kí ức đổ bụi ấy chốc lát sống dậy mạnh mẽ như một đợt sóng tràn bờ.

— oOo —

– Em vẫn ổn phải không?

– Phải.

– Hình như em đang hạnh phúc?

- Làm sao anh biết?
- Nhấn em vẫn đeo kìa.
- À, uhm.- Em uống trà chứ?
- Anh khác trước nhiều lắm.
- Vậy à.
- Anh mời em uống trà.
- Vậy à.
- ...
- Em có vẻ gầy hơn trước.
- Không ...
- Trong trí nhớ là thế. Em đã lớn rất nhiều. Em có râu kìa. Không còn như cái kiểu mềm yếu hay cuộn tròn ngày nào.
- ...
- Tóc em cũng cắt bớt cầu kì hơn. Tai cũng không bấm lỗ. Mắt không có quần thâm. Người cũng thơm vì nước hoa - Apollo ấy nhỉ.
- Vậy à.
- Anh vẫn còn nhớ những cái cũ, nhưng như thế này thì hay hơn.
- Uhm, bảy năm rồi.
- Không, mai mới là bảy năm.
- ...
- Nó nhìn vào đôi mắt Hùng.
- Những năm qua, anh ...
- Ổn, anh đã làm chủ đấy chứ.
- Phải, có lẽ em ...
- Em có hạnh phúc không?
- Em ấy hả ... em ... uhm, hạnh phúc.
- Người ấy yêu em chứ.
- Người ấy ... uhm, rất yêu.
- Và người ấy là một người tốt?
- Phải, rất tốt ...
- Vậy là anh an tâm rồi ...
- Anh ...
- ...
- ...
- Em uống trà chứ.

Bóng Hùng khập khiễng đi vào trong quầy pha chế. Tưởng đi hẳn khựng lại như rô - bốt. Bàn tay hần khê run, Hùng làm rớt cái ly, vỡ tan tành.

Mắt Bảo mẫn. Nó lấy tay chạm vệt vàng.– Anh xin lỗi. Anh vụng về quá.

– Anh đã làm gì trong suốt những năm qua.

– Đi đây đi đó. Học hành tử tế.

– Tại sao anh lại mở một quán trà?

– Trà rất ngon. Đáng nhưng tỉnh táo.

...

– Anh còn yêu em sao?

– Anh có yêu em sao? Đó không phải là trò bắt cá hai tay mà anh đã bị em phát hiện?

– Phải. Em vô lý quá.

– Ngốc. Anh ... đâu có bi lụy thế ... vậy em ...

– Em đã có người ấy và em thật sự yêu người đó.

– Vì sao?

– Vì em là một gã yếu đuối sinh vào cung Xử Nữ.– Vậy à!

– ...

– Anh có người đó rồi à?

– Sao em lại ...

– Anh đeo nhẫn ...

– ...

– ...

– Em phải về ...

Nó chạy vọt ra cửa.

Nhưng ai đó hét lên.

– Anh thật sự còn yêu em ...

Bảo vùng chạy ra ngoài. Nó phóng ra màn mưa. Một bàn tay nắm chặt nó lại.– Anh vẫn còn yêu em. Anh đã yêu em. Anh rất yêu em. Bảy năm qua anh đã như một thằng điên.

– ...

Nó dần tay hắt ra rồi mất hút trong màn mưa. Bảo vừa chạy, nước mưa tràn trên gò má.

Hùng đứng đó. Chờ bóng nó hút trong màn mưa hắt mới từ tốn bước vào nhà. Lost – đánh mất – hôm đó đóng cửa.

Một tháng sau quán trà được sang tên. Năm hai mươi tám tuổi, tức một năm sau, Hùng đám cưới. Tiệc tổ chức linh đình tại một khách sạn danh tiếng với một cô gái đẹp, ngoan ngoãn.

Rồi hắt chết hai năm sau đó. Tự tử trong một đêm mưa to gió lớn. Cảnh sát tìm được bức thư tuyệt mệnh chỉ vắn vắn một câu. Lost – Love. Bức thư tuyệt mệnh không để lại một dấu vết nào. Cảnh sát kết luận tự tử và kết thúc điều tra.

Dấu chấm hỏi trong bức tranh cuối cùng của quán trà hôm nào

Ba năm sau nữa. Những bức tranh ấy đột nhiên được đem đi triển lãm. Người ta tìm được gốc tích rằng tất cả đều do một người vẽ và trải dài nhiều năm. Bức cuối cùng được hoàn thành vào ba năm trước.

Trước cái ngày mưa đột ngột tối trời và lạnh lạnh – do một chủ tiệm quán trà vẽ – chỉ gồm toàn màu đen và xám. Chỉ trước một ngày ... Âu đó là số phận.

End.

Note: chỉ có thể nói là Good boys gone bad...

Vẫn còn 1 phần rất nhỏ rất nhỏ ... về Bảo. Toàn bộ tâm hồn suy nghĩ của cậu và cả ng' con trai đó trong lúc đó...

Tôi sẽ giữ lại. Ko đem vào. Hãy để cho mọi thứ trong tưởng tượng ...

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/good-boys-gone-bad>*